ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟ Ή ΔΕΞΙΟ ΜΑΝΔΥΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 153
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δεν μπορείς να εξαπατήσεις όλους τους ανθρώπους για πάντα...

...μπορείς, όμως, να εξαπατήσεις αρκετούς από αυτούς για αρκετό καιρό, ώστε να κυβερνήσεις μια χώρα, αφού το πρόβλημα των περισσοτέρων ανθρώπων είναι ότι σκέφτονται πιο πολύ με τις ελπίδες, τους φόβους και τις επιθυμίες τους παρά με το μυαλό τους.

1,5 ΕΥΡΩ

Δεν μπορείς
να εξαπατήσεις όλους
τους ανθρώπους
για πάντα...
...μπορείς, όμως,
να εξαπατήσεις αρκετούς
από αυτούς για αρκετό καιρό,
ώστε να κυβερνήσεις μια
χώρα, αφού το πρόβλημα
των περισσοτέρων ανθρώπων
είναι ότι σκέφτονται πιο πολύ
με τις ελπίδες, τους φόβους
και τις επιθυμίες τους
παρά με το μυαλό τους.

είναι ότι σκέφτονται πιο πολύ
με τις ελπίδες, τους φόβους
και τις επιθυμίες τους
παρά με το μυαλό τους.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η εθνικολαϊκή δημοκρατία Συ.ριζ.α.-Αν.ελ. έσπευσε να αυτοαναγορευτεί αμέσως μετά την εκλογική «επιτυχία» (αθροιστικά οι εκλογικές απώλειές τους ξεπέρασαν τις 400.000 ψήφους) ως το αδιατάρακτο και αδιαφιλονίκητο καθεστώς της επόμενης οκταετίας (!!!). Το μέγεθος της αλαζονείας με μια πρώτη ματιά πράγματι εκπλήσσει και μάλιστα αν αναλογιστεί κάποιος την ταχύτητα με την οποία η «κρίση» τα τελευταία έξι έτη κατάπιε στην κυριολεξία πολύ ισχυρότερες κοινοβουλευτικές «πλειοψηφίες». Η έκρηξη της μεγαλομανίας του «νέου» καθεστώτος μοιάζει ακόμη μεγαλύτερη δεδομένης της συντεταγμένης αποϊδεολογικοποίησης ενός πολιτικού συστήματος, έτσι όπως αυτή εκφράζεται από το κυρίαρχο (ελέω εκλογικής επικράτησης) σλόγκαν της ψευδοσύγκρουσης του «παλαιού» με το «νέο».

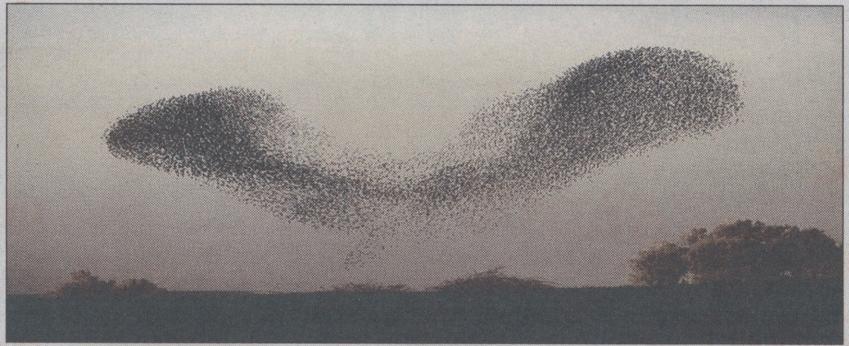
Η πλήρης απουσία της διάκρισης αριστεράς και δεξιάς στην προεκλογική προπαγάνδα του Συριζα δικαιολογείται, είναι αλήθεια, εν μέρει λόγω της διαρκούς επίδειξης εθνικοσυμφιλιωτικού κλίματος, που συνεχίζει να εμπεδώνει η «ιστορική» συνύπαρξη με τους Αν.ελ. Και όμως, τα «επιτεύγματα» αυτά φαίνονται πενιχρά όσον αφορά τους λόγους της κοινωνικής δυσαρέσκειας, που φούσκωσε σε επικίνδυνο βαθμό κατά την διάρκεια των συγκρουσιακότερων από τις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις που συντάραξαν την πλατεία Συντάγματος, αλλά και την ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας.

Ποιες, λοιπόν, είναι οι «πλάτες» που καλύπτουν τόση έπαρση, όταν λίγο «πριν» κλείσει η «συμφωνία» και με τις τράπεζες κλειστές, καθ' ομολογίαν του Τσίπρα, ο ενιαίος Συ.ριζ.α. πανικόβλητος εξέταζε το ενδεχόμενο να εγκαταλείψουν κακήν κακώς τα κυβερνητικά στελέχη του, αλλά και οι απλοί βουλευτές το Κοινοβούλιο κυνηγημένοι από οργισμένους διαδηλωτές; Πως ένας εκβιαζόμενος πρωθυπουργός και πάλι καθ' ομολογίαν του, δηλαδή ένας πρωθυπουργός που εκβιάστηκε με τον χειρότερο τρόπο, όπως ο ίδιος περιέγραψε, εμφανίζεται τώρα ως η μοναδική και καταλληλότερη «λύση» και μάλιστα για τα επόμενα οκτώ χρόνια;

Θα επαναλάβουμε απλά την πεποίθηση, που έχουμε ήδη διατυπώσει με κατηγορηματικό τρόπο. Η κατ' ουσίαν και τύπον πολιτική μαριονέττα, ένας πολιτικός αχυράνθρωπος, είναι χρήσιμος σαν τέτοιος για το

Ένα σμήνος ψαρόνια

Πείτε το και διαστροφή: Σύσσωμο το επιτελείο των «Επιδρομών» παρακολούθησε, στο μέτρο του δυνατού, φυσικά, αυτήν τη γελοιότητα που λέγονται «**εκλογές σε μονοκομματικό καθεστώς**» (ήδη προειδοποίησα για διαστροφές) με χρηστό σκοπό βέβαια: να γραφτούν κάποιες σημειώσεις.

Αλοίμονο όμως. Τίποτα. Καμία έμπνευση πέρα από τα καθιερωμένα: την «αριθμητική», πόσοι ψήφοι χάθηκαν ή κερδήθηκαν, ποσοστά, συγκρίσεις με προηγούμενες εκλογές κτλ και φυσικά την μέτρηση της τρομακτικής αποχής (ο ένας στους δύο) που μεταπολιτευτικά, ίσως και μεταπολεμικά είναι η μεγαλύτερη. Σηκώσαμε τα μάτια στον ουρανό ως ύστατη ελπίδα. Ήταν νωρίς το απόγευμα, μαύρα απειλητικά σύννεφα ήταν έτοιμα να σκεπάσουν τον ήλιο και ένα σμήνος ψαρόνια

την καταστροφή της Πομπηίας. Η αρχαιολογική σκαπάνη στην πρώτη περίπτωση, δεν αποκάλυψε ούτε ένα λείψανο ανθρώπου από τότε, παρ' ότι η τέφρα και το μαγματικό υλικό συντηρούν θαυμάσια τα σκληρά μέρη. Δε εντοπίστηκε καν λείψανο κατοικίδιου ζώου. Αντίθετα στην πλούσια και χαρούμενη Πομπηία, το καλύτερο θέρετρο της Ρώμης, είναι πασίγνωστα τα ευρήματα για ζευγάρια που πέθαναν αγκαλιασμένα, μητέρες με μικρά παιδιά, παιδιά που έπαιζαν, άλλοι ξαπλωμένοι στα ανάκλιντρα που έτρωγαν, όλοι θανατωμένοι από ασφυξία εξ αιτίας της τέφρας που σκέπασε τα πάντα. Η ζωή διακόπηκε απότομα και για πάντα.

Γιατί στη μία περίπτωση η Θήρα δεν είχε κανένα θύμα ενώ η Πομπηία χάθηκε σχεδόν αύτανδρη, αν και η αιτία της καταστροφής ήταν η ίδια;

Δεν υπάρχει πια κανείς από την επιστημονική κοινότητα που να αμφισβητεί το υψηλό βαθμό κοινωνικής οργάνωσης και, κυρίως, της αξιοποιημένης αρχέγονης γνώσης, στην πρώτη περίπτωση, της Θήρας.

να πιστεύει σε «καλύτερες μέρες», όπως και αν τις εννοεί. Αν υπήρχε τρόπος πολλοί θα έφευγαν τρέχοντας από τη χώρα και ασφαλώς όχι οργανωμένα αλλά προς όλες τις κατευθύνσεις σαν αλαφιασμένο κοπάδι.

Όσοι δεν μπορούν, αλλά και δεν θέλουν, για διάφορους λόγους να δραπετεύσουν, έχουν να αντιμετωπίσουν την ασφυξία από την «τέφρα» και την γκρίζα πραγματικότητα. Η κρατική οικονομία είναι παρασιτική σε μεγάλο βαθμό, χρήσιμα επαγγέλματα έχουν αχρηστευτεί λόγω της «κρίσης», (και όχι μόνο), αφήνοντας ανενεργό ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού, ενώ αρκετές από τις τωρινές επαγγελματικές ενασχολήσεις είναι παρασιτικές ενισχύοντας τη δουλικότητα που υπήρχε ήδη. Οι νέες μικροεπιχειρήσεις στη θέση των παλιών είναι ξανά καφετέριες, σουβλατζίδικα και φαρμακεία, όλο και περισσότεροι υπάλληλοι βλέπουν σπανίως μισθό, πληρώνονται σχεδόν αποκλειστικά με «έναντι» κάνοντας και το σταυρό τους. Οι νέοι επιχειρηματίες και «δικαιούχοι» των ευρωπαϊκών κονδυλίων συνωστίζονται στα κομματικά γραφεία για μια «εξυπηρέτηση» μέσω του ΕΣΠΑ. Την εικόνα μιας νωθρής και νυσταλέας κοινωνίας συμπληρώνουν οι παρασιτοβιούντες. Ειδικά τους δημόσιους υπαλλήλους σκοτώνεται η κυβέρνηση να τους πληρώσει για να τους έχει εκλογικούς πελάτες. Μέχρι να έρθει και αυτονών η ώρα... Οι αγρότες, που παρασιτούσαν οι περισσότεροι τα προηγούμενα χρόνια, είναι έτοιμοι να χάσουν τη γή τους εξ αιτίας της «συμβολαιακής γεωργίας» αλλά δεν τους καίγεται καρφί. Τα τελευταία χρόνια, υπάρχει και ένα ακόμα κοινωνικό κομμάτι: οι «αστικοί» τροφοσυλλέκτες από τους κάδους των

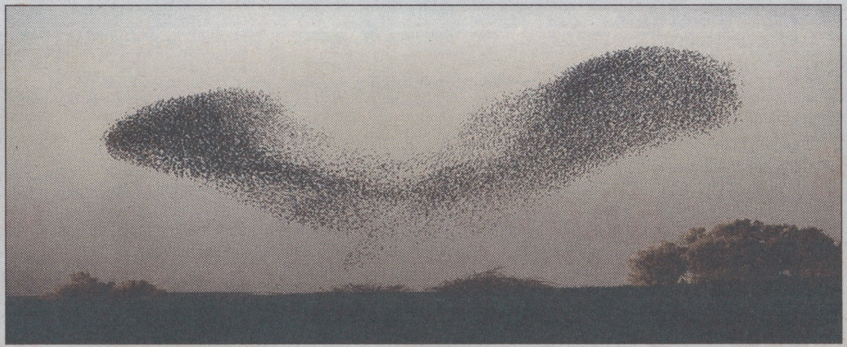
μάτι εκπλήσσει και μάλιστα αν αναλογιστεί κάποιος την ταχύτητα με την οποία η «κρίση» τα τελευταία έξι έτη κατάπιε στην κυριολεξία πολύ ισχυρότερες κοινοβουλευτικές «πλειοψηφίες». Η έκρηξη της μεγαλομανίας του «νέου» καθεστώτος μοιάζει ακόμη μεγαλύτερη δεδομένης της συντεταγμένης αποϊδεολογικοποίησης ενός πολιτικού συστήματος, έτσι όπως αυτή εκφράζεται από το κυρίαρχο (ελέω εκλογικής επικράτησης) σλόγκαν της ψευδοσύγκρουσης του «παλαιού» με το «νέο».

Η πλήρης απουσία της διάκρισης αριστεράς και δεξιάς στην προεκλογική προπαγάνδα του Συριζα δικαιολογείται, είναι αλήθεια, εν μέρει λόγω της διαρκούς επίδειξης εθνικοσυμφιλιωτικού κλίματος, που συνεχίζει να εμπεδώνει η «ιστορική» συνύπαρξη με τους Αν.ελ. Και όμως, τα «επιτεύγματα» αυτά φαίνονται πενιχρά όσον αφορά τους λόγους της κοινωνικής δυσαρέσκειας, που φούσκωσε σε επικίνδυνο βαθμό κατά την διάρκεια των συγκρουσιακότερων από τις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις που συντάραξαν την πλατεία Συντάγματος, αλλά και την ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας.

Ποιες, λοιπόν, είναι οι «πλάτες» που καλύπτουν τόση έπαρση, όταν λίγο «πριν» κλείσει η «συμφωνία» και με τις τράπεζες κλειστές, καθ' ομολογίαν του Τσίπρα, ο ενιαίος Συ.ριζ.α. πανικόβλητος εξέταζε το ενδεχόμενο να εγκαταλείψουν κακήν κακώς τα κυβερνητικά στελέχη του, αλλά και οι απλοί βουλευτές το Κοινοβούλιο κυνηγημένοι από οργισμένους διαδηλωτές; Πως ένας εκβιαζόμενος πρωθυπουργός και πάλι καθ' ομολογίαν του, δηλαδή ένας πρωθυπουργός που εκβιάστηκε με τον χειρότερο τρόπο, όπως ο ίδιος περιέγραψε, εμφανίζεται τώρα ως η μοναδική και καταλληλότερη «λύση» και μάλιστα για τα επόμενα οκτώ χρόνια;

Θα επαναλάβουμε απλά την πεποίθηση, που έχουμε ήδη διατυπώσει με κατηγορηματικό τρόπο. Η κατ' ουσίαν και τύπον πολιτική μαριονέττα, ένας πολιτικός αχυράνθρωπος, είναι χρήσιμος σαν τέτοιος για το χρονικό διάστημα, που θα χρειαστεί τουλάχιστον για να προχωρήσει η «δουλειά» για λογαριασμό, τόσο της ντόπιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ, όσο και για λογαριασμό των συμφερόντων του παγκοσμιοποιημένου μπλοκ κυριαρχίας (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ, ΝΑΤΟ, αλλά και κρατών όπως οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, η Κίνα κ.ά.).

Όσον αφορά το «φαινόμενο» της έκρηξης της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία, θα τονίσουμε, προς πείσμα όλων των δημοσιολογούντων που έσπευσαν να χύσουν φαρμάκι για τους απέχοντες, ότι παρ' ότι οι τελευταίοι δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση ένα ομοιογενές σύνολο, στην αποχική στάση εκφράζονται πολλές απόψεις, ιδέες, στάσεις και συμπεριφορές που δεν εκπροσωπούνται σε μια κρίσιμη «στιγμή» με κοινοβουλευτικούς όρους. Η ιστορικού μεγέθους διόγκωση της κοινωνικής άρνησης να εκπροσωπηθούν πολιτικά τόσα εκατομμύρια άνθρωποι εμπεριέχει τους σπόρους μιας αμφισβήτησης που κατά την εκτίμησή μας αναζητά ήδη και θα αναζητήσει με μεγαλύτερη ένταση το επόμενο διάστημα το έδαφος για να κα-

Πείτε το και διαστροφή: Σύσσωμο το επιτελείο των «Επιδρομών» παρακολούθησε, στο μέτρο του δυνατού, φυσικά, αυτήν τη γελοιότητα που λέγονται «**εκλογές σε μονοκομματικό καθεστώς**» (ήδη προειδοποίησα για διαστροφές) με χρηστό σκοπό βέβαια: να γραφτούν κάποιες σημειώσεις.

Αλοίμονο όμως. Τίποτα. Καμία έμπνευση πέρα από τα καθιερωμένα: την «αριθμητική», πόσοι ψήφοι χάθηκαν ή κερδήθηκαν, ποσοστά, συγκρίσεις με προηγούμενες εκλογές κτλ και φυσικά την μέτρηση της τρομακτικής αποχής (ο ένας στους δύο) που μεταπολιτευτικά, ίσως και μεταπολεμικά είναι η μεγαλύτερη. Σηκώσαμε τα μάτια στον ουρανό ως ύστατη ελπίδα. Ήταν νωρίς το απόγευμα, μαύρα απειλητικά σύννεφα ήταν έτοιμα να σκεπάσουν τον ήλιο και ένα σμήνος ψαρόνια μεγάλο σαν σύννεφο πετούσε χαμηλά με στροβιλισμούς με τον άψογο συντονισμό ενός ζωντανού οργανισμού. Το σμήνος, διαγράφοντας μια περίπου ευθύγραμμη τροχιά με τσαλίμια ξαφνικά κάνει ένα απότομο «γάμμα» που ούτε τελευταίας γενιάς καταδιωκτικά δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν και χάθηκε προς τα χωράφια. Ήδη είχαν πέσει τα πρώτα αστροπελέκια, ο ουρανός μελάνιασε και ένα απόκοσμο σταχτί φως αχνοφώτισε τη μικρή πόλη. Σε λίγο θα ξεσπούσε η καταιγίδα που ερχόταν από τα δυτικά.

Η απλή, αλλά ανεξήγητη για τους ειδικούς επιστήμονες, αρχέγονη σοφία ενός σμήνους πουλιών είναι κατοικίδιου ζώου. Αντίθετα στην πλούσια και χαρούμενη Πομπηία, το καλύτερο θέρετρο της Ρώμης, είναι πασίγνωστα τα ευρήματα για ζευγάρια που πέθαναν αγκαλιασμένα, μητέρες με μικρά παιδιά, παιδιά που έπαιζαν, άλλοι ξαπλωμένοι στα ανάκλιντρα που έτρωγαν, όλοι θανατωμένοι από ασφυξία εξ αιτίας της τέφρας που σκέπασε τα πάντα. Η ζωή διακόπηκε απότομα και για πάντα.

Γιατί στη μία περίπτωση η Θήρα δεν είχε κανένα θύμα ενώ η Πομπηία χάθηκε σχεδόν αύτανδρη, αν και η αιτία της καταστροφής ήταν η ίδια;

Δεν υπάρχει πια κανείς από την επιστημονική κοινότητα που να αμφισβητεί το υψηλό βαθμό κοινωνικής οργάνωσης και, κυρίως, της αξιοποιημένης αρχέγονης γνώσης, στην πρώτη περίπτωση, της Θήρας. Είναι φανερό ότι εγκαίρως ο πληθυσμός είχε απομακρυνθεί από το νησί με όλα τα αναγκαία υπάρχοντα και σε αυτά συμπεριλαμβάνονταν και τα κατοικίδια. Δεν αφέθηκε τίποτα στην τύχη. Αντιθέτως στην Πομπηία, οι κάτοικοι είχαν αγνοήσει εντελώς τον ισχυρότατο σεισμό που είχε συμβεί 15 χρόνια πριν την καταστροφή που προμηνύει επικείμενη ηφαιστειακή δραστηριότητα αλλά και την συνεχή υποχθόνια κινητικότητα του Βεζούβιου. Όταν συνέβη η καταστροφή στις 24 Αυγούστου του 79 μΧ, πανικοβλήθηκαν και προσπάθησαν να διαφύγουν, αλλά, οι περισσότεροι επέστρεψαν μετά από λίγο, βέβαιοι ότι δεν θα συμβεί τίποτα.

φρα» και την γκρίζα πραγματικότητα. Η κρατική οικονομία είναι παρασιτική σε μεγάλο βαθμό, χρήσιμα επαγγέλματα έχουν αχρηστευτεί λόγω της «κρίσης», (και όχι μόνο), αφήνοντας ανενεργό ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού, ενώ αρκετές από τις τωρινές επαγγελματικές ενασχολήσεις είναι παρασιτικές ενισχύοντας τη δουλικότητα που υπήρχε ήδη. Οι νέες μικροεπιχειρήσεις στη θέση των παλιών είναι ξανά καφετέριες, σουβλατζίδικα και φαρμακεία, όλο και περισσότεροι υπάλληλοι βλέπουν σπανίως μισθό, πληρώνονται σχεδόν αποκλειστικά με «έναντι» κάνοντας και το σταυρό τους. Οι νέοι επιχειρηματίες και «δικαιούχοι» των ευρωπαϊκών κονδυλίων συνωστίζονται στα κομματικά γραφεία για μια «εξυπηρέτηση» μέσω του ΕΣΠΑ. Την εικόνα μιας νωθρής και νυσταλέας κοινωνίας συμπληρώνουν οι παρασιτοβιούντες. Ειδικά τους δημόσιους υπαλλήλους σκοτώνεται η κυβέρνηση να τους πληρώσει για να τους έχει εκλογικούς πελάτες. Μέχρι να έρθει και αυτονών η ώρα... Οι αγρότες, που παρασιτούσαν οι περισσότεροι τα προηγούμενα χρόνια, είναι έτοιμοι να χάσουν τη γή τους εξ αιτίας της «συμβολαιακής γεωργίας» αλλά δεν τους καίγεται καρφί. Τα τελευταία χρόνια, υπάρχει και ένα ακόμα κοινωνικό κομμάτι: οι «αστικοί» τροφοσυλλέκτες από τους κάδους των απορριμάτων, στο κατώτατο σκαλί της εξαθλίωσης. Μοιάζει όλοένα και περισσότερο με το ιδανικό μείγμα για μια αλληλοσφαγή με μια ασήμαντη αφορμή.

Ανόητοι και πλάνητες

Σιγά-σιγά και ύπουλα έχει διεισδύσει το δηλητήριο ενός σχετικά νέου ιδεολογήματος προερχόμενου όμως από τα κατάλοιπα παλαιότερων: «δεν μας ανήκει τίποτα σε αυτή τη χώρα, είμαστε περαστικοί, νομάδες, σήμερα εδώ, αύριο εκεί, μεθαύριο παραπέρα». Υπό την επήρεια των αναθυμιάσεων αυτού του δηλητηρίου, κανείς δεν ξέρει τί να υπερασπίσει, από ποιόν και με τί μέσο, τί

κατά την διάρκεια των συγκρουσιακότερων από τις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις που συντάραξαν την πλατεία Συντάγματος, αλλά και την ευρύτερη περιοχή του κέντρου της Αθήνας.

Ποιες, λοιπόν, είναι οι «πλάτες» που καλύπτουν τόση έπαρση, όταν λίγο «πριν» κλείσει η «συμφωνία» και με τις τράπεζες κλειστές, καθ' ομολογίαν του Τσίπρα, ο ενιαίος Συ.ριζ.α. πανικόβλητος εξέταζε το ενδεχόμενο να εγκαταλείψουν κακήν κακώς τα κυβερνητικά στελέχη του, αλλά και οι απλοί βουλευτές το Κοινοβούλιο κυνηγημένοι από οργισμένους διαδηλωτές; Πως ένας εκβιαζόμενος πρωθυπουργός και πάλι καθ' ομολογίαν του, δηλαδή ένας πρωθυπουργός που εκβιάστηκε με τον χειρότερο τρόπο, όπως ο ίδιος περιέγραψε, εμφανίζεται τώρα ως η μοναδική και καταλληλότερη «λύση» και μάλιστα για τα επόμενα οκτώ χρόνια;

Θα επαναλάβουμε απλά την πεποίθηση, που έχουμε ήδη διατυπώσει με κατηγορηματικό τρόπο. Η κατ' ουσίαν και τύπον πολιτική μαριονέττα, ένας πολιτικός αχυράνθρωπος, είναι χρήσιμος σαν τέτοιος για το χρονικό διάστημα, που θα χρειαστεί τουλάχιστον για να προχωρήσει η «δουλειά» για λογαριασμό, τόσο της ντόπιας πολιτικής και οικονομικής ελίτ, όσο και για λογαριασμό των συμφερόντων του παγκοσμιοποιημένου μπλοκ κυριαρχίας (ΔΝΤ, ΕΕ, ΕΚΤ, ΝΑΤΟ, αλλά και κρατών όπως οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, η Κίνα κ.ά.).

Όσον αφορά το «φαινόμενο» της έκρηξης της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία, θα τονίσουμε, προς πείσμα όλων των δημοσιολογούντων που έσπευσαν να χύσουν φαρμάκι για τους απέχοντες, ότι παρ' ότι οι τελευταίοι δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση ένα ομοιογενές σύνολο, στην αποχική στάση εκφράζονται πολλές απόψεις, ιδέες, στάσεις και συμπεριφορές που δεν εκπροσωπούνται σε μια κρίσιμη «στιγμή» με κοινοβουλευτικούς όρους. Η ιστορικού μεγέθους διόγκωση της κοινωνικής άρνησης να εκπροσωπηθούν πολιτικά τόσα εκατομμύρια άνθρωποι εμπεριέχει τους σπόρους μιας αμφισβήτησης που κατά την εκτίμησή μας αναζητά ήδη και θα αναζητήσει με μεγαλύτερη ένταση το επόμενο διάστημα το έδαφος για να καρποφορήσει. Οι δυνατότητες επανενσωμάτωσης εκ μέρους του «νέου» καθεστώτος μοιάζουν πολύ περιορισμένες και βρίσκονται κυρίως στο πεδίο των λεγόμενων ανθρωπίνων δικαιωμάτων (φυλακές, αντιρατσισμός, αντιφασισμός κ.ά.) και των «ημι»θεσμισμένων δομών που καλούνται οι τυχόν πρόθυμοι κινηματίες να πλαισιώσουν. Το «τυράκι» έχει μπει ήδη στην συνήθη «φάκα» με τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές να θεωρούνται από εχθρούς και «φίλους» ως «ξοφλημένες».

Ας μην ξεχνούν, όμως, ότι «Κι αν εξεράθη το κλαρί, πάντα χλωρή είν' η ρίζα»...

Οκτώβριος 2015

Πρό του δυνατού, φυσικά, αυτήν τη γελοιότητα που λέγονται **«εκλογές σε μονοκομματικό καθεστώς»** (ήδη προειδοποίησα για διαστροφές) με χρηστό σκοπό βέβαια: να γραφτούν κάποιες σημειώσεις.

Αλοίμονο όμως. Τίποτα. Καμία έμπνευση πέρα από τα καθιερωμένα: την «αριθμητική», πόσοι ψήφοι χάθηκαν ή κερδήθηκαν, ποσοστά, συγκρίσεις με προηγούμενες εκλογές κτλ και φυσικά την μέτρηση της τρομακτικής αποχής (ο ένας στους δύο) που μεταπολιτευτικά, ίσως και μεταπολεμικά είναι η μεγαλύτερη. Σηκώσαμε τα μάτια στον ουρανό ως ύστατη ελπίδα. Ήταν νωρίς το απόγευμα, μαύρα απειλητικά σύννεφα ήταν έτοιμα να σκεπάσουν τον ήλιο και ένα σμήνος ψαρόνια μεγάλο σαν σύννεφο πετούσε χαμηλά με στροβιλισμούς με τον άψογο συντονισμό ενός ζωντανού οργανισμού. Το σμήνος, διαγράφοντας μια περίπου ευθύγραμμη τροχιά με τσαλίμια ξαφνικά κάνει ένα απότομο «γάμμα» που ούτε τελευταίας γενιάς καταδιωκτικά δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν και χάθηκε προς τα χωράφια. Ήδη είχαν πέσει τα πρώτα αστροπελέκια, ο ουρανός μελάνιασε και ένα απόκοσμο σταχτί φως αχνοφώτισε τη μικρή πόλη. Σε λίγο θα ξεσπούσε η καταιγίδα που ερχόταν από τα δυτικά.

Η απλή, αλλά ανεξήγητη για τους ειδικούς επιστήμονες, αρχέγονη σοφία ενός σμήνους πουλιών είναι η αφορμή που θα ξεστρατίσει για λίγο το κείμενο αυτό. Αναπόφευκτα άρχισαν οι παραλληλισμοί με τις παρατηρήσεις διάφορων αρχαιολόγων για τον βαθμό κοινωνικής οργάνωσης διαφόρων κοινωνιών και κοινοτήτων με βάση την ικανότητα αντιμετώπισης φυσικών καταστροφών ή εισβολέων. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η σύγκριση ανάμεσα στην καταστροφή του πολιτισμού της Θήρας με [illegible] είναι αναγνώριστα τα ευρήματα για ζευγάρια που πέθαναν αγκαλιασμένα, μητέρες με μικρά παιδιά, παιδιά που έπαιζαν, άλλοι ξαπλωμένοι στα ανάκλιντρα που έτρωγαν, όλοι θανατωμένοι από ασφυξία εξ αιτίας της τέφρας που σκέπασε τα πάντα. Η ζωή διακόπηκε απότομα και για πάντα.

Γιατί στη μία περίπτωση η Θήρα δεν είχε κανένα θύμα ενώ η Πομπηία χάθηκε σχεδόν αύτανδρη, αν και η αιτία της καταστροφής ήταν η ίδια;

Δεν υπάρχει πια κανείς από την επιστημονική κοινότητα που να αμφισβητεί το υψηλό βαθμό κοινωνικής οργάνωσης και, κυρίως, της αξιοποιημένης αρχέγονης γνώσης, στην πρώτη περίπτωση, της Θήρας. Είναι φανερό ότι εγκαίρως ο πληθυσμός είχε απομακρυνθεί από το νησί με όλα τα αναγκαία υπάρχοντα και σε αυτά συμπεριλαμβάνονταν και τα κατοικίδια. Δεν αφέθηκε τίποτα στην τύχη. Αντιθέτως στην Πομπηία, οι κάτοικοι είχαν αγνοήσει εντελώς τον ισχυρότατο σεισμό που είχε συμβεί 15 χρόνια πριν την καταστροφή που προμηνύει επικείμενη ηφαιστειακή δραστηριότητα αλλά και την συνεχή υποχθόνια κινητικότητα του Βεζούβιου. Όταν συνέβη η καταστροφή στις 24 Αυγούστου του 79 μΧ, πανικοβλήθηκαν και προσπάθησαν να διαφύγουν, αλλά, οι περισσότεροι επέστρεψαν μετά από λίγο, βέβαιοι ότι δεν θα συμβεί τίποτα.

Συνειρμικά και σχεδόν αυθόρμητα, το ερώτημα για το βαθμό αξιοποίησης μιας μακρόχρονης εμπειρίας, που πραγματικά υπάρχει, έρχεται και στις μέρες μας, όσο και αν προσπαθούν, κάποιοι, να τις αποφύγουν με διάφορες δικαιολογίες ιδεολογικού περιεχομένου. Είναι καιρός πια να δούμε την πραγματικότητα κατάματα.

Δεν υπάρχει πια ούτε ένας απλός άνθρωπος στον ελλαδικό χώρο που [illegible] ρό τους. Οι νέοι επιχειρηματίες και «δικαιούχοι» των ευρωπαϊκών κονδυλίων συνωστίζονται στα κομματικά γραφεία για μια «εξυπηρέτηση» μέσω του ΕΣΠΑ. Την εικόνα μιας νωθρής και νυσταλέας κοινωνίας συμπληρώνουν οι παρασιτοβιούντες. Ειδικά τους δημόσιους υπαλλήλους σκοτώνεται η κυβέρνηση να τους πληρώσει για να τους έχει εκλογικούς πελάτες. Μέχρι να έρθει και αυτονών η ώρα... Οι αγρότες, που παρασιτούσαν οι περισσότεροι τα προηγούμενα χρόνια, είναι έτοιμοι να χάσουν τη γή τους εξ αιτίας της «συμβολαιακής γεωργίας» αλλά δεν τους καίγεται καρφί. Τα τελευταία χρόνια, υπάρχει και ένα ακόμα κοινωνικό κομμάτι: οι «αστικοί» τροφοσυλλέκτες από τους κάδους των απορριμάτων, στο κατώτατο σκαλί της εξαθλίωσης. Μοιάζει όλοένα και περισσότερο με το ιδανικό μείγμα για μια αλληλοσφαγή με μια ασήμαντη αφορμή.

Ανόητοι και πλάνητες

Σιγά-σιγά και ύπουλα έχει διεισδύσει το δηλητήριο ενός σχετικά νέου ιδεολογήματος προερχόμενου όμως από τα κατάλοιπα παλαιότερων: «δεν μας ανήκει τίποτα σε αυτή τη χώρα, είμαστε περαστικοί, νομάδες, σήμερα εδώ, αύριο εκεί, μεθαύριο παραπέρα». Υπό την επήρεια των αναθυμιάσεων αυτού του δηλητηρίου, κανείς δεν ξέρει τί να υπερασπίσει, από ποιόν και με τί μέσο, τί νόημα έχει όλο αυτό πράγμα και τέλος-τέλος αν αξίζει να θυσιάσει το οτιδήποτε για μια προοπτική που δεν βλέπει και ένα μέλλον μαύρο.

Αυτός είναι άλλος ένας δηλητηριασμένος καρπός από τα ξενόφερτα ιδεολογήματα που τυράννησαν τον ελληνικό πληθυσμό μετά τον εμφύλιο και ιδίως κατά την μεταπολίτευση. Οι διάφορες εκδοχές της «αριστεράς» και της «δεξιάς» αλλά

συνέχεια στη σελ. 4

ΠΕΡΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ «ΝΕΩΝ» ΚΑΙ «ΠΑΛΑΙΩΝ» ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ, ΕΚΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ «ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ»...

«Αν η κυβέρνηση, φοβούμενη την αντιπολίτευση, περιμένει να ξεσπάσει δημοσιοοικονομική κρίση για ν' αρχίσει να παίρνει μέτρα, τότε θα έχει πολύ μικρότερα περιθώρια ελιγμών σε περίπτωση πολιτικής κρίσης. Κάτι που μπορεί να κάνει, είναι να καλέσει σε βοήθεια το ΔΝΤ και να επωφεληθεί από αυτό και σε πολιτικό επίπεδο, γιατί θα μπορεί να απαντάει σε όσους αντιδρούν ότι τα μέτρα προβλέπονται από τη συμφωνία που επέβαλε το ΔΝΤ και είναι υποχρεωμένη να τα πάρει θέλοντας και μη».

Christian Morrisson, στέλεχος του ΟΟΣΑ,
«Οι δυνατότητες πολιτικής πραγματοποίησης των διαρθρωτικών αναπροσαρμογών» (1996)

«Η προπαγάνδα επιφέρει την μόλυνση της ανθρώπινης ψυχής, που είναι χειρότερη από την καταστροφή του σώματος».

Λόρδος Ponsonby, 1926

Ο όρος «προπαγάνδα» χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από την Καθολική εκκλησία το 1622, όταν αποφασίστηκε η οργάνωση μιας εκστρατείας ενημέρωσης και διάδοσης των ιδεών του καθολικισμού (Congregadio de propaganda fide) για να αντιμετωπιστούν οι κίνδυνοι αποδυνάμωσης του κύρους και της ισχύος, που εγκυμονούσε η διαδικασία ανασυγκρότησής της.

Οι ορισμοί της προπαγάνδας, στο βαθύ πέρασμα του χρόνου που ακολούθησε ως τις μέρες μας, διαφοροποιήθηκαν, καθώς σε διαφορετικές περιόδους η αρχικά ουδέτερη προσέγγιση του όρου έδωσε την θέση της στην πλήρως αρνητική αντιμετώπιση της άσκησής της.

Συγκεκριμένα η ταύτιση του όρου με την εξαπάτηση, -και όχι πλέον με μια διαδικασία πλοκής, γέννησης και επικοινωνίας ιδεών-, επήλθε στις αρ-

παγάνδας εκ μέρους ενός καθεστώτος, καθώς και η συστηματική της χρήση διακρίνονται από μια περιστασιακή άσκηση σε «κρίσιμες στιγμές», αφού στη πρώτη περίπτωση τα επιθυμητά για την εξουσία αφορούν τον δραστικότερο και μονιμότερο έλεγχο της σκέψης και της συμπεριφοράς.

Ο **Δρ Γιόσεφ Γκαίμπελς** υπουργός προπαγάνδας της χιτλερικής Γερμανίας είχε ισχυριστεί ότι «**αν θέλουμε μια ιδέα να διεισδύσει στις μάζες, πρέπει να την επαναλαμβάνουμε συνεχώς και πάντα. Η προπαγάνδα δεν γνωρίζει περιορισμούς στην ικανότητα προσαρμογής της**», ενώ είχε υποστηρίξει, επίσης, ότι «**ακόμα και η πιο ευφυής προπαγανδιστική τεχνική δεν θα φέρει αποτέλεσμα εκτός αν μια ουσιώδης αρχή βρίσκεται συνεχώς στο μυαλό - (η προπαγάνδα) πρέπει να περιορίζεται σε ορισμένα σημεία μόνο και να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά**».

Ένας **σημαντικός στόχος της προπαγάνδας των κάθε τύπου καθεστώτων, αφορά την απόσπαση συναίνεσης εκ μέρους πλήθους ανθρώπων**, που ακινητοποιούνται απέναντι στην εξουσία, δίχως να είναι απαραίτητο να ασκηθεί άμεση βία ενάντιά τους. Ενίοτε η προπαγάνδα δεν στοχεύει αποκλειστικά στην δραστική αλλαγή της άποψης πλήθους ανθρώπων, αλλά και στην διατήρηση της υπάρχουσας τάσης και την αποφυγή εκδήλωσης συγκεκριμένων πράξεων αντι-

«60.000 Μάρκα θα στοιχίσει στην κοινωνία μας αυτός ο πνευματικά άρρωστος κατά τη διάρκεια της ζωής του». Από το περιοδικό Νέοι Άνθρωποι (Neues Volk), έκδοση της υπηρεσίας Φυλετικής Πολιτικής του Ναζιστικού κόμματος της Γερμανίας.

Μ' άλλα λόγια προχώρησε στην κωδικοποίηση της παρουσίασης ενός αντικειμένου με τρόπο, που να αγγίζει βαθύτερες επιθυμίες κατασκευασμένες ή

ΚΑΘΕΣΤΩΤΩΝ, ΕΚΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ «ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ»...

«Αν η κυβέρνηση, φοβούμενη την αντιπολίτευση, περιμένει να ξεσπάσει δημοσιοοικονομική κρίση για ν' αρχίσει να παίρνει μέτρα, τότε θα έχει πολύ μικρότερα περιθώρια ελιγμών σε περίπτωση πολιτικής κρίσης. Κάτι που μπορεί να κάνει, είναι να καλέσει σε βοήθεια το ΔΝΤ και να επωφεληθεί από αυτό και σε πολιτικό επίπεδο, γιατί θα μπορεί να απαντάει σε όσους αντιδρούν ότι τα μέτρα προβλέπονται από τη συμφωνία που επέβαλε το ΔΝΤ και είναι υποχρεωμένη να τα πάρει θέλοντας και μη».

Christian Morrisson, στέλεχος του ΟΟΣΑ, *«Οι δυνατότητες πολιτικής πραγματοποίησης των διαρθρωτικών αναπροσαρμογών»* (1996)

«Η προπαγάνδα επιφέρει την μόλυνση της ανθρώπινης ψυχής, που είναι χειρότερη από την καταστροφή του σώματος».

Λόρδος Ponsonby, 1926

Ο όρος «προπαγάνδα» χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από την Καθολική εκκλησία το 1622, όταν αποφασίστηκε η οργάνωση μιας εκστρατείας ενημέρωσης και διάδοσης των ιδεών του καθολικισμού (Congregadio de propaganda fide) για να αντιμετωπιστούν οι κίνδυνοι αποδυνάμωσης του κύρους και της ισχύος, που εγκυμονούσε η διαδικασία ανασυγκρότησής της.

Οι ορισμοί της προπαγάνδας, στο βαθύ πέρασμα του χρόνου που ακολούθησε ως τις μέρες μας, διαφοροποιήθηκαν, καθώς σε διαφορετικές περιόδους η αρχικά ουδέτερη προσέγγιση του όρου έδωσε την θέση της στην πλήρως αρνητική αντιμετώπιση της άσκησής της.

Συγκεκριμένα η ταύτιση του όρου με την εξαπάτηση, -και όχι πλέον με μια διαδικασία πλοκής, γέννησης και επικοινωνίας ιδεών-, επήλθε στις αρχές του 20ου αιώνα και συγκεκριμένα από το 1920. Είχε προηγηθεί η πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή κατά την διάρκεια της οποίας, αλλά και στο άμεσο διάστημα που προηγήθηκε αυτής, καταγράφηκε η ευρεία χρήση ψευδών και αναληθών πληροφοριών με στόχο την χειραγώγηση μεγάλων και διαφορετικών πληθυσμών.

Είναι αλήθεια ότι η προπαγάνδα πρώτα απ' όλα στηρίζεται στην κατασκευή, διαχείριση και εκμετάλλευση συμβόλων με στόχο την εξαπάτηση και τελικά την χειραγώγηση εκείνων στους οποίους υποβάλλε-

παγάνδας εκ μέρους ενός καθεστώτος, καθώς και η συστηματική της χρήση διακρίνονται από μια περιστασιακή άσκηση σε «κρίσιμες στιγμές», αφού στη πρώτη περίπτωση τα επιθυμητά για την εξουσία αφορούν τον δραστικότερο και μονιμότερο έλεγχο της σκέψης και της συμπεριφοράς.

Ο **Δρ Γιόσεφ Γκαίμπελς** υπουργός προπαγάνδας της χιτλερικής Γερμανίας είχε ισχυριστεί ότι «**αν θέλουμε μια ιδέα να διεισδύσει στις μάζες, πρέπει να την επαναλαμβάνουμε συνεχώς και πάντα. Η προπαγάνδα δεν γνωρίζει περιορισμούς στην ικανότητα προσαρμογής της**», ενώ είχε υποστηρίξει, επίσης, ότι «**ακόμα και η πιο ευφυής προπαγανδιστική τεχνική δεν θα φέρει αποτέλεσμα εκτός αν μια ουσιώδης αρχή βρίσκεται συνεχώς στο μυαλό - (η προπαγάνδα) πρέπει να περιορίζεται σε ορισμένα σημεία μόνο και να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά**».

Ένας **σημαντικός στόχος της προπαγάνδας των κάθε τύπου καθεστώτων, αφορά την απόσπαση συναίνεσης εκ μέρους πλήθους ανθρώπων**, που ακινητοποιούνται απέναντι στην εξουσία, δίχως να είναι απαραίτητο να ασκηθεί άμεση βία εναντίά τους. Ενίοτε η προπαγάνδα δεν στοχεύει αποκλειστικά στην δραστική αλλαγή της άποψης πλήθους ανθρώπων, αλλά και στην διατήρηση της υπάρχουσας τάσης και την αποφυγή εκδήλωσης συγκεκριμένων πράξεων αντιθετικών ή ανταγωνιστικών σε αυτήν.

Ο Edward Bernays, ανιψιός του Φρόυντ έγραφε στο περιβόητο έργο του Propaganda (1928) μεταξύ άλλων:

«Ο έξυπνος και συνειδητός χειρισμός της οργανωμένης γνώμης των μαζών είναι σημαντικό στοιχείο μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Αυτός που είναι σε θέση να καθοδηγεί αυτό τον αθέατο μηχανισμό της κοινωνίας συνιστά μια αόρατη κυβέρνηση, που αποτελεί την πραγματική δύναμη που κυβερνά ολόκληρη τη χώρα».

«60.000 Μάρκα θα στοιχίσει στην κοινωνία μας αυτός ο πνευματικά άρρωστος κατά τη διάρκεια της ζωής του». Από το περιοδικό Νέοι Άνθρωποι (Neues Volk), έκδοση της υπηρεσίας Φυλετικής Πολιτικής του Ναζιστικού κόμματος της Γερμανίας.

Μ' άλλα λόγια προχώρησε στην κωδικοποίηση της παρουσίασης ενός αντικειμένου με τρόπο, που να αγγίζει βαθύτερες επιθυμίες κατασκευασμένες ή μη, και στην εκμετάλλευση βαθύτερων φόβων του καταναλωτή, συνδέοντας μέσα του το προϊόν με την ψευδαίσθηση της ασφάλειας και της σιγουριάς. Η καθημερινή επανάληψη μιας διαφήμισης στην συνέχεια ισχυροποιεί αυτή την σύνδεση και την σταθεροποιεί...

Η προπαγάνδα πολλές φορές δεν χρησιμοποιεί αποκλειστικά το ψεύδος και τις «υπερβολές», αλλά και μικρές δόσεις «αλήθειας» ή διαφόρου είδους «αλήθειες», που εναλλάσσονται και αλληλοδιαδέχονται μικρότερες ή μεγαλύτερες δόσεις ανακριβειών

Ο όρος «προπαγάνδα» χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από την Καθολική εκκλησία το 1622, όταν αποφασίστηκε η οργάνωση μιας εκστρατείας ενημέρωσης και διάδοσης των ιδεών του καθολικισμού (Congregadio de propaganda fide) για να αντιμετωπιστούν οι κίνδυνοι αποδυνάμωσης του κύρους και της ισχύος, που εγκυμονούσε η διαδικασία ανασυγκρότησής της.

Οι ορισμοί της προπαγάνδας, στο βαθύ πέρασμα του χρόνου που ακολούθησε ως τις μέρες μας, διαφοροποιήθηκαν, καθώς σε διαφορετικές περιόδους η αρχικά ουδέτερη προσέγγιση του όρου έδωσε την θέση της στην πλήρως αρνητική αντιμετώπιση της άσκησής της.

Συγκεκριμένα η ταύτιση του όρου με την εξαπάτηση, -και όχι πλέον με μια διαδικασία πλοκής, γέννησης και επικοινωνίας ιδεών-, επήλθε στις αρχές του 20ου αιώνα και συγκεκριμένα από το 1920. Είχε προηγηθεί η πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή κατά την διάρκεια της οποίας, αλλά και στο άμεσο διάστημα που προηγήθηκε αυτής, καταγράφηκε η ευρεία χρήση ψευδών και αναληθών πληροφοριών με στόχο την χειραγώγηση μεγάλων και διαφορετικών πληθυσμών.

Είναι αλήθεια ότι η προπαγάνδα πρώτα απ' όλα στηρίζεται στην κατασκευή, διαχείριση και εκμετάλλευση συμβόλων με στόχο την εξαπάτηση και τελικά την χειραγώγηση εκείνων στους οποίους υποβάλλεται, σε εκείνους στους οποίους διεγείρεται το συναίσθημα με τέτοιο τρόπο, ώστε να παραμερίζεται εντελώς η λογική τους, αλλά και οι προηγούμενες ιδέες που ενστερνίζονταν.

Τα σύμβολα (υλική υπόσταση κατά κάποιον τρόπο μιας ιδέας) οπτικά ή ακουστικά, χειρονομίες ή γραφικές απεικονίσεις, λάβαρα ή κτίσματα, ακόμη και επέτειοι γεγονότων, έρχονται να συμπυκνώσουν μια ή περισσότερες ιδέες που υποβάλλονται σ' ένα πλήθος ανθρώπων που μαζοποιούνται. Η κατασκευή της εικόνας ενός μυθοποιημένου ηγέτη έρχεται να ενισχύσει όλα τα προηγούμενα. Ο τόνος της φωνής του έρχεται να μιμηθεί και σε κάθε περίπτωση να συνεπάρει τις μάζες, να θυμίσει το παρελθόν, με την μυσταγωγία να φθάνει στα ύψη λόγω της μουσικής υπόκρουσης, του φωτισμού και του χώρου που επιλέγεται.

Έχει παρατηρηθεί, ακόμη, ότι η ένταση της προπαγάνδας μεγαλώνει **αν μια ουσιώδης αρχή βρίσκεται συνεχώς στο μυαλό – (η προπαγάνδα) πρέπει να περιορίζεται σε ορισμένα σημεία μόνο και να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά».**

Ένας **σημαντικός στόχος της προπαγάνδας των κάθε τύπου καθεστώτων, αφορά την απόσπαση συναίνεσης εκ μέρους πλήθους ανθρώπων**, που ακινητοποιούνται απέναντι στην εξουσία, δίχως να είναι απαραίτητο να ασκηθεί άμεση βία ενάντιά τους. Ενίοτε η προπαγάνδα δεν στοχεύει αποκλειστικά στην δραστική αλλαγή της άποψης πλήθους ανθρώπων, αλλά και στην διατήρηση της υπάρχουσας τάσης και την αποφυγή εκδήλωσης συγκεκριμένων πράξεων αντιθετικών ή ανταγωνιστικών σε αυτήν.

Ο Edward Bernays, ανιψιός του Φρόυντ έγραφε στο περιβόητο έργο του Propaganda (1928) μεταξύ άλλων:

«Ο έξυπνος και συνειδητός χειρισμός της οργανωμένης γνώμης των μαζών είναι σημαντικό στοιχείο μιας δημοκρατικής κοινωνίας. Αυτός που είναι σε θέση να καθοδηγεί αυτό τον αθέατο μηχανισμό της κοινωνίας συνιστά μια αόρατη κυβέρνηση, που αποτελεί την πραγματική δύναμη που κυβερνά ολόκληρη τη χώρα».

Ο Bernays, που επηρέασε καταλυτικά πλήθος επιγόνων του (συμβούλους κομμάτων, κυβερνήσεων, πολυεθνικών κ.α.), πέτυχε να υποβάλλει στους καταναλωτές-πελάτες των εταιριών που τον προσλάμβαναν, μια Ψευδαίσθηση Ταυτότητας.

Τους έπεισε πως καταναλώνοντας μπορούν να υπάρξουν ως ανεξάρτητες προσωπικότητες, διαφοροποιημένες από τη μάζα. Ο Bernays, που υπήρξε «άξιος» μελετητής των έργων του θείου του, αξιοποιώντας τις ιδέες του Φρόυντ γύρω από τις βαθύτερες ανθρώπινες επιθυμίες και τα όνειρα κατάφερε να τα τυλίξει σε ελκυστικά πακέτα και να τα ρίξει στην αγορά για λογαριασμό των εταιριών-πελατών του.

Ο Bernays λάνσαρε την ιδέα πως οι εταιρείες μπορούσαν να πουλούν όχι μόνο όσα χρειάζονται οι άνθρωποι, αλλά το οποιοδήποτε προϊόν -ή ιδέα-, αρκεί να πιέσουν τα κατάλληλα ψυχολογικά κουμπιά.

«60.000 Μάρκα θα στοιχίσει στην κοινωνία μας αυτός ο πνευματικά άρρωστος κατά τη διάρκεια της ζωής του». Από το περιοδικό Νέοι Άνθρωποι (Neues Volk), έκδοση της υπηρεσίας Φυλετικής Πολιτικής του Ναζιστικού κόμματος της Γερμανίας.

Μ' άλλα λόγια προχώρησε στην κωδικοποίηση της παρουσίασης ενός αντικειμένου με τρόπο, που να αγγίζει βαθύτερες επιθυμίες κατασκευασμένες ή μη, και στην εκμετάλλευση βαθύτερων φόβων του καταναλωτή, συνδέοντας μέσα του το προϊόν με την ψευδαίσθηση της ασφάλειας και της σιγουριάς. Η καθημερινή επανάληψη μιας διαφήμισης στην συνέχεια ισχυροποιεί αυτή την σύνδεση και την σταθεροποιεί...

Η προπαγάνδα πολλές φορές δεν χρησιμοποιεί αποκλειστικά το ψεύδος και τις «υπερβολές», αλλά και μικρές δόσεις «αλήθειας» ή διαφόρου είδους «αλήθειες», που εναλλάσσονται και αλληλοδιαδέχονται μικρότερες ή μεγαλύτερες δόσεις ανακριβειών με αποτέλεσμα η σύγχυση να επιτυγχάνεται σε τέτοιο βαθμό που να παραλύει κυριολεκτικά η σκέψη, να εμποδίζεται ή να καθυστερεί σημαντικά η δυνατότητα λήψης αποφάσεως.

Ο Τζορτζ Όργουελ έγραφε σχετικά στο «***1984***»:
«Αληθινή δύναμη δεν είναι η δύναμη πάνω στα πράγματα, αλλά πάνω στους ανθρώπους. Δύναμη είναι το να κομματιάζεις το ανθρώπινο μυαλό και να το ξανασυναρμολογείς δίνοντάς του το σχήμα που επιθυμείς».

Η προπαγάνδα αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις, καθώς μετατρέπει τον απλό υποστηρικτή σε οπαδό του καθεστώτος, καθώς μπολιάζει τον οπαδό συνεχώς με όλο και μεγαλύτερο φανατισμό όχι για να τον καταστήσει απλό χειροκροτητή του

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2 - (ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ)

-πρέπει να το παραδεχτούμε πια- και η αναρχιστική/αντεξουσιαστική ιδεολογική διάσταση, με τα μεγάλα συνθήματα και τις μεγάλες διακηρύξεις, ετοιμοθάνατες πια, είναι σαν τους λευκούς ελέφαντες που χάριζαν οι μαχαραγιάδες του Σιάμ σε όσους αντιπαθούσαν. Καθώς οι λευκοί ελέφαντες ήταν ιεροί, οι άτυχοι παραλήπτες του «δώρου» απαγορευόταν να τους σφάξουν ή να τους ζέψουν για δουλειά, αλλά και δεν μπορούσαν να τους συντηρούν λόγω κόστους. Έτσι και αυτά τα ιδεολογήματα. Είναι ολότελα άχρηστα, κοστίζουν πανάκριβα σε χρόνο και ανθρώπινη προσπάθεια αλλά και ντρέπεσαι για λόγους συναισθηματικούς να τα πετάξεις στα σκουπίδια. Ακόμα χειρότερα, λειτουργούν όπως ο δηλητηριασμένος χιτώνας που «χάρισε» ο κένταυρος Νέσσος στον ανύποπτο Ηρακλή δια μέσου της μοιραίας Δηιάνειρας ή σαν το σαθρό ξύλινο τείχος που μερικοί αφελείς έχτισαν γύρω από την Αθήνα για να προστατευτούν, όπως νόμιζαν, από τους Πέρσες.

Αλέξη σε αγαπάμε!

Ας μην μας εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός ότι σχεδόν 2 εκατομμύρια αναξιοπρεπείς βρέθηκαν να επιβραβεύουν εκλογικά τον Συριζα επειδή εξαπάτησε με τον πιο ελεεινό τρόπο την ελληνική κοινωνία και ψήφισε νύχτα το χειρότερο Μνημόνιο που ήταν δυνατόν, ούτε πάνω από ενάμιση εκατομμύριο το γεγονός ότι ψήφισαν την παράταξη του Μεϊμαράκη. Το ίδιο ισχύει και για τις εκατοντάδες χιλιάδες που ψήφισαν τους κοινοβουλευτικούς -και μη- παραστάτες τους.

Ούτε καν εκλογές δεν μπορείς να τις πεις. Κανένα κόμμα δεν διέθετε καν προεκλογικό πρόγραμμα, ή μάλλον όλα είχαν το ίδιο: το Μνημόνιο. Αν θα το εφαρμόσει κατσουφιασμένος ο Τσίπρας ή χαχανίζοντας όπως ο Μεϊμαράκης.

Οι πάντες γνώριζαν. Δεν υπάρχει ουδείς εξαπατημένος από τις προεκλογικές υποσχέσεις. Γιατί απλούστατα, δεν υπήρχαν προεκλογικές υποσχέσεις.

Επρόκειτο για καλλιστεία με υποψήφιους τους γνωστούς προβεβλημένους πλούσιους άεργους της πολιτικής. Τον κοντό, ανάγωγο και αμόρφωτο 40ρη μίμο του Ανδρέα Παπανδρέου ή τον ψηλό, αλλά ηλικιωμένο βαρώνο της πολιτικής με εμφάνιση ιδιοκτήτη χασαποταβέρνας στα Βλάχικα; Διακοσμητικοί και οι δύο αλλά ποιος ταιριάζει καλύτερα με τα αμπαζούρ, τον πολυέλαιο και τις κουρτίνες του Μεγάρου Μαξίμου; Δείτε όμως και τους παραστάτες: Ένας αγράμματος και ατάλαντος δημοσιογράφος, δασκαλεμένος να αποκρίνεται με μονοσύλλαβα γιατί δεν μπορεί να πεί μια απλή πρόταση σωστά, ένας κλασσικός

Θεοδωράκη περπατά στο κενό όπως τα καρτούνς. Ο Λαφαζάνης είναι ο true Συριζα στα πραγματικά του ποσοστά και εκτός βουλής.

Το καθεστώς του Βισύ και τα κοινοβούλια της Βαϊμάρης ωχριούν μπροστά σε αυτό το άθλιο κοινοβουλευτικό σύνολο το οποίο δεν το έχει σε τίποτα και με ομοθυμία, να ακρωτηριάσει τη χώρα και να την αιματοκυλήσει προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες των Δανειστών.

Ειλικρινά δεν περιμέναμε -το ομολογούμε!- ότι θα βρεθούν τόσοι που θα νομιμοποιούσαν και τυπικά το Μνημόνιο III. Υποτιμήσαμε, καθώς φαίνεται, το ρουσφέτ-ασκέρ που ξεπέρασε κάθε προηγούμενο· μόνο ο Άρειος Πάγος νομιμοποίησε 50.000 προσλήψεις κατά την προεκλογική περίοδο. Τώρα φαίνεται και το αποτέλεσμα τόσων χρόνων εκμαυλισμού και παρασιτοποίησης μεγάλων κοινωνικών κομματιών: Διάφορα κοινωνικά «κομμάτια» να στηρίζουν τον «ισχυρό της ημέρας» προκειμένου να προωθηθεί το «θέμα» τους ακόμα και αν έχουν μπροστά τους απτές τις αποδείξεις ότι θα γίνει ακριβώς το αντίθετο.

τους ΑΝΕΛ, ο Δημήτρης Καμμένος ανέβασε φωτογραφία με τον Κουτσούμπα να φορά ένα χρυσό Rolexάκι στο αριστερό του χέρι (το ίδιο ρόλεξ που φορούσε και στην συνάντηση με τον Βαρθολομαίο;). Όπως ήταν φυσικό, αναστατώθηκε και σκανδαλίστηκε το βιομηχανικό προλεταριάτο, ενώ κομματικοί κατήγγειλαν αμήχανα την νέα προβοκάτσια. Αντιθέτως, η στήλη υπερασπίστηκε με παρρησία την επαναστατική αυτή χειρονομία του Κουτσούμπα και δημοσίως ενθαρρύνει τον ΓΓ του ΚΚΕ (αν μας διαβάζει) να επιδεικνύει πιο πολύ τα πλούτη του. Ο Κουτσούμπας είναι πρώτα και κύρια, ένας πλούσιος και πετυχημένος επαγγελματίας με δική του επιχείρηση, προνόμια από το κράτος, υπηρέτες, σωφέρ, συνοδούς αστυνομικούς και πλήθος πιστών, ενώ σε όποια ταβέρνα και να κάτσει είναι βέβαιο ότι θα φάει δωρεάν. Τί απογοήτευση και αυτή όταν την επόμενη κιόλας μέρα ο Κουτσούμπας πρόδωσε την μεγαλοαστική τάξη του και φέρθηκε -με το συμπάθειο- σαν «Ρομά», ισχυριζόμενος στους δημοσιογράφους ότι το ρόλεξ ήταν των 10 ευρώ! Τι παιδιαριώδη ψέματα! Τί έλλειψη θάρρους! Ανέλαβε και εσύ μια πολιτική ευθύνη!

Δεν πλαστογραφούνε πια τα γκάλοπ και δεν βγάζουνε μηδέν Λεβέντης[1]

Η στήλη χαιρετίζει ανυπόκριτα την είσοδο του Βασίλη του Λεβέντη στη βουλή μετά από 30 χρόνια αγώνες που μας έκαναν να κλαίμε από τα γέλια από τη δεκαετία του '90.

Ε, λοιπόν έγινε και αυτό! Δεν γελάμε καθόλου πια. Ο «πολυθρύλητος και πολυτραγουδισμένος» Λεβέντης, φαίνεται σαν ο ...σοβαρότερος πολιτικός αυτή τη στιγμή που μιλάμε. Οφείλουμε όμως να προειδοποιήσουμε τον Πρόεδρο ότι οι κόλακες μπορούν να καταστρέψουν και τον πιο αξιόλογο άνθρωπο. Ορίστε ένα

παραλήπτες του «δώρου» απαγόρευόταν να τους σφάξουν ή να τους ζέψουν για δουλειά, αλλά και δεν μπορούσαν να τους συντηρούν λόγω κόστους. Έτσι και αυτά τα ιδεολογήματα. Είναι ολότελα άχρηστα, κοστίζουν πανάκριβα σε χρόνο και ανθρώπινη προσπάθεια αλλά και ντρέπεσαι για λόγους συναισθηματικούς να τα πετάξεις στα σκουπίδια. Ακόμα χειρότερα, λειτουργούν όπως ο δηλητηριασμένος χιτώνας που «χάρισε» ο κένταυρος Νέσσος στον ανύποπτο Ηρακλή δια μέσου της μοιραίας Δηιάνειρας ή σαν το σαθρό ξύλινο τείχος που μερικοί αφελείς έχτισαν γύρω από την Αθήνα για να προστατευτούν, όπως νόμιζαν, από τους Πέρσες.

Αλέξη σε αγαπάμε!

Ας μην μας εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός ότι σχεδόν 2 εκατομμύρια αναξιοπρεπείς βρέθηκαν να επιβραβεύουν εκλογικά τον Συριζα επειδή εξαπάτησε με τον πιο ελεεινό τρόπο την ελληνική κοινωνία και ψήφισε νύχτα το χειρότερο Μνημόνιο που ήταν δυνατόν, ούτε πάνω από ενάμιση εκατομμύριο το γεγονός ότι ψήφισαν την παράταξη του Μεϊμαράκη. Το ίδιο ισχύει και για τις εκατοντάδες χιλιάδες που ψήφισαν τους κοινοβουλευτικούς -και μη- παραστάτες τους.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 153
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,

Ούτε καν εκλογές δεν μπορείς να τις πεις. Κανένα κόμμα δεν διέθετε καν προεκλογικό πρόγραμμα, ή μάλλον όλα είχαν το ίδιο: το Μνημόνιο. Αν θα το εφαρμόσει κατσουφιασμένος ο Τσίπρας ή χαχανίζοντας όπως ο Μεϊμαράκης.

Οι πάντες γνώριζαν. Δεν υπάρχει ουδείς εξαπατημένος από τις προεκλογικές υποσχέσεις. Γιατί απλούστατα, δεν υπήρχαν προεκλογικές υποσχέσεις.

Επρόκειτο για καλλιστεία με υποψήφιους τους γνωστούς προβεβλημένους πλούσιους άεργους της πολιτικής. Τον κοντό, ανάγωγο και αμόρφωτο 40ρη μίμο του Ανδρέα Παπανδρέου ή τον ψηλό, αλλά ηλικιωμένο βαρώνο της πολιτικής με εμφάνιση ιδιοκτήτη χασαποταβέρνας στα Βλάχικα; Διακοσμητικοί και οι δύο αλλά ποιός ταιριάζει καλύτερα με τα αμπαζούρ, τον πολυέλαιο και τις κουρτίνες του Μεγάρου Μαξίμου; Δείτε όμως και τους παραστάτες: Ένας αγράμματος και ατάλαντος δημοσιογράφος, δασκαλεμένος να αποκρίνεται με μονοσύλλαβα γιατί δεν μπορεί να πεί μια απλή πρόταση σωστά, ένας κλασσικός επαγγελματίας πατριδοκάπηλος που μετέτρεψε την Κρήτη σε προκεχωρημένο φυλάκιο του ισραηλινού στρατού, η Φώφη μια συνταξιούχος από τα 50 της τραπεζοϋπάλληλος που λόγω κομματικών καθηκόντων δεν θυμόταν καν που δούλευε και που το μόνο ενδιαφέρον πάνω της είναι το gothic μακιγιάζ, έναν δύστυχο Λαφαζάνη που διώχτηκε κακήν-κακώς από το μαντρί και περιέφερε τη δυστυχία του. Και βέβαια ο απαραίτητος Αρμάνδος Δελαπατρίδης(!), ο Βασίλης ο Λεβέντης. Η παρέα κλείνει με τελευταίους τους bodyguards. Εξ αριστερών ο Κουτσούμπας και εκ δεξιών ο Μιχαλολιάκος, που όσο περνά ο καιρός όλο και μοιΘεοδωράκη περπατά στο κενό όπως τα καρτούνς. Ο Λαφαζάνης είναι ο true Συριζα στα πραγματικά του ποσοστά και εκτός βουλής.

Το καθεστώς του Βισύ και τα κοινοβούλια της Βαϊμάρης ωχριούν μπροστά σε αυτό το άθλιο κοινοβουλευτικό σύνολο το οποίο δεν το έχει σε τίποτα και με ομοθυμία, να ακρωτηριάσει τη χώρα και να την αιματοκυλήσει προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες των Δανειστών.

Ειλικρινά δεν περιμέναμε -το ομολογούμε!- ότι θα βρεθούν τόσοι που θα νομιμοποιούσαν και τυπικά το Μνημόνιο ΙΙΙ. Υποτιμήσαμε, καθώς φαίνεται, το ρουσφέτ-ασκέρ που ξεπέρασε κάθε προηγούμενο· μόνο ο Άρειος Πάγος νομιμοποίησε 50.000 προσλήψεις κατά την προεκλογική περίοδο. Τώρα φαίνεται και το αποτέλεσμα τόσων χρόνων εκμαυλισμού και παρασιτοποίησης μεγάλων κοινωνικών κομματιών: Διάφορα κοινωνικά «κομμάτια» να στηρίζουν τον «ισχυρό της ημέρας» προκειμένου να προωθηθεί το «θέμα» τους ακόμα και αν έχουν μπροστά τους απτές τις αποδείξεις ότι θα γίνει ακριβώς το αντίθετο. Και οι υπόλοιποι; Ας παν να πνιγούν. Οι δημόσιοι υπάλληλοι ψήφισαν μονοκούκι Σύριζα γιατί προφορικώς είχαν διαβεβαιώσεις ότι δεν θα απολυθούν. Όποιος τους εξηγούσε ότι **πρόκειται** να απολυθούν λόγω Μνημονίου ΙΙΙ και ορίστε το εδάφιο κτλ. δεν ήθελαν να το πιστέψουν, δεν ήθελαν καν να ακούνε. Αρκετοί είχαν κατορθώσει να πείσουν τους εαυτούς τους ότι το Μνημόνιο έχει και θετικά.

Η εξαχρείωση που προέρχεται από την απελπισία και την έλλειψη αγωγής οδηγεί σε σημείο να έχουμε τα πρώτα φαινόμενα προσωπολατρείας μετά από δεκαετίες. Το σύνδρομο της Στοκχόλμης σε ευρεία κλίμακα.

Στις επόμενες εκλογές ο Τσίπρας θα κατεβάσει προεκλογικά το Μνημόνιο IV

παρρησία την επαναστατική αυτή χειρονομία του Κουτσούμπα και δημοσίως ενθαρρύνει τον ΓΓ του ΚΚΕ (αν μας διαβάζει) να επιδεικνύει πιο πολύ τα πλούτη του. Ο Κουτσούμπας είναι πρώτα και κύρια, ένας πλούσιος και πετυχημένος επαγγελματίας με δική του επιχείρηση, προνόμια από το κράτος, υπηρέτες, σωφέρ, συνοδούς αστυνομικούς και πλήθος πιστών, ενώ σε όποια ταβέρνα και να κάτσει είναι βέβαιο ότι θα φάει δωρεάν. Τί απογοήτευση και αυτή όταν την επόμενη κιόλας μέρα ο Κουτσούμπας πρόδωσε την μεγαλοαστική τάξη του και φέρθηκε -με το συμπάθειο- σαν «Ρομά», ισχυριζόμενος στους δημοσιογράφους ότι το ρόλεξ ήταν των 10 ευρώ! Τι παιδιαριώδη ψέματα! Τί έλλειψη θάρρους! Ανέλαβε και εσύ μια πολιτική ευθύνη!

Δεν πλαστογραφούνε πια τα γκάλοπ και δεν βγάζουνε μηδέν Λεβέντης[1]

Η στήλη χαιρετίζει ανυπόκριτα την είσοδο του Βασίλη του Λεβέντη στη βουλή μετά από 30 χρόνια αγώνες που μας έκαναν να κλαίμε από τα γέλια από τη δεκαετία του '90.

Ε, λοιπόν έγινε και αυτό! Δεν γελάμε καθόλου πια. Ο «πολυθρύλητος και πολυτραγουδισμένος» Λεβέντης, φαίνεται σαν ο ...σοβαρότερος πολιτικός αυτή τη στιγμή που μιλάμε. Οφείλουμε όμως να προειδοποιήσουμε τον Πρόεδρο ότι οι κόλακες μπορούν να καταστρέψουν και τον πιο αξιόλογο άνθρωπο. Ορίστε ένα έξοχο δείγμα κολακείας:

Ο Βασίλης Λεβέντης συνιστά ένα ξεχωριστό μετέωρο ανθρώπινης συμπεριφοράς και κοινωνικής ευγένειας, μέσα στην ανθρωποβόρα πολιτική μας πανίδα. Επισκοπεί ένα σπάνιο και ευγενές κοινωνικό ήθος, μακριά από αλαζονικά και εγωπαθή σύνδρομα και μόνον αν ψαύσει κανείς αυτή την μοναδική ανθρώπινη γλυκύτητά του, θα νοιώσει την έξοχη ηθικά αύρα του.

Δεν είναι ένας οποιοσδήποτε αυτός που συνέγραψε αυτό το ποίημα. Πρόκειται για τον αποτυχόντα βουλευτή της Ενώσεως Κεντρώων Πάνο Αβραμόπουλο, και, ας βαρέσουν οι σάλπιγγες, εξάδερφο του μεγαλειότατου, υψηλότατου

Αλέξη σε αγαπάμε!

Ας μην μας εκπλήσσει λοιπόν το γεγονός ότι σχεδόν 2 εκατομμύρια αναξιοπρεπείς βρέθηκαν να επιβραβεύουν εκλογικά τον Συριζα επειδή εξαπάτησε με τον πιο ελεεινό τρόπο την ελληνική κοινωνία και ψήφισε νύχτα το χειρότερο Μνημόνιο που ήταν δυνατόν, ούτε πάνω από ενάμιση εκατομμύριο το γεγονός ότι ψήφισαν την παράταξη του Μεϊμαράκη. Το ίδιο ισχύει και για τις εκατοντάδες χιλιάδες που ψήφισαν τους κοινοβουλευτικούς -και μη- παραστάτες τους.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 153
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

κές υποσχέσεις. Γιατί απλούστατα, δεν υπήρχαν προεκλογικές υποσχέσεις.

Επρόκειτο για καλλιστεία με υποψήφιους τους γνωστούς προβεβλημένους πλούσιους άεργους της πολιτικής. Τον κοντό, ανάγωγο και αμόρφωτο 40ρη μίμο του Ανδρέα Παπανδρέου ή τον ψηλό, αλλά ηλικιωμένο βαρώνο της πολιτικής με εμφάνιση ιδιοκτήτη χασαποταβέρνας στα Βλάχικα; Διακοσμητικοί και οι δύο αλλά ποιός ταιριάζει καλύτερα με τα αμπαζούρ, τον πολυέλαιο και τις κουρτίνες του Μεγάρου Μαξίμου; Δείτε όμως και τους παραστάτες: Ένας αγράμματος και ατάλαντος δημοσιογράφος, δασκαλεμένος να αποκρίνεται με μονοσύλλαβα γιατί δεν μπορεί να πεί μια απλή πρόταση σωστά, ένας κλασσικός επαγγελματίας πατριδοκάπηλος που μετέτρεψε την Κρήτη σε προκεχωρημένο φυλάκιο του ισραηλινού στρατού, η Φώφη μια συνταξιούχος από τα 50 της τραπεζοϋπάλληλος που λόγω κομματικών καθηκόντων δεν θυμόταν καν που δούλευε και που το μόνο ενδιαφέρον πάνω της είναι το gothic μακιγιάζ, έναν δύστυχο Λαφαζάνη που διώχτηκε κακήν-κακώς από το μαντρί και περιέφερε τη δυστυχία του. Και βέβαια ο απαραίτητος Αρμάνδος Δελαπατρίδης(!), ο Βασίλης ο Λεβέντης. Η παρέα κλείνει με τελευταίους τους bodyguards. Εξ αριστερών ο Κουτσούμπας και εκ δεξιών ο Μιχαλολιάκος, που όσο περνά ο καιρός όλο και μοιάζουν περισσότερο στην πολιτική λογική. Ο Μιχαλολιάκος, μάλιστα, ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονία του Φύσσα και δεν κουνήθηκε φύλλο, ενώ είχε τις μικρότερες συγκριτικά απώλειες από τους υπόλοιπους.

Ο Τσίπρας μετακινήθηκε στη θέση της ΝΔ, η ΝΔ πήρε τη θέση του παλαιού Πασοκ, ο Κουτσούμπας καπάρωσε τη θέση του Λεωνίδα Κύρκου ενώ ο Σταύρος

ομοθυμία, να ακρωτηριάσει τη χώρα και να την αιματοκυλήσει προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες των Δανειστών.

Ειλικρινά δεν περιμέναμε -το ομολογούμε!- ότι θα βρεθούν τόσοι που θα νομιμοποιούσαν και τυπικά το Μνημόνιο ΙΙΙ. Υποτιμήσαμε, καθώς φαίνεται, το ρουσφέτ-ασκέρ που ξεπέρασε κάθε προηγούμενο· μόνο ο Άρειος Πάγος νομιμοποίησε 50.000 προσλήψεις κατά την προεκλογική περίοδο. Τώρα φαίνεται και το αποτέλεσμα τόσων χρόνων εκμαυλισμού και παρασιτοποίησης μεγάλων κοινωνικών κομματιών: Διάφορα κοινωνικά «κομμάτια» να στηρίζουν τον «ισχυρό της ημέρας» προκειμένου να προωθηθεί το «θέμα» τους ακόμα και αν έχουν μπροστά τους απτές τις αποδείξεις ότι θα γίνει ακριβώς το αντίθετο. Και οι υπόλοιποι; Ας παν να πνιγούν. Οι δημόσιοι υπάλληλοι ψήφισαν μονοκούκι Σύριζα γιατί προφορικώς είχαν διαβεβαιώσεις ότι δεν θα απολυθούν. Όποιος τους εξηγούσε ότι **πρόκειται** να απολυθούν λόγω Μνημονίου ΙΙΙ και ορίστε το εδάφιο κτλ. δεν ήθελαν να το πιστέψουν, δεν ήθελαν καν να ακούνε. Αρκετοί είχαν κατορθώσει να πείσουν τους εαυτούς τους ότι το Μνημόνιο έχει και θετικά.

Η εξαχρείωση που προέρχεται από την απελπισία και την έλλειψη αγωγής οδήγησε σε σημείο να έχουμε τα πρώτα φαινόμενα προσωπολατρείας μετά από δεκαετίες. Το σύνδρομο της Στοκχόλμης σε ευρεία κλίμακα.

Στις επόμενες εκλογές ο Τσίπρας θα κατεβάσει προεκλογικά το Μνημόνιο IV και θα κλείσει όλα τα σουπερμάρκετ, εκτός από τις τράπεζες που θα παραμείνουν κλειστές και δεν αποκλείεται να ξανακερδίσει τις εκλογές, έτσι όπως πάμε!

Ψηλά την αριστερή γροθιά σύντροφε Κουτσούμπα!

Επιμένουμε στην αριστερή γροθιά και ιδού ο λόγος: Ένα πειραχτήρι βουλευτής και συνάδελφος του Κουτσούμπα από

Ανέλαβε και εσύ μια πολιτική ευθύνη!

Δεν πλαστογραφούνε πια τα γκάλοπ και δεν βγάζουνε μηδέν Λεβέντης[1]

Η στήλη χαιρετίζει ανυπόκριτα την είσοδο του Βασίλη του Λεβέντη στη βουλή μετά από 30 χρόνια αγώνες που μας έκαναν να κλαίμε από τα γέλια από τη δεκαετία του '90.

Ε, λοιπόν έγινε και αυτό! Δεν γελάμε καθόλου πια. Ο «πολυθρύλητος και πολυτραγουδισμένος» Λεβέντης, φαίνεται σαν ο ...σοβαρότερος πολιτικός αυτή τη στιγμή που μιλάμε. Οφείλουμε όμως να προειδοποιήσουμε τον Πρόεδρο ότι οι κόλακες μπορούν να καταστρέψουν και τον πιο αξιόλογο άνθρωπο. Ορίστε ένα έξοχο δείγμα κολακείας:

Ο Βασίλης Λεβέντης συνιστά ένα ξεχωριστό μετέωρο ανθρώπινης συμπεριφοράς και κοινωνικής ευγένειας, μέσα στην ανθρωποβόρα πολιτική μας πανίδα. Επισκοπεί ένα σπάνιο και ευγενές κοινωνικό ήθος, μακριά από αλαζονικά και εγωπαθή σύνδρομα και μόνον αν ψαύσει κανείς αυτή την μοναδική ανθρώπινη γλυκύτητά του, θα νοιώσει την έξοχη ηθικά αύρα του.

Δεν είναι ένας οποιοσδήποτε αυτός που συνέγραψε αυτό το ποίημα. Πρόκειται για τον αποτυχόντα βουλευτή της Ενώσεως Κεντρώων Πάνο Αβραμόπουλο, και, ας βαρέσουν οι σάλπιγγες, εξάδερφο του μεγαλειότατου, υψηλότατου και εξοχότατου Δημητρίου Αβραμόπουλου!

Λεόν

1. Προσαρμογή αποσπάσματος της περιφημης τελευταίας εκπομπής του Λεβέντη στο κανάλι 67.

συνέχεια από τη σελ. 3 - (ΠΕΡΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ...)

καθεστώτος, αλλά για να τον ετοιμάσει να ασκήσει και ο ίδιος άμεση ή έμμεση βία στους διαφωνούντες.

Η προπαγάνδα ανανεώνεται και ενισχύεται επιδεικνύοντας σιωπηλά ή με εκκωφαντικό τρόπο τα αποτελέσματά της. Πολλοί θεωρούν λανθασμένα ότι ο εκάστοτε προπαγανδιστικός λόγος αφορά απλά μια ιδιαίτερη γλωσσική πρακτική του εκάστοτε καθεστώτος. Δεν είναι όμως έτσι. Οι αναρχικοί θεωρούμε αντίθετα ότι η προπαγάνδα της κυριαρχίας διακρίνεται για την συνοχή της και όχι για τις όποιες διαφοροποιήσεις που πλαστά προβάλλονται στο όνομα ψευδοαντιθέσεων τύπου αριστεράς-δεξιάς, φασισμού-σταλινισμού ή κομμουνισμού. Όποιος μελετήσει υποτυπωδώς τα σχετικά καθεστώτα θα αντικρύσει την συνοχή, την συνέχεια την αλληλοσυμπλήρωση των μεθόδων κρατικής επιβολής και φυσικά προπαγάνδας σ' όλο τους το μεγαλείο. Φθάνει να παραμερισθούν οι όποιες ιδεολογικές ή άλλες αγκυλώσεις.

Ο Alexis deTolqueville (γάλλος ιστορικός και πολιτικός, 1805-1859) πίστευε ότι «**Η μόνη ανεξάρτητη πράξη των μαζών θα είναι να εκλέγουν τον αφέντη τους και αμέσως μετά να ξαναγυρίζουν και πάλι στην κατάσταση της εξάρτησής τους**».

Η τελευταία εκλογική «αναμέτρηση» μάς έδωσε για μιαν ακόμη φορά το μέγεθος αυτής της «ανεξαρτησίας» όσον αφορά τους συμμετέχοντες στην εκλογική διαδικασία.

Η καθεστωτική προπαγάνδα στην οποία βασίστηκε για μιαν ακόμη φορά ο Συριζα είχε σαν κορμό την δήθεν αντιπαλότητα «παλαιού» και «νέου, της «λύ-

νομικής ευμάρειας και του «κλεμμένου» από τους δανειστές καταναλωτικού «παραδείσου».

Η «εισαγωγή» στην εθνικολαϊκή δημοκρατία Τσίπρα-Καμμένου είχε βασική προϋπόθεση την επιβολή μέσω μιας προπαγάνδας που συμπεριέλαβε αφ' ενός τον αντιγερμανισμό, και αφ' ετέρου την εμπέδωση ενός φιλοαμερικανικού κλίματος σε έναν κοινωνικό χώρο που για δεκαετίες ολόκληρες φημιζόταν για τις αντιαμερικάνικες εκδηλώσεις του.

Στην ίδια κατεύθυνση η «πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση» προχώρησε ήδη σε μια συμφωνία με το ισραηλινό κράτος, που μόνο με τις ΗΠΑ ή στα πλαίσια του ΝΑΤΟ είχε πραγματοποιήσει μέχρι τώρα. Παραχώρησε δηλαδή το δικαίωμα στις ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις να φτιάξουν στρατιωτική βάση στην Κρήτη, στην οποία οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις δεν έχουν την οιαδήποτε δικαιοδοσία.

Δεν χρειάζεται να έχει κάποιος ειδικές γεωστρατηγικές γνώσεις ή ανησυχίες για να εκτιμήσει την σημασία της συγκεκριμένης στρατιωτικής βάσης στο νότιο άκρο της ευρωπαϊκής ένωσης για το ισραηλινό κράτος και μάλιστα την συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε. (Την ίδια «στιγμή» οι ισραηλινοί αρχές, με αφορμή τις πρόσφατες ταραχές, ανακοινώνουν και επισήμως ότι παραχωρούν το δικαίωμα στις ένοπλες δυνάμεις τους να πυροβολούν διαδηλωτές, που πετούν πέτρες και βόμβες μολότοφ εναντίον τους).

Αλλά ας επανέλθουμε.

Η θεμελίωση του «νέου» καθεστώτος Συριζα-Ανελ όπως έχουμε πει και στο πρόσφατο παρελθόν συνεχίζει να περνά μέσα από την διαχείριση της ματαίωσης των επιθυμιών των ψηφοφόρων του «παλαιού» καθεστώτος.

Παρ' όλα αυτά είναι ενδεικτική η προσαρμογή και η σύγκλιση της προπαγάνδας του καθεστώτος Συριζα-Ανελ με τις «ήπιες» προπαγανδιστικές μεθόδους

Η αφίσα γράφει:
Προστάτεψέ την! Θα μπορούσε να είναι η μητέρα σου, η γυναίκα σου, η αδερφή σου, η κόρη σου!

φηκε με μεγαλύτερη ένταση την περίοδο των συγκρουσιακών και πυκνών κινητοποιήσεων. Έκτοτε ατονεί αργά, αλλά σταθερά και συστηματικά.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 20ης Σεπτεμβρίου πρώτα απ' όλα διεύρυνε την μνημονιακή κοινωνική βάση μέσω πλέον της σφραγίδας της λεγόμενης λαϊκής ετυμηγορίας. Ο στόχος αυτός επετεύχθη, όμως η νίκη είναι πύρρειος διότι η αποχή έφθασε στο ιστορικά υψηλότερο ποσοστό: 4.300.000 άνθρωποι απείχαν από την εκλογική διαδικασία. Η σημασία του γεγονότος είναι τέτοια που δικαιολογεί το φαρμάκι που χύθηκε από τα φερέφωνα της εξουσίας

τε καθεστώτος. Δεν είναι όμως έτσι. Οι αναρχικοί θεωρούμε αντίθετα ότι η προπαγάνδα της κυριαρχίας διακρίνεται για την συνοχή της και όχι για τις όποιες διαφοροποιήσεις που πλαστά προβάλλονται στο όνομα ψευδοαντιθέσεων τύπου αριστεράς-δεξιάς, φασισμού-σταλινισμού ή κομμουνισμού. Όποιος μελετήσει υποτυπωδώς τα σχετικά καθεστώτα θα αντικρύσει την συνοχή, την συνέχεια την αλληλοσυμπλήρωση των μεθόδων κρατικής επιβολής και φυσικά προπαγάνδας σ' όλο τους το μεγαλείο. Φθάνει να παραμερισθούν οι όποιες ιδεολογικές ή άλλες αγκυλώσεις.

Ο Alexis deTolqueville (γάλλος ιστορικός και πολιτικός, 1805-1859) πίστευε ότι «**Η μόνη ανεξάρτητη πράξη των μαζών θα είναι να εκλέγουν τον αφέντη τους και αμέσως μετά να ξαναγυρίζουν και πάλι στην κατάσταση της εξάρτησής τους**».

Η τελευταία εκλογική «αναμέτρηση» μάς έδωσε για μιαν ακόμη φορά το μέγεθος αυτής της «ανεξαρτησίας» όσον αφορά τους συμμετέχοντες στην εκλογική διαδικασία.

Η καθεστωτική προπαγάνδα στην οποία βασίστηκε για μιαν ακόμη φορά ο Συριζα είχε σαν κορμό την δήθεν αντιπαλότητα «παλαιού» και «νέου, της «λύ-

Καναδική προπαγανδιστική αφίσα

την εμπέδωση ενός φιλοαμερικάνικου κλίματος σε έναν κοινωνικό χώρο που για δεκαετίες ολόκληρες φημιζόταν για τις αντιαμερικάνικες εκδηλώσεις του.

Στην ίδια κατεύθυνση η «πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση» προχώρησε ήδη σε μια συμφωνία με το ισραηλινό κράτος, που μόνο με τις ΗΠΑ ή στα πλαίσια του ΝΑΤΟ είχε πραγματοποιήσει μέχρι τώρα. Παραχώρησε δηλαδή το δικαίωμα στις ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις να φτιάξουν στρατιωτική βάση στην Κρήτη, στην οποία οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις δεν έχουν την οιαδήποτε δικαιοδοσία.

Δεν χρειάζεται να έχει κάποιος ειδικές γεωστρατηγικές γνώσεις ή ανησυχίες για να εκτιμήσει την σημασία της συγκεκριμένης στρατιωτικής βάσης στο νότιο άκρο της ευρωπαϊκής ένωσης για το ισραηλινό κράτος και μάλιστα την συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε. (Την ίδια «στιγμή» οι ισραηλινοί αρχές, με αφορμή τις πρόσφατες ταραχές, ανακοινώνουν και επισήμως ότι παραχωρούν το δικαίωμα στις ένοπλες δυνάμεις τους να πυροβολούν διαδηλωτές, που πετούν πέτρες και βόμβες μολότοφ εναντίον τους).

Αλλά ας επανέλθουμε.

Η θεμελίωση του «νέου» καθεστώτος Συριζα-Ανελ όπως έχουμε πει και στο πρόσφατο παρελθόν συνεχίζει να περνά μέσα από την διαχείριση της ματαίωσης των επιθυμιών των ψηφοφόρων του «παλαιού» καθεστώτος.

Παρ' όλα αυτά είναι ενδεικτική η προσαρμογή και η σύγκλιση της προπαγάνδας του καθεστώτος Συριζα-Ανελ με τις «ήπιες» προπαγανδιστικές μεθόδους είτε των «ξένων» δημοσιογράφων, ή και των ίδιων των «δανειστών», που με συνέπεια συνεχίζουν να επικοινωνούν την αναγκαιότητα του «μνημονίου» και των μεταρρυθμίσεων.

Στην ίδια κατεύθυνση μετριάζεται και ο επιμερισμός των ευθυνών στους «προηγούμενους» υπεύθυνους (δοσίλογοι, συνεργάτες των κατοχικών δυνάμεων όπως χαρακτηρίζονταν) αφού κατά αναλογία θα έπρεπε να αυτοχαρακτηρίζεται -και δικαίως- ο ίδιος ο Τσίπρας ως Τσολάκογλου....

Τα οπτικά σύμβολα της μεταμόρφωσης δεν λείπουν. Χαρακτηριστική είναι η εικόνα, που έρχεται να συμπληρώσει την μεταστροφή του προπαγανδιστικού λόγου, όπως λόγου χάρη εκείνη του «αμήχανου» Τσίπρα, που αγκαλιάζει και τελικά ασπάζεται τον ενθουσιασμένο για την συνάντησή τους Γιούνγκερ με αφορμή την σύνοδο Κορυφής της ΕΕ για το προ-

Η αφίσα γράφει:
Προστάτεψέ την! Θα μπορούσε να είναι η μητέρα σου, η γυναίκα σου, η αδερφή σου, η κόρη σου!

φηκε με μεγαλύτερη ένταση την περίοδο των συγκρουσιακών και πυκνών κινητοποιήσεων. Έκτοτε ατονεί αργά, αλλά σταθερά και συστηματικά.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 20ης Σεπτεμβρίου πρώτα απ' όλα διεύρυνε την μνημονιακή κοινωνική βάση μέσω πλέον της σφραγίδας της λεγόμενης λαϊκής ετυμηγορίας. Ο στόχος αυτός επετεύχθη, όμως η νίκη είναι πύρρειος διότι η αποχή έφθασε στο ιστορικά υψηλότερο ποσοστό: 4.300.000 άνθρωποι απείχαν από την εκλογική διαδικασία. Η σημασία του γεγονότος είναι τέτοια που δικαιολογεί το φαρμάκι που χύθηκε από τα φερέφωνα της εξουσίας την επομένη. Η λύσσα τους αναμενόμενη, αφού η εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης μέσω μιας κυβέρνησης και μιας συγκυβερνώσας αντιπολίτευσης στην οποία συμμετέχουν, όπως έχουμε διεξοδικά περιγράψει, όλοι οι υπόλοιποι κομματικοί μηχανισμοί μηδενός εξαιρουμένου θα είναι βραχεία και το γνωρίζουν πολύ καλά.

Έχουμε μιλήσει, επίσης, για τις συνέπειες, που έχει στον κοινωνικό χώρο η πλαστή εικόνα που προβλήθηκε, εκείνη μιας επερχόμενης «ολικής καταστροφής» τόσο ζοφερής, που η «λύτρωση» φάνηκε να επέρχεται λίγο αργότερα ασυνείδητα, όταν απλά δεν επιβεβαιώθηκε η κατάσταση αυτή σαν πραγματικότητα. Με τον τρόπο αυτό πρώτα απ' όλα επιβλήθηκε σε σημαντικά τμήματα του πληθυσμού να νοιώσουν «ψυχολογικά έρμαια» και «σωματικά ξεριζωμένα». Επιδίωξη των εξουσιαστών είναι η, όσο το

για μιαν ακόμη φορά το μέγεθος αυτής της «ανεξαρτησίας» όσον αφορά τους συμμετέχοντες στην εκλογική διαδικασία.

Η καθεστωτική προπαγάνδα στην οποία βασίστηκε για μιαν ακόμη φορά ο Συριζα είχε σαν κορμό την δήθεν αντιπαλότητα «παλαιού» και «νέου, της «λύ-

Καναδική προπαγανδιστική αφίσα
του Β΄ παγκοσμίου πολέμου.
«Κρατήστε τα χέρια αυτά μακριά!!
Αγοράστε τα νέα κρατικά ομόλογα της νίκης!!!»

σης», που βρίσκεται απέναντι στο «αδιέξοδο», του πολιτικά «φθαρμένου» και του πολιτικά «άφθαρτου». Η προπαγάνδα αυτή συμπληρώθηκε εκ νέου από την πλευρά των Ανεξαρτήτων Ελλήνων με την επίδειξη μιας σταθερής εμμονής στο στόχο της εμπέδωσης της εθνικής συμφιλίωσης και της επίκλησης ενός «πατριωτισμού», που όψιμα έρχεται και εξ «ανάγκης» σε αντικατάσταση του ιδεώδους της χαμένης οικονότιο άκρο της ευρωπαϊκής ένωσης για το ισραηλινό κράτος και μάλιστα την συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε. (Την ίδια «στιγμή» οι ισραηλινοί αρχές, με αφορμή τις πρόσφατες ταραχές, ανακοινώνουν και επισήμως ότι παραχωρούν το δικαίωμα στις ένοπλες δυνάμεις τους να πυροβολούν διαδηλωτές, που πετούν πέτρες και βόμβες μολότοφ εναντίον τους).

Αλλά ας επανέλθουμε.

Η θεμελίωση του «νέου» καθεστώτος Συριζα-Ανελ όπως έχουμε πει και στο πρόσφατο παρελθόν συνεχίζει να περνά μέσα από την διαχείριση της ματαίωσης των επιθυμιών των ψηφοφόρων του «παλαιού» καθεστώτος.

Παρ' όλα αυτά είναι ενδεικτική η προσαρμογή και η σύγκλιση της προπαγάνδας του καθεστώτος Συριζα-Ανελ με τις «ήπιες» προπαγανδιστικές μεθόδους είτε των «ξένων» δημοσιογράφων, ή και των ίδιων των «δανειστών», που με συνέπεια συνεχίζουν να επικοινωνούν την αναγκαιότητα του «μνημονίου» και των μεταρρυθμίσεων.

Στην ίδια κατεύθυνση μετριάζεται και ο επιμερισμός των ευθυνών στους «προηγούμενους» υπεύθυνους (δοσίλογοι, συνεργάτες των κατοχικών δυνάμεων όπως χαρακτηρίζονταν) αφού κατά αναλογία θα έπρεπε να αυτοχαρακτηρίζεται -και δικαίως- ο ίδιος ο Τσίπρας ως Τσολάκογλου....

Τα οπτικά σύμβολα της μεταμόρφωσης δεν λείπουν. Χαρακτηριστική είναι η εικόνα, που έρχεται να συμπληρώσει την μεταστροφή του προπαγανδιστικού λόγου, όπως λόγου χάρη εκείνη του «αμήχανου» Τσίπρα, που αγκαλιάζει και τελικά ασπάζεται τον ενθουσιασμένο για την συνάντησή τους Γιούνγκερ με αφορμή την σύνοδο Κορυφής της ΕΕ για το προσφυγικό και εκείνη του Νίκου Παππά που σχεδόν ποδοπατεί από την ανυπομονησία του τον Τσίπρα σπεύδοντας με την σειρά του να σφιχταγκαλιάσει και να ασπασθεί θερμά τον ανώτατο αξιωματούχο της Κομισιόν. Τα στοργικά αισθήματα των «εκβιαζόμενων» προς τους εκβιαστές τους φαίνεται δεν είναι εύκολο να κρυφθούν ή μάλλον επιβάλλεται να προβληθούν...

Δεν είναι τυχαίο ότι σύμφωνα με έρευνες πολιτικών επιστημόνων (βλ. Δεμερτζής) η μετάθεση πολιτικών ευθυνών, η κατασκευή ή η υπόδειξη του «πραγματικού» αποδιοπομπαίου τράγου καταγρά-

Η αφίσα γράφει:
Προστάτεψέ την! Θα μπορούσε να είναι η μητέρα σου,
η γυναίκα σου, η αδερφή σου, η κόρη σου!

φηκε με μεγαλύτερη ένταση την περίοδο των συγκρουσιακών και πυκνών κινητοποιήσεων. Έκτοτε ατονεί αργά, αλλά σταθερά και συστηματικά.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 20ης Σεπτεμβρίου πρώτα απ' όλα διεύρυνε την μνημονιακή κοινωνική βάση μέσω πλέον της σφραγίδας της λεγόμενης λαϊκής ετυμηγορίας. Ο στόχος αυτός επετεύχθη, όμως η νίκη είναι πύρρειος διότι η αποχή έφθασε στο ιστορικά υψηλότερο ποσοστό: 4.300.000 άνθρωποι απείχαν από την εκλογική διαδικασία. Η σημασία του γεγονότος είναι τέτοια που δικαιολογεί το φαρμάκι που χύθηκε από τα φερέφωνα της εξουσίας την επομένη. Η λύσσα τους αναμενόμενη, αφού η εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης μέσω μιας κυβέρνησης και μιας συγκυβερνώσας αντιπολίτευσης στην οποία συμμετέχουν, όπως έχουμε διεξοδικά περιγράψει, όλοι οι υπόλοιποι κομματικοί μηχανισμοί μηδενός εξαιρουμένου θα είναι βραχεία και το γνωρίζουν πολύ καλά.

Έχουμε μιλήσει, επίσης, για τις συνέπειες, που έχει στον κοινωνικό χώρο η πλαστή εικόνα που προβλήθηκε, εκείνη μιας επερχόμενης «ολικής καταστροφής» τόσο ζοφερής, που η «λύτρωση» φάνηκε να επέρχεται λίγο αργότερα ασυνείδητα, όταν απλά δεν επιβεβαιώθηκε η κατάσταση αυτή σαν πραγματικότητα. Με τον τρόπο αυτό πρώτα απ' όλα επιβλήθηκε σε σημαντικά τμήματα του πληθυσμού να νοιώσουν «ψυχολογικά έρμαια» και «σωματικά ξεριζωμένα». Επιδίωξη των εξουσιαστών είναι η, όσο το δυνατόν, μεγαλύτερη χρονικά παραμονή σ' αυτή την κατάσταση. Ορισμένα δείγματα αυτής της μεθόδευσης έχουμε δει ήδη και μάλιστα μετά το πέρας της εκλογικής διαδικασίας.

Η έξοδος απ' αυτήν την κατάσταση, ο απεγκλωβισμός από μια συνθήκη πραγματικά ασυνήθιστη στον συγκεκριμένο κοινωνικό χώρο αποτελεί αναμφίβολα προτεραιότητα. Στον αντίποδα δυστυχώς παραμένουν «διέξοδοι» ελεγχόμενοι και προβλεπόμενοι που εντείνουν ήδη τον εθισμό και την εξάρτηση....

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της Συσπείρωσης Αναρχικών

Για τις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου 2015

Μπροστά μας βρίσκεται η τρίτη εκλογική διαδικασία μέσα σε εννέα μόνο μήνες. Ο κόσμος καλείται για μία ακόμη φορά να μετατραπεί σε ψηφοφόρο, σε ένα υποκείμενο που εναποθέτει την δύναμή του σε κάποιους άλλους. «Δώστε μας τη δύναμή σας». Αυτό δεν ζητούν με αδιαντροπιά όλοι οι κομματάρχες; Το καλύτερο γι' αυτούς και ό,τι χειρότερο για όσους θα φορέσουν την ενδυμασία του ψηφοφόρου. Όταν, όμως, κάποιος δίνει την δύναμη του, τότε αυτός γίνεται αδύναμος και υποχείριο αυτών προς τους οποίους την παραχώρησε. Άλλωστε και το ίδιο το κοινοβουλευτικό σύστημα βασίζεται στην πλειοψηφία, δηλαδή στην συγκέντρωση μεγάλης δύναμης σε ένα ή ορισμένα κόμματα. Η συγκέντρωση δύναμης από μέρους της εξουσίας την ενισχύει ακόμη περισσότερο απέναντι σ' αυτούς που εξουσιάζει και όχι απέναντι στην κυριαρχία. Τα παραδείγματα είναι πολλά και τα τελευταία πιο πειστικά από ποτέ άλλοτε.

Μιλάμε για την εννεάμηνη διαχείριση της εξουσίας από την αριστερά. Πήρε την δύναμη και το όνειρο των παραπλανημένων και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της κυριαρχίας. Δεν είναι λίγοι αυτοί που εκπλήσσονται για το πόσο γρήγορα και πόσο εύκολα δόθηκαν στους τοκογλύφους δανειστές όλα όσα ζητούσαν τα τελευταία πέντε χρόνια. Λέγεται, από αρκετούς, ότι ο Σύριζα μετατράπηκε σε νεοφιλελεύθερο κόμμα. Αυτό είναι μια επιφανειακή, μία επιπόλαιη τοποθέτηση, επειδή παραβλέπει την ουσία και στέκεται περιστασιακά στην εξωτερίκευση ενός γεγονότος, το οποίο, όμως, αποτελεί την εκδήλωση μιας προϋπάρχουσας εγγενούς κατάστασης. Ο Σύριζα είναι μία από τις γνήσιες όψεις της αριστεράς και η πρακτική που εφαρμόζει πηγάζει από την ιδεολογία του, την πολιτική του, αλλά και τους δεσμούς με τους οποίους ως κόμμα έχει συνάψει με τις διάφορες όψεις της κυριαρχίας στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ.

Στόχος του, από τότε που σχηματοποιήθηκε, ήταν να καταλάβει μια θέση μέσα στην εξουσιαστική οικογένεια και στο μπλοκ της κυριαρχίας, ανάλογα με την δύναμη που θα του δινόταν. Ο Σύριζα δεν αρνιόταν την εφαρμογή μνημονίου και των μέτρων που το συνοδεύουν. Αρνιόταν την υλοποίηση όλων των σχεδίων της κυριαρχίας από τα υπόλοιπα κόμματα, επειδή θα τον άφηναν έξω από την «μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια». Άλλωστε, οι περίοδοι «κρίσης» είναι ιδανικές για τέτοιου είδους ενσωματώσεις. Όμως, αυτή η ενσωμάτωση θα έπρεπε να συνοδευτεί από την πλέον γενναιόδωρη προσφορά, που θα μπορούσε να υπάρξει, τέτοια που δεν ετόλμησε κανένας από τους πολιτικούς υπηρέτες της ευρωπαϊκής κυριαρχίας να δώσει. Έτσι, η ηγετική ομάδα του Σύριζα και οι απαραίτητοι σφογγοκωλάριοι, που την ακολουθούν, έφεραν το Μνημόνιο ΙΙΙ, την πλέον βάρβαρη εφαρμογή εξανδραποδισμού τού μεγαλύτερου μέρους του ελλαδικού πληθυσμού.

Ας θυμηθούμε ότι παρεμφερής ήταν η διαδικασία ενσωμάτωσης στο σύστημα (που υποτίθεται πως αντιμαχόταν) της ομογάλακτης του κομμουνιστικής αριστεράς, η οποία μόλις απέκτησε δύναμη κατά τη διάρκεια της Γερμανοϊταλικής κατοχής του 1941-1944, άρχισε τις διαπραγματεύσεις με τους Άγγλους (μίας από τις Μεγάλες δυνάμεις της κυριαρχίας) παραδίδοντας τον ελλαδικό χώρο και τον πληθυσμό στα χέρια τους και στην συνέχεια οδηγώντας τον κόσμο στην σφαγή και στον όλεθρο προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των κρατούντων στο διεθνές στερέωμα της εποχής. Και η ανταμοιβή ήρθε ακριβώς δύο χρόνια μετά την τελική μάχη στο Γράμμο-Βίτσι με την νομιμοποίηση, με την παροχή άδειας για την λειτουργία της ΕΔΑ (Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς) η οποία καθοδηγούνταν ουσιαστικά από το ΚΚΕ. Η πορεία γνωστή, η ενσωμάτωση πλήρης και τα ιδεολογικά προσχήματα άφθονα, ώστε να δικαιολογηθεί η στήριξη του συστήματος και των επιλογών του.

Οι πολιτικοί του κοινοβουλευτικού συστήματος (κυβερνώντες και αντιπολιτευόμενοι) και σήμερα θα πουν ότι θα κυβερνήσουν μόνοι τους ή ότι δεν θα συνεργαστούν με κάποιους άλλους, αλλά τελικά θα σχηματίσουν μετεκλογικά κυβέρνηση συνεργασίας. Πόσα ακόμη θα πρέπει να ειπωθούν για να γίνει κατανοητό το γεγονός, ότι οι πράξεις και τα λόγια τους είναι τρανή απόδειξη πως όλοι τους είναι ΕΝΑ;

Επιδιώκουν εκλογική επιβράβευση των όσων έκαναν, ιδιαιτέρα τα τελευταία πέντε χρόνια, όπου οι διαφωνούντες στήριζαν αυτούς που έφερναν και ψήφιζαν μνημόνια, ενώ μπορούσαν κάλλιστα να αποτρέψουν την ψήφιση και εφαρμογή τους. Θέλουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε πως το χρέος και τα μνημόνια, στηρίχτηκαν σε ψευδή και πλαστογραφημένα στοιχεία που παρουσίασε η ΕΛΣΤΑΤ (Ελληνική Στατιστική Αρχή), το καθαυτό όργανο των τοκογλύφων δανειστών, που το παρουσιάζουν σαν ανεξάρτητη αρχή.

Τι να κάνουμε μ' όλους αυτούς;

Είναι φανερό πως όλα έχουν κανονιστεί σύμφωνα με τα σχέδια της ντόπιας και ευρωπαϊκής κυριαρχίας για την νέα εποχή δουλείας και απανθρωπισμού.

Οι άνθρωποι μπορούν, όμως, να τους σταματήσουν αρκεί να κατανοήσουν ότι είναι εύκολο να ζήσουν δίχως την μανία της υπερπαραγωγής και της υπερκατανάλωσης, οι οποίες επικράτησαν στη ζωή τους με το ιδεολόγημα ότι γίνονται ευτυχέστεροι εάν έχουν πολλά και μεγάλα σπίτια, πολλά αυτοκίνητα, πολλά ρούχα και παπούτσια, και όταν «βαδίζουν» σύμφωνα με την μόδα.

Όταν αρνηθούν την συνήθεια να αφήνουν τη ζωή τους να ρυθμίζεται από τις οργανωμένες ομάδες, που συνιστούν την τάξη των κρατούντων, επιτρέποντας στις τράπεζες και στα υπουργεία να ελέγχουν και να κανονίζουν το αν θα πάρουν σε δόσεις ή μονομιάς, ως συνταξιούχοι ή ως μισθωτοί, τους μόχθους της ζωής τους ή όχι.

Όταν πάψουν να στέκονται αδρανείς και άποροι μπροστά στις συνθήκες που τους έχουν επιβληθεί.

Όταν σταματήσουν να παραμένουν ημιμαθείς, παραπληροφορημένοι και ασυνεννόητοι.

Όταν αρχίσουν να διαπλάθουν τους όρους και τους τρόπους ζωής τους.

Όταν πάψουν να εξαρτώνται από τον έμπορο ή διακινητή εμπορευμάτων, ακόμα και για τα στοιχειώδη της επιβίωσης τους.

Όταν πάψουν να στέκουν έκθαμβοι μπροστά στο τερατούργημα που έχει κατασκευαστεί χωρίς την θέλησή τους.

Είναι γνωστό ότι οι εξουσιαστές, έβαλαν τον κόσμο να χρησιμοποιεί το ευρώ, όπως παλαιότερα μας εξανάγκασαν να έχουμε ως μέσο ανταλλαγής και τελικά επιβίωσης την δραχμή. Μας έβαλαν με το έτσι θέλω στην ΕΟΚ και στην ΕΕ χωρίς καν μια τυπική ερώτηση (όχι πως θα την έπαιρναν υπ' όψιν τους, αλλά ούτε έτσι, για το δήθεν). Έκαναν τον κόσμο ανίκανο να ικανοποιήσει, από μόνος του, ακόμη και τις στοιχειώδεις ανάγκες του (από την κατοικία μέχρι την καθαριότητα και το πόσιμο νερό) και να εξαρτάται από την εκάστοτε εξουσία.

Έκαναν τους ανθρώπους από φιλόπονους και δημιουργικούς, που είναι από τη φύση τους, να αποζητούν την τεμπελιά και την εγκατάλειψη στα χέρια κάποιων ειδικών. Αναποδογύρισαν τις ζωές των ανθρώπων για να τους διαφεντεύουν, να εξοντώνουν αυτούς καθώς και τα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη χάριν της διατήρησης της εξουσίας τους, ενώ δεν παραλείπουν να καταστρέφουν και το περιβάλλον.

Τέλος, όλοι οι πολιτικοί συνηθίζουν να μιλούν για διαφθορά, διαπλοκή και κάθαρση που, όμως, ποτέ δεν γίνεται επειδή αυτά συνυπάρχουν με το κράτος, την εξουσία και τις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Στο ελλαδικό κράτος, ιδιαίτερα, ευδοκιμούν από την εποχή της κατασκευής του. Η κάθαρση είναι ένα πρόσχημα προκειμένου να εξα-

ή ορισμένα κόμματα. Η συγκέντρωση δύναμης από μέρους της εξουσίας την ενοχλεί ακόμη περισσότερο απέναντι σ' αυτούς που εξουσιάζει και όχι απέναντι στην κυριαρχία. Τα παραδείγματα είναι πολλά και τα τελευταία πιο πειστικά από ποτέ άλλοτε.

Μιλάμε για την εννεάμηνη διαχείριση της εξουσίας από την αριστερά. Πήρε την δύναμη και το όνειρο των παραπλανημένων και εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της κυριαρχίας. Δεν είναι λίγοι αυτοί που εκπλήσσονται για το πόσο γρήγορα και πόσο εύκολα δόθηκαν στους τοκογλύφους δανειστές όλα όσα ζητούσαν τα τελευταία πέντε χρόνια. Λέγεται, από αρκετούς, ότι ο Σύριζα μετατράπηκε σε νεοφιλελεύθερο κόμμα. Αυτό είναι μια επιφανειακή, μία επιπόλαιη τοποθέτηση, επειδή παραβλέπει την ουσία και στέκεται περιστασιακά στην εξωτερίκευση ενός γεγονότος, το οποίο, όμως, αποτελεί την εκδήλωση μιας προϋπάρχουσας εγγενούς κατάστασης. Ο Σύριζα είναι μία από τις γνήσιες όψεις της αριστεράς και η πρακτική που εφαρμόζει πηγάζει από την ιδεολογία του, την πολιτική του, αλλά και τους δεσμούς με τους οποίους ως κόμμα έχει συνάψει με τις διάφορες όψεις της κυριαρχίας στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ.

Στόχος του, από τότε που σχηματοποιήθηκε, ήταν να καταλάβει μια θέση μέσα στην εξουσιαστική οικογένεια και στο μπλοκ της κυριαρχίας, ανάλογα με την δύναμη που θα του δινόταν. Ο Σύριζα δεν αρνιόταν την εφαρμογή μνημονίου και των μέτρων που το συνοδεύουν. Αρνιόταν την υλοποίηση όλων των σχεδίων της κυριαρχίας από τα υπόλοιπα κόμματα, επειδή θα τον άφηναν έξω από την «μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια». Άλλωστε, οι περίοδοι «κρίσης» είναι ιδανικές για τέτοιου είδους ενσωματώσεις. Όμως, αυτή η ενσωμάτωση θα έπρεπε να συνοδευτεί από την πλέον γενναιόδωρη προσφορά, που θα μπορούσε να υπάρξει, τέτοια που δεν ετόλμησε κανένας από τους πολιτικούς υπηρέτες της ευρωπαϊκής κυριαρχίας να δώσει. Έτσι, η ηγετική ομάδα του Σύριζα και οι απαραίτητοι σφογγοκωλάριοι, που την ακολουθούν, έφεραν το Μνημόνιο ΙΙΙ, την πλέον βάρβαρη εφαρμογή εξανδραποδισμού τού μεγαλύτερου μέρους του ελλαδικού πληθυσμού.

Ας θυμηθούμε ότι παρεμφερής ήταν η διαδικασία ενσωμάτωσης στο σύστημα (που υποτίθεται πως αντιμαχόταν) της ομογάλακτής του κομμουνιστικής αριστεράς, η οποία μόλις απέκτησε δύναμη κατά τη διάρκεια της Γερμανοϊταλικής κατοχής του 1941-1944, άρχισε τις διαπραγματεύσεις με τους Άγγλους (μίας από τις Μεγάλες δυνάμεις της κυριαρχίας) παραδίδοντας τον ελλαδικό χώρο και τον πληθυσμό στα χέρια τους και στην συνέχεια οδηγώντας τον κόσμο στην σφαγή και στον όλεθρο προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των κρατούντων στο διεθνές στερέωμα της εποχής. Και η ανταμοιβή ήρθε ακριβώς δύο χρόνια μετά την τελική μάχη στο Γράμμο-Βίτσι με την νομιμοποίηση, με την παροχή άδειας για την λειτουργία της ΕΔΑ (Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς) η οποία καθοδηγούνταν ουσιαστικά από το ΚΚΕ. Η πορεία γνωστή, η ενσωμάτωση πλήρης και τα ιδεολογικά προσχήματα άφθονα, ώστε να δικαιολογηθεί η στήριξη του συστήματος και των επιλογών του.

Πού βρισκόμαστε σήμερα;

Σήμερα ζούμε μεγάλες στιγμές! Στιγμές αποκάλυψης ακόμα και για τον πλέον αδαή!

Όλα τα κόμματα μαζί στάθηκαν στο πλευρό του Μνημονίου ΙΙΙ και το ψήφισαν, ενώ το ΚΚΕ δήλωνε ότι στις παρούσες συνθήκες δεν είναι δυνατή η απομάκρυνση από το ευρώ. Το ίδιο και η Χρυσή Αυγή, που το θεωρεί απαραίτητο για την ανάπτυξη της οικονομίας.

Οι υπόλοιποι, από κοινού, έκλεισαν αυτόν τον κύκλο προσφορών στους κυρίαρχους της Ευρώπης και των ΗΠΑ, αφού πρώτα έτρεξαν περιχαρείς εις τας Ευρώπας, παριστάνοντας τους ανήσυχους. Για **πρώτη φορά όλοι μαζί** βρήκαν ως πρόσχημα την έξοδο από το ευρώ και την υποτιθέμενη καταστροφή, που δήθεν θα επακολουθούσε, ενώ την ίδια στιγμή ψήφιζαν καταστροφικά μέτρα. Το πρόσχημα, βέβαια, ευτελές και τρομοκρατικό, αφού η μη ψήφιση θα οδηγούσε σε εκλογές που θα δυσκόλευαν την υπογραφή του πολυπόθητου γι' αυτούς Μνημονίου ΙΙΙ.

Τώρα, όλοι ζητούν να γίνουν αποδεκτοί ως εφαρμοστές και διαχειριστές όχι απλά ενός μνημονίου, αλλά των σχεδιασμών της ευρωπαϊκής και υπερατλαντικής κυριαρχίας. Όλοι τους είναι έτοιμοι να εφαρμόσουν αυτό που υπερψήφισαν, αφού είναι γνωστό πως εκτός από τον Σύριζα και τους ΑΝΕΛ το ίδιο συνένοχοι και συμμέτοχοι είναι τόσο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όσο και η αξιοθρήνητη δουλοπρεπής παρέα τού

Τι να κάνουμε μ' όλους αυτούς;

Είναι φανερό πως όλα έχουν κανονιστεί σύμφωνα με τα σχέδια της ντόπιας και ευρωπαϊκής κυριαρχίας για την νέα εποχή δουλείας και απανθρωπισμού.

Οι άνθρωποι μπορούν, όμως, να τους σταματήσουν αρκεί να κατανοήσουν ότι είναι εύκολο να ζήσουν δίχως την μανία της υπερπαραγωγής και της υπερκατανάλωσης, οι οποίες επικράτησαν στη ζωή τους με το ιδεολόγημα ότι γίνονται ευτυχέστεροι εάν έχουν πολλά και μεγάλα σπίτια, πολλά αυτοκίνητα, πολλά ρούχα και παπούτσια, και όταν «βαδίζουν» σύμφωνα με την μόδα.

Όταν αρνηθούν την συνήθεια να αφήνουν τη ζωή τους να ρυθμίζεται από τις οργανωμένες ομάδες, που συνιστούν την τάξη των κρατούντων, επιτρέποντας στις τράπεζες και στα υπουργεία να ελέγχουν και να κανονίζουν το αν θα πάρουν σε δόσεις ή μονομιάς, ως συνταξιούχοι ή ως μισθωτοί, τους μόχθους της ζωής τους ή όχι.

Όταν πάψουν να στέκονται αδρανείς και άποροι μπροστά στις συνθήκες που τους έχουν επιβληθεί.

Όταν σταματήσουν να παραμένουν ημιμαθείς, παραπληροφορημένοι και ασυνεννόητοι.

Όταν αρχίσουν να διαπλάθουν τους όρους και τους τρόπους ζωής τους.

Όταν πάψουν να εξαρτώνται από τον έμπορο ή διακινητή εμπορευμάτων, ακόμα και για τα στοιχειώδη της επιβίωσης τους.

Όταν πάψουν να στέκουν έκθαμβοι μπροστά στο τερατούργημα που έχει κατασκευαστεί χωρίς την θέλησή τους.

Είναι γνωστό ότι οι εξουσιαστές, έβαλαν τον κόσμο να χρησιμοποιεί το ευρώ, όπως παλαιότερα μας εξανάγκασαν να έχουμε ως μέσο ανταλλαγής και τελικά επιβίωσης την δραχμή. Μας έβαλαν με το έτσι θέλω στην ΕΟΚ και στην ΕΕ χωρίς καν μια τυπική ερώτηση (όχι πως θα την έπαιρναν υπ' όψιν τους, αλλά ούτε έτσι, για το δήθεν). Έκαναν τον κόσμο ανίκανο να ικανοποιήσει, από μόνος του, ακόμη και τις στοιχειώδεις ανάγκες του (από την κατοικία μέχρι την καθαριότητα και το πόσιμο νερό) και να εξαρτάται από την εκάστοτε εξουσία.

Έκαναν τους ανθρώπους από φιλόπονους και δημιουργικούς, που είναι από τη φύση τους, να αποζητούν την τεμπελιά και την εγκατάλειψη στα χέρια κάποιων ειδικών. Αναποδογύρισαν τις ζωές των ανθρώπων για να τους διαφεντεύουν, να εξοντώνουν αυτούς καθώς και τα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη χάριν της διατήρησης της εξουσίας τους, ενώ δεν παραλείπουν να καταστρέφουν και το περιβάλλον.

Τέλος, όλοι οι πολιτικοί συνηθίζουν να μιλούν για διαφθορά, διαπλοκή και κάθαρση που, όμως, ποτέ δεν γίνεται επειδή αυτά συνυπάρχουν με το κράτος, την εξουσία και τις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Στο ελλαδικό κράτος, ιδιαίτερα, ευδοκιμούν από την εποχή της κατασκευής του. Η κάθαρση είναι ένα πρόσχημα προκειμένου να εξαπατούν τον κόσμο για δήθεν δικαιότερο κράτος (που ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει).

Επομένως, μπορούμε να πούμε ένα σθεναρό **ΟΧΙ** σ' όλα αυτά και σε τόσα ακόμη που μας έχουν επιβληθεί και που συνιστούν την σύγχρονη σκλαβιά.

Τώρα υπάρχει πλούσια εμπειρία για ζωή χωρίς κράτος κι εξουσία και για μια επιστροφή στο μέλλον, σ' εκείνο το σημείο που η ζωή και η ανθρώπινη δημιουργία είχαν και θα έχουν πραγματική και ουσιαστική σημασία για όλους τους ανθρώπους.

Μακρυά από κόμματα και κομματάρχες, κράτη, εξουσίες, κοινοβουλευτισμούς και άμεσες ή έμμεσες δημοκρατίες, πολιτικές οργανώσεις και ομοσπονδίες που το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι την αναπαλαίωση ή την ανακαίνιση.

Εκλογική Απεργία - Τώρα και για πάντα

Για σκέψη και ζωή γεμάτη ελευθερία

Συσπείρωση Αναρχικών

από τα υπόλοιπα κόμματα, επειδή θα τον αφήναν έξω από την «μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια». Άλλωστε, οι περίοδοι «κρίσης» είναι ιδανικές για τέτοιου είδους ενσωματώσεις. Όμως, αυτή η ενσωμάτωση θα έπρεπε να συνοδευτεί από την πλέον γενναιόδωρη προσφορά, που θα μπορούσε να υπάρξει, τέτοια που δεν ετόλμησε κανένας από τους πολιτικούς υπηρέτες της ευρωπαϊκής κυριαρχίας να δώσει. Έτσι, η ηγετική ομάδα του Σύριζα και οι απαραίτητοι σφογγοκωλάριοι, που την ακολουθούν, έφεραν το Μνημόνιο ΙΙΙ, την πλέον βάρβαρη εφαρμογή εξανδραποδισμού τού μεγαλύτερου μέρους του ελλαδικού πληθυσμού.

Ας θυμηθούμε ότι παρεμφερής ήταν η διαδικασία ενσωμάτωσης στο σύστημα (που υποτίθεται πως αντιμαχόταν) της ομογάλακτής του κομμουνιστικής αριστεράς, η οποία μόλις απέκτησε δύναμη κατά τη διάρκεια της Γερμανοϊταλικής κατοχής του 1941-1944, άρχισε τις διαπραγματεύσεις με τους Άγγλους (μίας από τις Μεγάλες δυνάμεις της κυριαρχίας) παραδίδοντας τον ελλαδικό χώρο και τον πληθυσμό στα χέρια τους και στην συνέχεια οδηγώντας τον κόσμο στην σφαγή και στον όλεθρο προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των κρατούντων στο διεθνές στερέωμα της εποχής. Και η ανταμοιβή ήρθε ακριβώς δύο χρόνια μετά την τελική μάχη στο Γράμμο-Βίτσι με την νομιμοποίηση, με την παροχή άδειας για την λειτουργία της ΕΔΑ (Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς) η οποία καθοδηγούνταν ουσιαστικά από το ΚΚΕ. Η πορεία γνωστή, η ενσωμάτωση πλήρης και τα ιδεολογικά προσχήματα άφθονα, ώστε να δικαιολογηθεί η στήριξη του συστήματος και των επιλογών του.

Πού βρισκόμαστε σήμερα;

Σήμερα ζούμε μεγάλες στιγμές! Στιγμές αποκάλυψης ακόμα και για τον πλέον αδαή!

Όλα τα κόμματα μαζί στάθηκαν στο πλευρό του Μνημονίου ΙΙΙ και το ψήφισαν, ενώ το ΚΚΕ δήλωνε ότι στις παρούσες συνθήκες δεν είναι δυνατή η απομάκρυνση από το ευρώ. Το ίδιο και η Χρυσή Αυγή, που το θεωρεί απαραίτητο για την ανάπτυξη της οικονομίας.

Οι υπόλοιποι, από κοινού, έκλεισαν αυτόν τον κύκλο προσφορών στους κυρίαρχους της Ευρώπης και των ΗΠΑ, αφού πρώτα έτρεξαν περιχαρείς εις τας Ευρώπας, παριστάνοντας τους ανήσυχους. Για **πρώτη φορά όλοι μαζί** βρήκαν ως πρόσχημα την έξοδο από το ευρώ και την υποτιθέμενη καταστροφή, που δήθεν θα επακολουθούσε, ενώ την ίδια στιγμή ψήφιζαν καταστροφικά μέτρα. Το πρόσχημα, βέβαια, ευτελές και τρομοκρατικό, αφού η μη ψήφιση θα οδηγούσε σε εκλογές που θα δυσκόλευαν την υπογραφή του πολυπόθητου γι' αυτούς Μνημονίου ΙΙΙ.

Τώρα, όλοι ζητούν να γίνουν αποδεκτοί ως εφαρμοστές και διαχειριστές όχι απλά ενός μνημονίου, αλλά των σχεδιασμών της ευρωπαϊκής και υπερατλαντικής κυριαρχίας. Όλοι τους είναι έτοιμοι να εφαρμόσουν αυτό που υπερψήφισαν, αφού είναι γνωστό πως εκτός από τον Σύριζα και τους ΑΝΕΛ το ίδιο συνένοχοι και συμμέτοχοι είναι τόσο η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όσο και η αξιοθρήνητη δουλοπρεπής παρέα τού «φέρτε μου συμφωνία να την υπογράψω» (λέγε τους ΠΟΤΑΜΙ). Δεν θα πρέπει να λησμονήσουμε και την παρέα της Λαφαζανέικης Λαϊκής Ενότητας, που ενώ καταψήφιζε (στη σιγουριά της εξασφαλισμένης υπερψήφισης του νομοσχεδίου των τοκογλύφων από τους υπόλοιπους) ταυτόχρονα δήλωνε πως στηρίζει την κυβέρνηση Σύριζα. Πρωτοφανή καραγκιοζιλίκια!

Τώρα όλοι μαζί οι κομματάρχες, από τους κλασσικούς μέχρι και τους αξιοθρήνητα κωμικούς, ζητούν από τον κόσμο να τους ψηφίσει για να «επαναδιαπραγματευθούν» ορισμένα σημεία του Μνημονίου ΙΙΙ, επειδή γνωρίζουν πολύ καλά πως το μνημόνιο δεν αλλάζει. Ενώ από κοινού το ψήφισαν και το στήριξαν, τώρα αλληλοκατηγορούνται για το παρόν και το παρελθόν τους. Αυτή, όμως, η κατάσταση επιβεβαιώνει με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο ότι έφτασαν στα όρια τους. Δεν κρύβονται πλέον και προσπαθούν πατώντας σε μικρολεπτομέρειες να πείσουν πως είναι καλύτεροι από τους

Όταν πάψουν να εξαρτώνται από τον έμπορο ή διακινητή εμπορευμάτων, ακόμα και για τα στοιχειώδη της επιβίωσης τους.

Όταν πάψουν να στέκουν έκθαμβοι μπροστά στο τερατούργημα που έχει κατασκευαστεί χωρίς την θέλησή τους.

Είναι γνωστό ότι οι εξουσιαστές, έβαλαν τον κόσμο να χρησιμοποιεί το ευρώ, όπως παλαιότερα μας εξανάγκασαν να έχουμε ως μέσο ανταλλαγής και τελικά επιβίωσης την δραχμή. Μας έβαλαν με το έτσι θέλω στην ΕΟΚ και στην ΕΕ χωρίς καν μια τυπική ερώτηση (όχι πως θα την έπαιρναν υπ' όψιν τους, αλλά ούτε έτσι, για το δήθεν). Έκαναν τον κόσμο ανίκανο να ικανοποιήσει, από μόνος του, ακόμη και τις στοιχειώδεις ανάγκες του (από την κατοικία μέχρι την καθαριότητα και το πόσιμο νερό) και να εξαρτάται από την εκάστοτε εξουσία.

Έκαναν τους ανθρώπους από φιλόπονους και δημιουργικούς, που είναι από τη φύση τους, να αποζητούν την τεμπελιά και την εγκατάλειψη στα χέρια κάποιων ειδικών. Αναποδογύρισαν τις ζωές των ανθρώπων για να τους διαφεντεύουν, να εξοντώνουν αυτούς καθώς και τα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη χάριν της διατήρησης της εξουσίας τους, ενώ δεν παραλείπουν να καταστρέφουν και το περιβάλλον.

Τέλος, όλοι οι πολιτικοί συνηθίζουν να μιλούν για διαφθορά, διαπλοκή και κάθαρση που, όμως, ποτέ δεν γίνεται επειδή αυτά συνυπάρχουν με το κράτος, την εξουσία και τις εκμεταλλευτικές σχέσεις. Στο ελλαδικό κράτος, ιδιαίτερα, ευδοκιμούν από την εποχή της κατασκευής του. Η κάθαρση είναι ένα πρόσχημα προκειμένου να εξαπατούν τον κόσμο για δήθεν δικαιότερο κράτος (που ποτέ δεν πρόκειται να υπάρξει).

Επομένως, μπορούμε να πούμε ένα σθεναρό **ΟΧΙ** σ' όλα αυτά και σε τόσα ακόμη που μας έχουν επιβληθεί και που συνιστούν την σύγχρονη σκλαβιά.

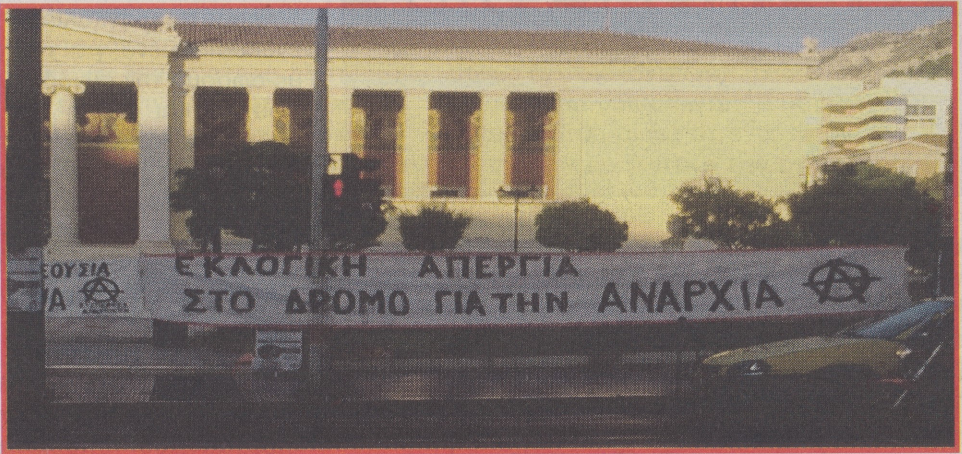
Τώρα υπάρχει πλούσια εμπειρία για ζωή χωρίς κράτος κι εξουσία και για μια επιστροφή στο μέλλον, σ' εκείνο το σημείο που η ζωή και η ανθρώπινη δημιουργία είχαν και θα έχουν πραγματική και ουσιαστική σημασία για όλους τους ανθρώπους.

Μακρυά από κόμματα και κομματάρχες, κράτη, εξουσίες, κοινοβουλευτισμούς και άμεσες ή έμμεσες δημοκρατίες, πολιτικές οργανώσεις και ομοσπονδίες που το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι την αναπαλαίωση ή την ανακαίνιση.

Εκλογική Απεργία - Τώρα και για πάντα

Για σκέψη και ζωή γεμάτη ελευθερία

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ετελείωσε κι αυτό το εκλογικό πανηγύρι!
Το Τσιπραίϊκο, ακολουθώντας κατά γράμμα τις εντολές των Ευρωπαίων αφεντικών μπόρεσε ακόμη μία φορά να πάρει την εντολή διαχείρισης των υποθέσεών τους. Είναι φανερό πως ο χαρακτήρας της νέας κυβέρνησης θα είναι και πάλι η αριστεροδεξιά. Η ευρεία συγκυβέρνηση προς το παρόν δείχνει πως αναβάλλεται.

Καμμία, πάντως, ανησυχία δεν πρέπει να υπάρχει επειδή η αριστεροδεξιά θα στηρίζεται από μία συγκυβερνώσα αντιπολίτευση. Άλλωστε, δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, αφού όλοι μαζί ψήφισαν το ΜΝΗΝΟΝΙΟ ΙΙΙ και αφού τα έξι από τα οκτώ κόμματα είναι φανεροί υποστηρικτές της πορείας, που έχει χαράξει η ευρωπαϊκή κυριαρχία. Όσο για το έκτο, από αυτά, ήταν αναγκαίο να μπει στο κοινοβούλιο, ώστε να συμπληρωθεί η εικόνα της παναθλιότητας αυτού του θεσμού-μηχανισμού της εξουσίας.

Ο «ελληνικός λαός», λοιπόν, σύμφωνα με τους πολιτικούς, έδωσε «καθαρή νίκη». Το πόσο «καθαρή» είναι και κατά πόσον την έδωσε ο λαός ή ένα μειοψηφικό του αριθμητικά κομμάτι φαίνεται από την απλή παράθεση των αποτελεσμάτων, των ποσοστών συμμετοχής και του μεγέθους της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία.

Ας έρθουμε, λοιπόν, στο ζουμί της υποθέσεως.

Η «νίκη του Σύριζα με ποσοστό 36,34% έναντι 27,81% της ΝΔ, εμφανίστηκε σαν αποτέλεσμα της «πλειοψηφίας του ελληνικού λαού». Δεν είναι του παρόντος να ασχοληθεί κάποιος με την χαρά των εξουσιαστών που θα θέσουν σε ισχύ διάφορους εφαρμοστικούς νόμους του ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΙΙΙ, δηλαδή την πρακτική εφαρμογή των δεινών, που έχουν ήδη ψηφισθεί, επί του μεγαλύτερου τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού.

Θα ασχοληθούμε, όμως, με αυτό που είναι, επίσης, σημαντικό. Δηλαδή, πόσες ακριβώς ψήφους έλαβε το κάθε κόμμα, κάτι που αποδεικνύει και την αύξηση της επιρροής του σε πραγματικούς αριθμούς.

Αν ανατρέξουμε στους αναλυτικούς πίνακες των αποτελεσμάτων θα διαπιστώσουμε πως εκτός από το ΠΑΣΟΚ και την Ένωση Κεντρώων όλα τα υπόλοιπα κόμματα έχασαν μέρος των ψηφοφόρων τους. Αναλυτικότερα:

Ο Σύριζα έλαβε 1.925.904 δηλαδή 320.074 ψήφους λιγότερες από τις εκλογές του Ιανουαρίου. Όμως, το ποσοστό του μειώθηκε μόνο κατά μερικά δέκατα της μονάδας (από 36,34% σε 35,46%). Βεβαίως, αυτά τα «συνταρακτικά» ποσοστά βγαίνουν μόνο μετά την αφαίρεση αυτών που δεν ψήφισαν από τους συνολικά εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους. Επομένως, η πραγματική αντιστοιχία είναι 19,57% του συνόλου των ψηφοφόρων. Οι συγκυβερνώντες Ανεξάρτητοι Έλληνες έλαβαν 200.423 δηλαδή 93.260 λιγότερους από αυτούς των εκλογών του Ιανουαρίου, ποσόν που αντιστοιχεί με απώλεια μεγαλύτερη του 1/3. Τί έγινε όμως; Έχασαν μόνο 3 έδρες, παρουσιάσθηκαν ως κάτοχοι του πλασματικού ποσοστού 4,75% ενώ το αληθινό ποσοστό τους είναι 2,03%. Συμπερασματικά, η «πλειοψηφία του ελληνικού λαού» τερο ποσοστό κατά ορισμένα δέκατα της μονάδας (από 27,81 στα 28,10), ενώ το πραγματικό της ποσοστό σύμφωνα με τους εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους είναι 15,5%.

Ομοίως, η Χρυσή Αυγή ενώ παίρνει 8.806 ψήφους λιγότερες από αυτούς του Ιανουαρίου, εν τούτοις κερδίζει μία έδρα παραπάνω και το ποσοστό της φτάνει στα 7%, ενώ στην πραγματικότητα, σύμφωνα με τα όσα προαναφέρθηκαν, είναι στα 3,9%. Η φθίνουσα πορεία, σε ότι αφορά τον αριθμό των ψηφοφόρων είναι χαρακτηριστική. Από τις 426.075, που είχε λάβει στις εκλογές του Ιουνίου του 2012, έχει χάσει συνολικά 46.494.

Το ΠΑΣΟΚ μπορεί να θριαμβολογεί όσο θέλει για την φαινομενική συσπείρωση των ψηφοφόρων του. Στην πραγματικότητα δεν μπόρεσε να έχει παρά μόνο το 1/3 των ψήφων του Παπανδρεϊκού ΚΙ.ΔΗ.ΣΟ, μόλις 51.921 ψήφους. Παρ' όλα αυτά πήρε 4 έδρες επί πλέον με πραγματικό ποσοστό 3,5%!

Το ΠΟΤΑΜΙ, (γνωστό και ως «φέρτε μου μνημόνια να τα ψηφίσω»), κατρακύλησε χάνοντας 151.758 ψήφους, έναν αριθμό που αντιστοιχεί σε πτώση 40,5%, αλλά χάνοντας μόνον έξη έδρες και πραγματικό ποσοστό ψήφων 2,25% επί των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους.

Βράχος «ακλόνητος», που τον υπονομεύει το κύμα της κοινωνικής αποδοκιμασίας, παραμένει το ΚΚΕ, που ενώ οι ψηφοφόροι του μειώθηκαν κατά 36.755, διατηρεί τους βουλευτές που είχε και στην προηγούμενη βουλή, καμαρώνοντας για τους επαίνους που του δίνουν οι υπόλοιποι κομματάρχες (ξέρουν αυτοί!) για την αμετακίνητη στάση του. Η επιτηδευμένη άγνοια της πραγματικότητας δεν το απαλλάσσει από τον ολοκληρωτικά συστημικό του ρόλο, γεγονός που αρχίζει να γίνεται αντιληπτό ακόμα και στον κύκλο των λιγοστών καλοπροαίρετων ψηφοφόρων του. Πως αλλοιώς μπορεί να ερμηνευθούν οι συνεχιζόμενες απώλειες ψηφοφόρων του, σε μια στιγμή, που η ξεδιάντροπη συνεργασία του ομογάλακτού του Σύριζα με τους ευρωπαίους εξουσιαστές, αντί να του φέρει την αναμενόμενη «σοδειά» ψηφοφόρων, του «έκοψε» μερικές ακόμη δεκάδες χιλιάδες από δαύτους;

Αυτή η μαγεία, στην οποία αναφερόμαστε, επιβεβαιώνει την τεχνική με την οποία επιβάλλονται οι θελήσεις των εξουσιαστών δια του δημοκρατικού τρόπου, αποφεύγοντας την φανερή σκληρότητα του άλλου μέσου, που είναι η απολυταρχία. Άλλωστε, εκείνο που μετρά είναι το αποτέλεσμα, δηλαδή η αποδοχή από τους υπηκόους αυτού του ψέμματος ή η επιβολή μέσω της αφκιασίδωτης βίας.

Ας δούμε, τώρα, τα αποτελέσματα του Ιανουαρίου και του Σεπτεμβρίου συγκεντρωτικά και συγκριτικά:

Εκλογικά αποτελέσματα Ιανουαρίου 2015

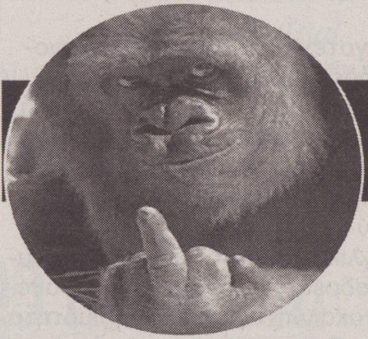
Εγγεγραμμένοι: **9.949.684**
Ψηφίσαντες: **6.330.356**
Έγκυρα: **6.180.872 (97,64%)**
Άκυρα: **114.654(1,81%)**
Λευκά: **34.830(0,55%)**

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΑΘΕΙ!

Μια ΜΟΥΝΤΖΑ στα κόμματα & στη Βουλή ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ, ας δώσουμε στην ΑΡΝΗΣΗ άλλη ΔΥΝΑΜΙΚΗ.
Επειδή όλοι οι πολιτικοί, «μνημονιακοί»-«αντιμνημονιακοί» αποδείχθηκε ότι είναι ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟ…

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

για σκέψη και ζωή γεμάτη ελευθερία!

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Τρίτη 15 Σεπτεμβρίου, ώρα 6 μμ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, 6:30 μμ, **ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ** (Γκίνη)
με θέμα: *«Το τέλος της ψεύτικης διαπάλης μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων, οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου και ο κοινωνικός ανταγωνισμός»*

Συσπείρωση Αναρχικών

Ψηφίσαντες: **5.566.295 (56,57%)**
Έγκυρα: **5.431.850 (97,58%)**
Άκυρα: **70.061 (1,26%)**
Λευκά: **64.384 (1,16%)**
ΑΠΟΧΗ: 4.274.230 (43,43%)

Είναι σημαντικό το γεγονός της αύξησης του αριθμού των μη συμμετεχόντων σ' αυτή την εκλογική διαδικασία, αποδεικνύοντας την απαρέσκεια –και σε σημαντικό βαθμό την απαξίωση–, προς το σύστημα και τους πολιτικούς διαχειριστές του. Η ενσυνείδητη απομάκρυνση από κάθε είδους εκλογική διαδικασία οριστικά και αμετάκλητα είναι αυτό που ορίζεται ως ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ και αντιδιαστέλλεται από την κατά περίσταση αποχή. Είναι φανερός ο φόβος των κάθε είδους εξουσιαστών μπροστά στην απομάκρυνση των ανθρώπων από τις εξουσιαστικές δομές. Χρόνια τώρα ισχυρίζονται πως οι μεγάλοι αριθμοί αποχής βασίζονται σε μη εκκαθαρισμένους εκλογικούς καταλόγους. Τα στοιχεία, όμως, από τις τελευταίες τρεις εκλογικές διαδικασίες αποδεικνύουν το τελείως αντίθετο αυτών των ισχυρισμών.

Ας τα δούμε:
Εκλογές Ιανουαρίου 2015: Εγγεγραμμένοι, **9.949.684**
Δημοψήφισμα Ιουλίου 2015: **Εγγεγραμμένοι, 9.858.508**

ευρωπαϊκή κυριαρχία. Όσο για το έκτο, από αυτά, ήταν αναγκαίο να μπει στο κοινοβούλιο, ώστε να συμπληρωθεί η εικόνα της παναθλιότητας αυτού του θεσμού-μηχανισμού της εξουσίας.

Ο «ελληνικός λαός», λοιπόν, σύμφωνα με τους πολιτικούς, έδωσε «καθαρή νίκη». Το πόσο «καθαρή» είναι και κατά πόσον την έδωσε ο λαός ή ένα μειοψηφικό του αριθμητικά κομμάτι φαίνεται από την απλή παράθεση των αποτελεσμάτων, των ποσοστών συμμετοχής και του μεγέθους της μη συμμετοχής στην εκλογική διαδικασία.

Ας έρθουμε, λοιπόν, στο ζουμί της υποθέσεως.

Η «νίκη του Σύριζα με ποσοστό 36,34% έναντι 27,81% της ΝΔ, εμφανίστηκε σαν αποτέλεσμα της «πλειοψηφίας του ελληνικού λαού». Δεν είναι του παρόντος να ασχοληθεί κάποιος με την χαρά των εξουσιαστών που θα θέσουν σε ισχύ διάφορους εφαρμοστικούς νόμους του ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΙΙΙ, δηλαδή την πρακτική εφαρμογή των δεινών, που έχουν ήδη ψηφισθεί, επί του μεγαλύτερου τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού.

Θα ασχοληθούμε, όμως, με αυτό που είναι, επίσης, σημαντικό. Δηλαδή, πόσες ακριβώς ψήφους έλαβε το κάθε κόμμα, κάτι που αποδεικνύει και την αύξηση της επιρροής του σε πραγματικούς αριθμούς.

Αν ανατρέξουμε στους αναλυτικούς πίνακες των αποτελεσμάτων θα διαπιστώσουμε πως εκτός από το ΠΑΣΟΚ και την Ένωση Κεντρώων όλα τα υπόλοιπα κόμματα έχασαν μέρος των ψηφοφόρων τους. Αναλυτικότερα:

Ο Σύριζα έλαβε 1.925.904 δηλαδή 320.074 ψήφους λιγότερες από τις εκλογές του Ιανουαρίου. Όμως, το ποσοστό του μειώθηκε μόνο κατά μερικά δέκατα της μονάδας (από 36,34% σε 35,46%). Βεβαίως, αυτά τα «συνταρακτικά» ποσοστά βγαίνουν μόνο μετά την αφαίρεση αυτών που δεν ψήφισαν από τους συνολικά εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους. Επομένως, η πραγματική αντιστοιχία είναι 19,57% του συνόλου των ψηφοφόρων. Οι συγκυβερνώντες Ανεξάρτητοι Έλληνες έλαβαν 200.423 δηλαδή 93.260 λιγότερους από αυτούς των εκλογών του Ιανουαρίου, ποσόν που αντιστοιχεί σε απώλεια μεγαλύτερη του 1/3. Τί έγινε όμως; Έχασαν μόνο 3 έδρες, παρουσιάσθηκαν ως κάτοχοι του πλασματικού ποσοστού 4,75% ενώ το αληθινό ποσοστό τους είναι 2,03%. Συμπερασματικά, η «πλειοψηφία του ελληνικού λαού» αντιστοιχεί στην πραγματικότητα στο 21,60%!

Η ΝΔ έχοντας απωλέσει 192.289 ψήφους, από τους 1.718.694 που είχε λάβει τον Ιανουάριο, βρίσκεται, παραδόξως, σε υψηλόμενική συσπείρωση των ψηφοφόρων του. Στην πραγματικότητα δεν μπόρεσε να έχει παρά μόνο το 1/3 των ψήφων του Παπανδρεϊκού ΚΙ.ΔΗ.ΣΟ, μόλις 51.921 ψήφους. Παρ' όλα αυτά πήρε 4 έδρες επί πλέον με πραγματικό ποσοστό 3,5%!

Το ΠΟΤΑΜΙ, (γνωστό και ως «φέρτε μου μνημόνια να τα ψηφίσω»), κατρακύλησε χάνοντας 151.758 ψήφους, έναν αριθμό που αντιστοιχεί σε πτώση 40,5%, αλλά χάνοντας μόνον έξη έδρες και πραγματικό ποσοστό ψήφων 2,25% επί των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους.

Βράχος «ακλόνητος», που τον υπονομεύει το κύμα της κοινωνικής αποδοκιμασίας, παραμένει το ΚΚΕ, που ενώ οι ψηφοφόροι του μειώθηκαν κατά 36.755, διατηρεί τους βουλευτές που είχε και στην προηγούμενη βουλή, καμαρώνοντας για τους επαίνους που του δίνουν οι υπόλοιποι κομματάρχες (ξέρουν αυτοί!) για την αμετακίνητη στάση του. Η επιτηδευμένη άγνοια της πραγματικότητας δεν το απαλλάσσει από τον ολοκληρωτικά συστημικό του ρόλο, γεγονός που αρχίζει να γίνεται αντιληπτό ακόμα και στον κύκλο των λιγοστών καλοπροαίρετων ψηφοφόρων του. Πως αλλιώς μπορεί να ερμηνευθούν οι συνεχιζόμενες απώλειες ψηφοφόρων του, σε μια στιγμή, που η ξεδιάντροπη συνεργασία του ομογάλακτού του Σύριζα με τους ευρωπαίους εξουσιαστές, αντί να του φέρει την αναμενόμενη «σοδειά» ψηφοφόρων, του «έκοψε» μερικές ακόμη δεκάδες χιλιάδες από δαύτους;

Αυτή η μαγεία, στην οποία αναφερόμαστε, επιβεβαιώνει την τεχνική με την οποία επιβάλλονται οι θελήσεις των εξουσιαστών δια του δημοκρατικού τρόπου, αποφεύγοντας την φανερή σκληρότητα του άλλου μέσου, που είναι η απολυταρχία. Άλλωστε, εκείνο που μετρά είναι το αποτέλεσμα, δηλαδή η αποδοχή από τους υπηκόους αυτού του ψέμματος ή η επιβολή μέσω της αφκιασίδωτης βίας.

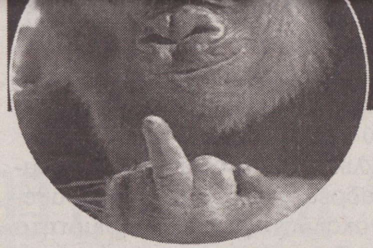
Ας δούμε, τώρα, τα αποτελέσματα του Ιανουαρίου και του Σεπτεμβρίου συγκεντρωτικά και συγκριτικά:

Εκλογικά αποτελέσματα Ιανουαρίου 2015

Εγγεγραμμένοι: **9.949.684**
Ψηφίσαντες: **6.330.356**
Έγκυρα: **6.180.872 (97,64%)**
Άκυρα: **114.654(1,81%)**
Λευκά: **34.830(0,55%)**
ΑΠΟΧΗ: 3.580.709 (36,38%)

Εκλογικά αποτελέσματα Σεπτεμβρίου 2015

Εγγεγραμμένοι: **9.840.525**

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Τρίτη 15 Σεπτεμβρίου, ώρα 6 μμ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ: Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, 6:30 μμ, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ (Γκίνη)
με θέμα: *«Το τέλος της ψεύτικης διαπάλης μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων, οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου και ο κοινωνικός ανταγωνισμός»*

Συσπείρωση Αναρχικών

Ψηφίσαντες: **5.566.295 (56,57%)**
Έγκυρα: **5.431.850 (97,58%)**
Άκυρα: **70.061 (1,26%)**
Λευκά: **64.384 (1,16%)**
ΑΠΟΧΗ: 4.274.230 (43,43%)

Είναι σημαντικό το γεγονός της αύξησης του αριθμού των μη συμμετεχόντων σ' αυτή την εκλογική διαδικασία, αποδεικνύοντας την απαρέσκεια –και σε σημαντικό βαθμό την απαξίωση–, προς το σύστημα και τους πολιτικούς διαχειριστές του. Η ενσυνείδητη απομάκρυνση από κάθε είδους εκλογική διαδικασία οριστικά και αμετάκλητα είναι αυτό που ορίζεται ως ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ και αντιδιαστέλλεται από την κατά περίσταση αποχή. Είναι φανερός ο φόβος των κάθε είδους εξουσιαστών μπροστά στην απομάκρυνση των ανθρώπων από τις εξουσιαστικές δομές. Χρόνια τώρα ισχυρίζονται πως οι μεγάλοι αριθμοί αποχής βασίζονται σε μη εκκαθαρισμένους εκλογικούς καταλόγους. Τα στοιχεία, όμως, από τις τελευταίες τρεις εκλογικές διαδικασίες αποδεικνύουν το τελείως αντίθετο αυτών των ισχυρισμών.

Ας τα δούμε:

Εκλογές Ιανουαρίου 2015: Εγγεγραμμένοι, **9.949.684**
Δημοψήφισμα Ιουλίου 2015: **Εγγεγραμμένοι, 9.858.508**
Εκλογές Σεπτεμβρίου 2015: Εγγεγραμμένοι, **9.840.525**

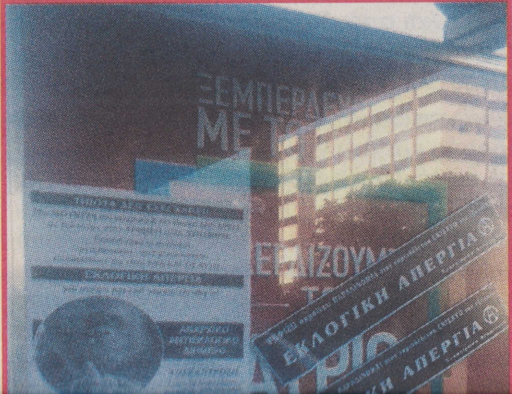
Κλείνοντας, ας διατυπωθούν κάποιες σκέψεις που θεωρούνται ουσιαστικές για όσους ενδιαφέρονται για μια ουσιαστική εμβάθυνση στην πραγματικότητα που βιώνουμε.

Προς αυτούς που δεν συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία:

Είναι ενθαρρυντικό το ότι τόσοι πολλοί άρχισαν να ξεπερνούν τον φετιχισμό της ψήφου. Αυτό δεν θα πρέπει να σημαίνει επιβράβευση του ατομικισμού και του ιδιοτελούς απομονωτισμού, αλλά την αναζήτηση δρόμων και διαδρομών ελευθερίας, συνύπαρξης, ομόνοιας, δημιουργίας και ανεξούσιας διαβίωσης μακράν και ενάντια των καθιερωμένων εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών δομών, αλλά και όσων εμφανίζονται ως απελευθερωτικές ενώ στην πραγματικότητα αποσκοπούν στο να αντικαταστήσουν τις ήδη φθαρμένες και απαξιωμένες.

Προς αυτούς που ψήφισαν:

Δεν είναι κρίμα να βασανίζεσθε από αυταπάτες και ελπίζοντας σε κάποια μικρά υλικά ωφελήματα που νομίζετε ότι θα σας δωθούν,

Το Αναρχικό Αντιεκλογικό Διήμερο

Την Τρίτη 15 και την Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το Αναρχικό Αντιεκλογικό Διήμερο, που διοργανώθηκε από την Συσπείρωση Αναρχικών.

Την πρώτη μέρα έγινε συγκέντρωση στα Προπύλαια, όπου αναρτήθηκαν πανό στα οποία είχαν γραφτεί τα παρακάτω: **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ** και **ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**.

Στήθηκε μικροφωνική εγκατάσταση απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αντιεκλογικού περιεχομένου. Μοιράστηκε, επίσης, έντυπο υλικό (προκηρύξεις και αντίτυπα της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ

αποδεικνύει και την αύξηση της επιρροής του σε πραγματικούς αριθμούς.

Αν ανατρέξουμε στους αναλυτικούς πίνακες των αποτελεσμάτων θα διαπιστώσουμε πως εκτός από το ΠΑΣΟΚ και την Ένωση Κεντρώων όλα τα υπόλοιπα κόμματα έχασαν μέρος των ψηφοφόρων τους. Αναλυτικότερα:

Ο Σύριζα έλαβε 1.925.904 δηλαδή 320.074 ψήφους λιγότερες από τις εκλογές του Ιανουαρίου. Όμως, το ποσοστό του μειώθηκε μόνο κατά μερικά δέκατα της μονάδας (από 36,34% σε 35,46%). Βεβαίως, αυτά τα «συνταρακτικά» ποσοστά βγαίνουν μόνο μετά την αφαίρεση αυτών που δεν ψήφισαν από τους συνολικά εγγεγραμμένους στους εκλογικούς καταλόγους. Επομένως, η πραγματική αντιστοιχία είναι 19,57% του συνόλου των ψηφοφόρων. Οι συγκυβερνώντες Ανεξάρτητοι Έλληνες έλαβαν 200.423 δηλαδή 93.260 λιγότερους από αυτούς των εκλογών του Ιανουαρίου, ποσόν που αντιστοιχεί με απώλεια μεγαλύτερη του 1/3. Τί έγινε όμως; Έχασαν μόνο 3 έδρες, παρουσιάσθηκαν ως κάτοχοι του πλασματικού ποσοστού 4,75% ενώ το αληθινό ποσοστό τους είναι 2,03%. Συμπερασματικά, η «πλειοψηφία του ελληνικού λαού» αντιστοιχεί στην πραγματικότητα στο 21,60%!

Η ΝΔ έχοντας απωλέσει 192.289 ψήφους, από τους 1.718.694 που είχε λάβει τον Ιανουάριο, βρίσκεται, παραδόξως, σε υψηλό- ψηφοφόρων του, σε μια στιγμή, που η ξεδιάντροπη συνεργασία του ομογάλακτού του Σύριζα με τους ευρωπαίους εξουσιαστές, αντί να του φέρει την αναμενόμενη «σοδειά» ψηφοφόρων, του «έκοψε» μερικές ακόμη δεκάδες χιλιάδες από δαύτους;

Αυτή η μαγεία, στην οποία αναφερόμαστε, επιβεβαιώνει την τεχνική με την οποία επιβάλλονται οι θελήσεις των εξουσιαστών δια του δημοκρατικού τρόπου, αποφεύγοντας την φανερή σκληρότητα του άλλου μέσου, που είναι η απολυταρχία. Άλλωστε, εκείνο που μετρά είναι το αποτέλεσμα, δηλαδή η αποδοχή από τους υπηκόους αυτού του ψέμματος ή η επιβολή μέσω της αφκιασίδωτης βίας.

Ας δούμε, τώρα, τα αποτελέσματα του Ιανουαρίου και του Σεπτεμβρίου συγκεντρωτικά και συγκριτικά:

Εκλογικά αποτελέσματα Ιανουαρίου 2015

Εγγεγραμμένοι: **9.949.684**
Ψηφίσαντες: **6.330.356**
Έγκυρα: **6.180.872 (97,64%)**
Άκυρα: **114.654(1,81%)**
Λευκά: **34.830(0,55%)**
ΑΠΟΧΗ: 3.580.709 (36,38%)

Εκλογικά αποτελέσματα Σεπτεμβρίου 2015

Εγγεγραμμένοι: **9.840.525**
Άκυρα: **70.061 (1,26%)**
Λευκά: **64.384 (1,16%)**
ΑΠΟΧΗ: 4.274.230 (43,43%)

Είναι σημαντικό το γεγονός της αύξησης του αριθμού των μη συμμετεχόντων σ' αυτή την εκλογική διαδικασία, αποδεικνύοντας την απαρέσκεια –και σε σημαντικό βαθμό την απαξίωση–, προς το σύστημα και τους πολιτικούς διαχειριστές του. Η ενσυνείδητη απομάκρυνση από κάθε είδους εκλογική διαδικασία οριστικά και αμετάκλητα είναι αυτό που ορίζεται ως ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ και αντιδιαστέλλεται από την κατά περίσταση αποχή. Είναι φανερός ο φόβος των κάθε είδους εξουσιαστών μπροστά στην απομάκρυνση των ανθρώπων από τις εξουσιαστικές δομές. Χρόνια τώρα ισχυρίζονται πως οι μεγάλοι αριθμοί αποχής βασίζονται σε μη εκκαθαρισμένους εκλογικούς καταλόγους. Τα στοιχεία, όμως, από τις τελευταίες τρεις εκλογικές διαδικασίες αποδεικνύουν το τελείως αντίθετο αυτών των ισχυρισμών.

Ας τα δούμε:

Εκλογές Ιανουαρίου 2015: Εγγεγραμμένοι **9.949.684**
Δημοψήφισμα Ιουλίου 2015: **Εγγεγραμμένοι, 9.858.508**
Εκλογές Σεπτεμβρίου 2015: Εγγεγραμμένοι, **9.840.525**

Κλείνοντας, ας διατυπωθούν κάποιες σκέψεις που θεωρούνται ουσιαστικές για όσους ενδιαφέρονται για μια ουσιαστική εμβάθυνση στην πραγματικότητα που βιώνουμε.

Προς αυτούς που δεν συμμετείχαν στην εκλογική διαδικασία:

Είναι ενθαρρυντικό το ότι τόσοι πολλοί άρχισαν να ξεπερνούν τον φετιχισμό της ψήφου. Αυτό δεν θα πρέπει να σημαίνει επιβράβευση του ατομικισμού και του ιδιοτελούς απομονωτισμού, αλλά την αναζήτηση δρόμων και διαδρομών ελευθερίας, συνύπαρξης, ομόνοιας, δημιουργίας και ανεξούσιας διαβίωσης μακράν και ενάντια των καθιερωμένων εξουσιαστικών κι εκμεταλλευτικών δομών, αλλά και όσων εμφανίζονται ως απελευθερωτικές ενώ στην πραγματικότητα αποσκοπούν στο να αντικαταστήσουν τις ήδη φθαρμένες και απαξιωμένες.

Προς αυτούς που ψήφισαν:

Δεν είναι κρίμα να βασανίζεσθε από αυταπάτες και ελπίζοντας σε κάποια μικρά υλικά ωφελήματα που νομίζετε ότι θα σας δωθούν, να χάνετε την ανθρωπιά και τον αυτοσεβασμό σας; Και καλά, το πώς διαχειρίζεσθε τον εαυτό σας, αφορά κυρίως εσάς. Όμως, για σκεφθείτε λίγο δύο πραγματικά σημαντικές επιπτώσεις της εμμονής σας να ψηφίζετε:

α) Βλάπτετε τους υπόλοιπους ανθρώπους που, στην προκειμένη περίπτωση, είναι πολλαπλάσιοι σας αριθμητικά και,

β) Διατηρείτε σε ένα διαρκές βασανιστήριο όλον αυτόν τον συρφετό των πολιτικών που αγωνίζονται, ζουν και υπάρχουν μέσα στο ψέμμα και για το ψέμμα. Τους διευκολύνετε να γίνονται ολοένα και πιο ξεδιάντροποι, αδίστακτοι και καταστροφικοί.

Γνωρίζετε, άραγε, πως τέτοια όντα δεν θα διστάσουν να καταστρέψουν κι εσάς όταν οι εξουσιαστικές ανάγκες το επιτάξουν;

Η. Α.

Το Αναρχικό Αντιεκλογικό Διήμερο

Την Τρίτη 15 και την Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου, πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το Αναρχικό Αντιεκλογικό Διήμερο, που διοργανώθηκε από την Συσπείρωση Αναρχικών.

Την πρώτη μέρα έγινε συγκέντρωση στα Προπύλαια, όπου αναρτήθηκαν πανώ στα οποία είχαν γραφτεί τα παρακάτω: **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ** και **ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.**

Στήθηκε μικροφωνική εγκατάσταση απ' όπου διαβάζονταν κείμενα αντιεκλογικού περιεχομένου. Μοιράστηκε, επίσης, έντυπο υλικό (προκηρύξεις και αντίτυπα της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟ ΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ), ενώ κολλήθηκαν και αφίσες σε παρακείμενες στάσεις λεωφορείων και τρόλεϋ. Η συγκέντρωση που άρχισε στις 6 το απόγευμα διήρκεσε μέχρι τις 7.30.

Την δεύτερη ημέρα, έγινε η προγραμματισμένη συζήτηση στο Πολυτεχνείο της Αθήνας, στο κτίριο Γκίνη, 7μμ και ολοκληρώθηκε 9:30. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης έγιναν τοποθετήσεις και ανταλλάχτηκαν απόψεις αναφορικά με την τρέχουσα κατάσταση και το περιεχόμενο του υπό συζήτηση θέματος, το οποίο ήταν: *Το τέλος της ψεύτικης διαπάλης μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων, οι εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου και ο κοινωνικός ανταγωνισμός.*

Στην αρχή της συζήτησης προβλήθηκαν και τρία αποσπάσματα από ελληνικές ταινίες.

αφιερωμένο εξαιρετικά...

«Η Τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας»

...«η τέχνη αυτή είναι προορισμένη να αποκτήσει μεγάλη υπόληψη κατά τους προσεχείς αιώνες»...

(John Arbuthnot - 18ος αι.)

Αρχές του 18ου αιώνα. Η Αγγλία εμφανίζεται νικήτρια στους πολέμους (με Ολλανδία και Γαλλία) που κατά καιρούς εμπλέκεται, ενώνεται με τη Σκωτία, οι αποικίες της επεκτείνονται σε Αμερική και Ινδία, το εμπόριο βρίσκεται σε ακμή, ενώ, συγχρόνως, παίρνει τα πρωτεία από τη Γαλλία εις την «*ποσότητα και ποιότητα λογοτεχνικής παραγωγής*».

Οι λέσχες και τα «λογοτεχνικά» καφενεία αυξάνονται ως τόποι συναντήσεως και οι «ζυμώσεις» που διεξάγονται εκεί δεν είναι μόνο πνευματικές αλλά και πολιτικές. Λογοτέχνες της εποχής γίνονται μόνιμα μέλη: ο Ντράϋντεν, ο Άντισον, ο Σουίφτ κ.ά. Αργά προετοιμάζεται, σε όλη την ευρώπη, το κίνημα του, λεγόμενου, ευρωπαϊκού διαφωτισμού.

Παράλληλα, στο Αγγλικό Κοινοβούλιο και τα κόμματα διεξάγονται σφοδρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Οι υπουργοί ανακαλύπτουν τη χρησιμότητα των στρατευμένων «κονδυλοφόρων» οι οποίοι λαμβάνοντας συντάξεις, επιχορηγήσεις και βοηθήματα, παρέχουν πλούσιο προπαγανδιστικό υλικό υπέρ των χορηγών τους, στις εφημερίδες, τα πολλά περιοδικά και τα διάφορα φυλλάδια της εποχής.

Ένα από τα πολλά παραδείγματα αποτελεί το περιοδικό «Ερευνητής» (Examiner) που εκδίδεται το 1710 για να στηρίξει το κόμμα των Τόρις. Σ' αυτό το περιοδικό συναντάμε, τον εξαίρετο κλασσικό σατυρικό συγγραφέα Τζόναθαν Σουίφτ να μετατρέπεται σε όργανο αυτού του καθεστώτος, κατόπιν αδράς πληρωμής. Έτσι, «*οι συγγραφείς έγιναν συμπληρώματα των πολιτικών [...] η ελευθερία συνειργάσθη με τον χρυσόν δια να εξαπολύσουν ένα κατακλυσμόν μελάνης*», αναφέρει ο Ντυράν στην «*Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού*».

Χαράζει, πλέον, στον πλανήτη, η εποχή που η επιρροή του κλήρου στις συνειδήσεις του λαού δίνει τη θέση της σε νέου τύπου καθοδήγηση.

Το 1733 κυκλοφορεί στο Άμστερνταμ, στη γαλλική γλώσσα, ένα μικρό βιβλίο το οποίο αναλαμβάνει την παρουσίαση του περιεχομένου δύο τόμων («οι οποίοι βρίσκονται επί του πιεστηρίου») με τίτλο «Ψευδολογία πολιτική» ή «Η τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας» με σκοπό την «προεγγραφή συνδρομητών». Πρόκειται, όπως, πιο αναλυτικά αναφέρεται στις πρώτες σελίδες, για μία «*Παραδοξότατη πραγματεία που προτείνεται για προεγγραφές (συνδρομές)*» και ακολουθεί γενική περιγραφή των όρων συνδρομής, της τιμής πωλήσεως και του χρόνου παραδόσεως του πρώτου τόμου. Εκεί αναφέρονται οι λόγοι που ο συγγραφέας θα προβεί σε πιο αναλυτική παρουσίαση του περιεχομένου του πρώτου τόμου: «*για να πληροφορήσουμε το κοινό και να το ενθαρρύνουμε να συντρέξει την έκδοση ενός τόσο χρήσιμου έργου*»...

Το μικρό αυτό σατυρικό πόνημα όχι μόνο εισαγάγει τους αναγνώστες στην τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας αλλά συγχρόνως τους «διδάσκει» να μην είναι ευκολόπιστοι καθιστώντας και τους ίδιους θύματα δύο ψευδών πληροφοριών.

Η μία αφορά τον συγγραφέα... Έτσι, αν και στο εξώφυλλο αναφέρεται ότι το μικρό αυτό βιβλίο αποτελεί «*Κείμενο αποδιδόμενο στον Τζόναθαν Σουίφτ*», στο εσώφυλλο και στον πρόλογο αποκαλύπτεται ότι συγγραφέας είναι ο Τζων Άρμπουθνοτ. (Ο Άρμπουθνοτ το έγραψε σε μορφή φυλλαδίου το 1712. Γενικότερα, εντάσσεται στη γενικότερη στάση του κατά του πολέ-

να του υποβάλλεις σωτήρια ψεύδη με καλό σκοπό...*». Την ονομάζει Τέχνη για να τη διακρίνει από την πράξη του να λες την αλήθεια, για την οποία φαίνεται ότι δεν χρειάζεται τέχνη. «*Εν συνεχεία ο συγγραφέας αποδεικνύει ότι υπάρχουν όντως σωτήρια ψέματα... π.χ. δείχνει καθαρά ότι δεν θα είχαμε αντέξει στον πόλεμο για τόσον καιρό χωρίς όλα αυτά τα σωτήρια ψέματα και δίνει κανόνες για να υπολογίζεται σε λίρες, σελίνια και σε σόλδια η αξία ενός πολιτικού ψεύδους*».

Στο δεύτερο κεφάλαιο: Με την λέξη «σωτήριο και αγαθό» δεν εννοεί αυτό που είναι απόλυτα και ουσιαστικά καλό, *αλλά αυτό που φαίνεται καλό στον "Καλλιτέχνη", δηλαδή σε εκείνον που ασκεί επαγγελματικά την τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας και τη χρησιμοποιεί ως σταθερή βάση για να ρυθμίζει σύμφωνα μ' αυτή τις ενέργειές του. [...] το πολιτικό ψέμα το πλασάρουν για να πουλήσουν ή να αγοράσουν ένα κεφάλαιο ή μια πράξη σε πιο συμφέρουσα τιμή, άλλοι επειδή είναι τιμητικό να υπηρετούν έτσι το κόμμα τους, άλλοι τέλος επειδή είναι γλυκό να ικανοποιούν την εκδικητικότητά τους.*

Ο συγγραφέας στο τρίτο κεφάλαιο πραγματεύεται τη νομιμότητα της πολιτικής ψευδολογίας και καταδεικνύει ότι είναι θεμιτή και επιτρεπτή... Κάνει αναφορά στα διαφορετικά δικαιώματα που έχουν οι άνθρωποι στην αλήθεια [...] *Ο λαός έχει δικαίωμα να προσδοκά την αλήθεια από τους συνανθρώπους του ή την οικογένειά του [...]αλλά δεν έχει κανένα δικαίωμα στην πολιτική αλήθεια· όπως ακριβώς δεν έχει κανένα δικαίωμα να κατέχει πλούσια αγαθά, εκτάσεις γης και πύργους, έτσι δεν δικαιούται να πληροφορείται την αλήθεια στο θέμα της διακυβέρνησης...*

Στο τέταρτο κεφάλαιο τίθεται το ερώτημα «αν η

John Arbuthnot και η Λέσχη Scriblerus

Ο John Arbuthnot (1667-1735), μαθηματικός, ευθυμογράφος, σατυρικός και γιατρός της βασίλισσας Άννας, φίλος των Alexander Pope και Johnathan Swift, συνιδρυτής με αυτούς της Λέσχης Scriblerus (Λέσχη των Γραφιάδων) ... «*η οποία ειδικεύετο εις την γελοιοποίησι της παντός είδους αγυρτείας και γκάφας* (Ντυράν - *Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού*)» Τα μέλη αυτής της λέσχης -με σχετικά κοινές πολιτικές κατευθύνσεις- συμφωνούν στον ρόλο που μπορεί να παίξει η καυστική σάτιρα στα κακώς κείμενα της εποχής τους και επιδίδονται σ' αυτήν

διεξάγονται εκεί δεν είναι μόνο πνευματικές αλλά και πολιτικές. Λογοτέχνες της εποχής γίνονται μόνιμα μέλη: ο Ντράϋντεν, ο Άντισον, ο Σουίφτ κ.ά. Αργά προετοιμάζεται, σε όλη την ευρώπη, το κίνημα του, λεγόμενου, ευρωπαϊκού διαφωτισμού.

Παράλληλα, στο Αγγλικό Κοινοβούλιο και τα κόμματα διεξάγονται σφοδρές πολιτικές αντιπαραθέσεις. Οι υπουργοί ανακαλύπτουν τη χρησιμότητα των στρατευμένων «κονδυλοφόρων» οι οποίοι λαμβάνοντας συντάξεις, επιχορηγήσεις και βοηθήματα, παρέχουν πλούσιο προπαγανδιστικό υλικό υπέρ των χορηγών τους, στις εφημερίδες, τα πολλά περιοδικά και τα διάφορα φυλλάδια της εποχής.

Ένα από τα πολλά παραδείγματα αποτελεί το περιοδικό «Ερευνητής» (Examiner) που εκδίδεται το 1710 για να στηρίξει το κόμμα των Τόρις. Σ' αυτό το περιοδικό συναντάμε, τον εξαίρετο κλασσικό σατυρικό συγγραφέα Τζόναθαν Σουίφτ να μετατρέπεται σε όργανο αυτού του καθεστώτος, κατόπιν αδράς πληρωμής. Έτσι, «*οι συγγραφείς έγιναν συμπληρώματα των πολιτικών [...] η ελευθερία συνειργάσθη με τον χρυσόν δια να εξαπολύσουν ένα κατακλυσμόν μελάνης*», αναφέρει ο Ντυράν στην «*Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού*».

Χαράζει, πλέον, στον πλανήτη, η εποχή που η επιρροή του κλήρου στις συνειδήσεις του λαού δίνει τη θέση της σε νέου τύπου καθοδήγηση.

John Arbuthnot και η Λέσχη Scriblerus

Ο John Arbuthnot (1667-1735), μαθηματικός, ευθυμογράφος, σατυρικός και γιατρός της βασίλισσας Άννας, φίλος των Alexander Pope και Johnathan Swift, συνιδρυτής με αυτούς της Λέσχης Scriblerus (Λέσχη των Γραφιάδων) ... «*η οποία ειδικεύετο εις την γελοιοποίησι της παντός είδους αγυρτείας και γκάφας* (Ντυράν - *Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού*.)» Τα μέλη αυτής της λέσχης -με σχετικά κοινές πολιτικές κατευθύνσεις- συμφωνούν στον ρόλο που μπορεί να παίξει η καυστική σάτιρα στα κακώς κείμενα της εποχής τους και επιδίδονται σ' αυτήν συγγράφοντας κείμενα στα οποία κάποιες φορές δεν διέκριναν καθαρά (ή δεν ενδιαφέρονταν) που αρχίζει το πόνημα του ενός και που τελειώνει του άλλου... Π.χ. το 1741 κυκλοφορεί το βιβλίο «Αναμνήσεις του Μαρτίνου Scriblerus» με την υπογραφή του A. Pope, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι είναι κατά κύριο λόγο έργο του Arbuthnot. Ο Arbuthnot αναφέρεται ότι ήταν πολυγραφότατος και το πιο καταδεκτικό μέλος αυτής της λογοτεχνικής ομάδας· αλλά ο ίδιος προτιμούσε να δίνει τις ιδέες και τα έργα του στους άλλους αντί να επιδιώκει φήμη για τον εαυτό του.

Πιο ειδικά ο Arbuthnot δεν επιδίωκε κανένα «copyright», αδιάφορος για την κατοχύρωση της πνευματικής του εργασίας, προτιμούσε να φτιάχνει με τις σελίδες των κειμένων του σαΐτες και να παίζει με τα παιδιά του... Συμμετείχε στην εκστρατεία των Toris για την κατάπαυση του πολέμου με τη Γαλλία. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας να σατιρίσει τον βρετανικό πατριωτισμό δημοσίευσε το 1712 την

Το 1733 κυκλοφορεί στο Άμστερνταμ, στη γαλλική γλώσσα, ένα μικρό βιβλίο το οποίο αναλαμβάνει την παρουσίαση του περιεχομένου δύο τόμων («οι οποίοι βρίσκονται επί του πιεστηρίου») με τίτλο «Ψευδολογία πολιτική» ή «Η τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας» με σκοπό την «προεγγραφή συνδρομητών». Πρόκειται, όπως, πιο αναλυτικά αναφέρεται στις πρώτες σελίδες, για μία «*Παραδοξότατη πραγματεία που προτείνεται για προεγγραφές (συνδρομές)*» και ακολουθεί γενική περιγραφή των όρων συνδρομής, της τιμής πωλήσεως και του χρόνου παραδόσεως του πρώτου τόμου. Εκεί αναφέρονται οι λόγοι που ο συγγραφέας θα προβεί σε πιο αναλυτική παρουσίαση του περιεχομένου του πρώτου τόμου: «*για να πληροφορήσουμε το κοινό και να το ενθαρρύνουμε να συντρέξει την έκδοση ενός τόσο χρήσιμου έργου*»...

Το μικρό αυτό σατυρικό πόνημα όχι μόνο εισαγάγει τους αναγνώστες στην τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας αλλά συγχρόνως τους «διδάσκει» να μην είναι ευκολόπιστοι καθιστώντας και τους ίδιους θύματα δύο ψευδών πληροφοριών.

Η μία αφορά τον συγγραφέα... Έτσι, αν και στο εξώφυλλο αναφέρεται ότι το μικρό αυτό βιβλίο αποτελεί «*Κείμενο αποδιδόμενο στον Τζόναθαν Σουίφτ*», στο εσώφυλλο και στον πρόλογο αποκαλύπτεται ότι συγγραφέας είναι ο Τζων Άρμπουθνοτ. (Ο Άρμπουθνοτ το έγραψε σε μορφή φυλλαδίου το 1712. Γενικότερα, εντάσεται στη γενικότερη στάση του κατά του πολέμου Αγγλίας-Γαλλίας).

Το δεύτερο ψέμα είναι ότι ενώ το μικρό βιβλίο αυτοαναγορεύεται ουσιαστικά ως αναλυτικός «πίνακας περιεχομένων» του πρώτου από τους δύο τόμους (ο οποίος θα κυκλοφορούσε «*κατά το πέρας της προσεχούς εορτής του Αγίου Ιλαρίωνος*») ωστόσο εύκολα μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η προαναγγελλόμενη αυτή έκδοση των δύο τόμων δεν έγινε ποτέ.

Ακολουθεί μια σύντομη περιήγηση στο βιβλίο με αποσπάσματα για την «τέχνη του ψέματος»:

Στο πρώτο μέρος του φυλλαδίου γίνεται αναφορά στην «*τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας, μια τέχνη τόσο ευγενής και τόσο χρήσιμη· εφ' όσον μάλιστα, κατά τον τελευταίο αιώνα (18ο αι.), έχει εμπλουτιστεί με πολλές νέες ανακαλύψεις, δεν πρέπει να παραμείνει άλλο στον παραγκωνισμό [...] αλλά πρέπει να χρησιμεύει ως πρότυπο για την εκπαίδευση ενός ικανού του υποβάλλεις σωτήρια ψεύδη με καλό σκοπό...*». Την ονομάζει Τέχνη για να τη διακρίνει από την πράξη του να λες την αλήθεια, για την οποία φαίνεται ότι δεν χρειάζεται τέχνη. «*Εν συνεχεία ο συγγραφέας αποδεικνύει ότι υπάρχουν όντως σωτήρια ψέματα... π.χ. δείχνει καθαρά ότι δεν θα είχαμε αντέξει στον πόλεμο για τόσον καιρό χωρίς όλα αυτά τα σωτήρια ψέματα και δίνει κανόνες για να υπολογίζεται σε λίρες, σελίνια και σε σόλδια η αξία ενός πολιτικού ψεύδους*».

Στο δεύτερο κεφάλαιο: Με την λέξη «σωτήριο και αγαθό» δεν εννοεί αυτό που είναι απόλυτα και ουσιαστικά καλό, αλλά αυτό που *φαίνεται καλό στον "Καλλιτέχνη", δηλαδή σε εκείνον που ασκεί επαγγελματικά την τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας και τη χρησιμοποιεί ως σταθερή βάση για να ρυθμίζει σύμφωνα μ' αυτή τις ενέργειές του. [...] το πολιτικό ψέμα το πλασάρουν για να πουλήσουν ή να αγοράσουν ένα κεφάλαιο ή μια πράξη σε πιο συμφέρουσα τιμή, άλλοι επειδή είναι τιμητικό να υπηρετούν έτσι το κόμμα τους, άλλοι τέλος επειδή είναι γλυκό να ικανοποιούν την εκδικητικότητά τους.*

Ο συγγραφέας στο τρίτο κεφάλαιο πραγματεύεται τη νομιμότητα της πολιτικής ψευδολογίας και καταδεικνύει ότι είναι θεμιτή και επιτρεπτή... Κάνει αναφορά στα διαφορετικά δικαιώματα που έχουν οι άνθρωποι στην αλήθεια [...] *Ο λαός έχει δικαίωμα να προσδοκά την αλήθεια από τους συνανθρώπους του ή την οικογένειά του [...]αλλά δεν έχει κανένα δικαίωμα στην πολιτική αλήθεια· όπως ακριβώς δεν έχει κανένα δικαίωμα να κατέχει πλούσια αγαθά, εκτάσεις γης και πύργους, έτσι δεν δικαιούται να πληροφορείται την αλήθεια στο θέμα της διακυβέρνησης...*

Στο τέταρτο κεφάλαιο τίθεται το ερώτημα «*αν η κυβέρνηση έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να χαλκεύει πολιτικά ψεύδη*». Η απάντηση είναι αρνητική με το επιχείρημα ότι το δικαίωμα της επινόησης πολιτικών ψευδών ανήκει και στο λαό... *προκειμένου να ανατρέψει έναν υπουργό ή μια κυβέρνηση από την οποία είναι αηδιασμένος και απαυδισμένος και ότι η αφθονία της πολιτικής ψευδολογίας είναι μια σίγουρη απόδειξη της αγγλικής ελευθερίας.*

Στο επόμενο κεφάλαιο αναφέρονται τα μέσα επινόησης, διάδοσης και πολλαπλασιασμού των ψευδολογιών: είναι οι φήμες, οι ψίθυροι, οι ειδήσεις και οι δυσφημιστικοί λίβελλοι. Παρακάτω οι πολιτικές ψευδολογίες χωρίζονται σε τρία είδη: Το **συκοφαντικό** (κιτρινισμός) που «*απογυμνώνει έναν μεγάλο άνδρα από την υπόληψη που δίκαια έχει κατακτήσει, από φόβο μήπως τη χρησιμοποιήσει επί ζημία του δημοσίου*», το **προσθετικό** ή αλλιώς το «λιβανίζειν» που «*αποδίδει σε μια σπουδαία προσωπικότητα περισ-*

όργανο αυτού του καθεστώτος, κατόπιν αδράς πληρωμής. Έτσι, *«οι συγγραφείς έγιναν συμπληρώματα των πολιτικών [...] η ελευθερία συνειργάσθη με τον*

John Arbuthnot και η Λέσχη Scriblerus

Ο John Arbuthnot (1667-1735), μαθηματικός, ευθυμογράφος, σατυρικός και γιατρός της βασίλισσας Άννας, φίλος των Alexander Pope και Johnathan Swift, συνιδρυτής με αυτούς της Λέσχης Scriblerus (Λέσχη των Γραφιάδων) ... «*η οποία ειδικεύετο εις την γελοιοποίησι της παντός είδους αγυρτείας και γκάφας* (Ντυράν - *Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού*)» Τα μέλη αυτής της λέσχης -με σχετικά κοινές πολιτικές κατευθύνσεις- συμφωνούν στον ρόλο που μπορεί να παίξει η καυστική σάτιρα στα κακώς κείμενα της εποχής τους και επιδίδονται σ' αυτήν συγγράφοντας κείμενα στα οποία κάποιες φορές δεν διέκριναν καθαρά (ή δεν ενδιαφέρονταν) που αρχίζει το πόνημα του ενός και που τελειώνει του άλλου... Π.χ. το 1741 κυκλοφορεί το βιβλίο «Αναμνήσεις του Μαρτίνου Scriblerus» με την υπογραφή του A. Pope, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι είναι κατά κύριο λόγο έργο του Arbuthnot. Ο Arbuthnot αναφέρεται ότι ήταν πολυγραφότατος και το πιο καταδεκτικό μέλος αυτής της λογοτεχνικής ομάδας· αλλά ο ίδιος προτιμούσε να δίνει τις ιδέες και τα έργα του στους άλλους αντί να επιδιώκει φήμη για τον εαυτό του.

Πιο ειδικά ο Arbuthnot δεν επιδίωκε κανένα «copyright», αδιάφορος για την κατοχύρωση της πνευματικής του εργασίας, προτιμούσε να φτιάχνει με τις σελίδες των κειμένων του σαΐτες και να παίζει με τα παιδιά του... Συμμετείχε στην εκστρατεία των Toris για την κατάπαυση του πολέμου με τη Γαλλία. Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας να σατιρίσει τον βρετανικό πατριωτισμό δημοσίευσε το 1712 την «Ιστορία του Τζων Μπουλ» με ήρωα ένα φανταστικό πρόσωπο, τον πολεμοχαρή και καλοβολεμένο John Bull ο οποίος έγινε, κατόπιν, το σύμβολο του εγγλέζικου χαρακτήρα.

Ως γιατρός ήταν μπροστά από την εποχή του. *«Ολίγοι Ιατροί είχον την τόλμην να θέσουν εν κινδύνω το εισόδημά των, δια της διαδόσεως γνώσεων προληπτικής ιατρικής. Ο δόκτορ Τζων Άρμπουθνοτ του Λονδίνου, εις εν «Δοκίμιον περί της φύσεως των ασθενειών» (1731) υπεστήριζεν την άποψιν ότι η δίαιτα ηδύνατο να επιτελέση σχεδόν όλα όσα ηδύνατο να επιτύχη και η Ιατρική»* (Ντυράν)

γενική περιγραφή των όρων συνδρομής, της τιμής πωλήσεως και του χρόνου παραδόσεως του πρώτου τόμου. Εκεί αναφέρονται οι λόγοι που ο συγγραφέας θα προβεί σε πιο αναλυτική παρουσίαση του περιεχομένου του πρώτου τόμου: «*για να πληροφορήσουμε το κοινό και να το ενθαρρύνουμε να συντρέξει την έκδοση ενός τόσο χρήσιμου έργου*»...

Το μικρό αυτό σατυρικό πόνημα όχι μόνο εισαγάγει τους αναγνώστες στην τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας αλλά συγχρόνως τους «διδάσκει» να μην είναι ευκολόπιστοι καθιστώντας και τους ίδιους θύματα δύο ψευδών πληροφοριών.

Η μία αφορά τον συγγραφέα... Έτσι, αν και στο εξώφυλλο αναφέρεται ότι το μικρό αυτό βιβλίο αποτελεί «*Κείμενο αποδιδόμενο στον Τζόναθαν Σουίφτ*», στο εσώφυλλο και στον πρόλογο αποκαλύπτεται ότι συγγραφέας είναι ο Τζων Άρμπουθνοτ. (Ο Άρμπουθνοτ το έγραψε σε μορφή φυλλαδίου το 1712. Γενικότερα, εντάσσεται στη γενικότερη στάση του κατά του πολέμου Αγγλίας-Γαλλίας).

Το δεύτερο ψέμα είναι ότι ενώ το μικρό βιβλίο αυτοαναγορεύεται ουσιαστικά ως αναλυτικός «πίνακας περιεχομένων» του πρώτου από τους δύο τόμους (ο οποίος θα κυκλοφορούσε «*κατά το πέρας της προσεχούς εορτής του Αγίου Ιλαρίωνος*») ωστόσο εύκολα μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η προαναγγελλόμενη αυτή έκδοση των δύο τόμων δεν έγινε ποτέ.

Ακολουθεί μια σύντομη περιήγηση στο βιβλίο με αποσπάσματα για την «τέχνη του ψέματος»:

Στο πρώτο μέρος του φυλλαδίου γίνεται αναφορά στην «*τέχνη της πολιτικής ψευδολογίας, μια τέχνη τόσο ευγενής και τόσο χρήσιμη· εφ' όσον μάλιστα, κατά τον τελευταίο αιώνα (18ο αι.), έχει εμπλουτιστεί με πολλές νέες ανακαλύψεις, δεν πρέπει να παραμείνει άλλο στον παραγκωνισμό [...] αλλά πρέπει να χρησιμεύει ως πρότυπο για την εκπαίδευση ενός ικανού ηγεμόνα*» προφητεύοντας ότι «*η τέχνη αυτή είναι προορισμένη να αποκτήσει μεγάλη υπόληψη κατά τους προσεχείς αιώνες*»...

Στο πρώτο κεφάλαιο ο συγγραφέας φιλοσοφεί περί ψυχής -Θεού και Δαίμονα- για να καταλήξει ότι «*η επιτυχία της πολιτικής ψευδολογίας σχετίζεται με [...] την κυλινδρική πλευρά της ψυχής - δηλαδή, τον Δαίμονα*».

Λίγο πιο κάτω, αφού αναλύσει τις ιδιότητες της ψευδολογικής τέχνης περνά στον ορισμό του πολιτικού ψεύδους: «*Είναι η Τέχνη να πείθεις το λαό, η τέχνη φωνα μ' αυτή τις ενέργειές του.* [...] *το πολιτικό ψέμα το πλασάρουν για να πουλήσουν ή να αγοράσουν ένα κεφάλαιο ή μια πράξη σε πιο συμφέρουσα τιμή, άλλοι επειδή είναι τιμητικό να υπηρετούν έτσι το κόμμα τους, άλλοι τέλος επειδή είναι γλυκό να ικανοποιούν την εκδικητικότητά τους.*

Ο συγγραφέας στο τρίτο κεφάλαιο πραγματεύεται τη νομιμότητα της πολιτικής ψευδολογίας και καταδεικνύει ότι είναι θεμιτή και επιτρεπτή... Κάνει αναφορά στα διαφορετικά δικαιώματα που έχουν οι άνθρωποι στην αλήθεια [...] *Ο λαός έχει δικαίωμα να προσδοκά την αλήθεια από τους συνανθρώπους του ή την οικογένειά του [...]αλλά δεν έχει κανένα δικαίωμα στην πολιτική αλήθεια· όπως ακριβώς δεν έχει κανένα δικαίωμα να κατέχει πλούσια αγαθά, εκτάσεις γης και πύργους, έτσι δεν δικαιούται να πληροφορείται την αλήθεια στο θέμα της διακυβέρνησης...*

Στο τέταρτο κεφάλαιο τίθεται το ερώτημα «*αν η κυβέρνηση έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να χαλκεύει πολιτικά ψεύδη*». Η απάντηση είναι αρνητική με το επιχείρημα ότι το δικαίωμα της επινόησης πολιτικών ψευδών ανήκει και στο λαό... *προκειμένου να ανατρέψει έναν υπουργό ή μια κυβέρνηση από την οποία είναι αηδιασμένος και απαυδισμένος και ότι η αφθονία της πολιτικής ψευδολογίας είναι μια σίγουρη απόδειξη της αγγλικής ελευθερίας.*

Στο επόμενο κεφάλαιο αναφέρονται τα μέσα επινόησης, διάδοσης και πολλαπλασιασμού των ψευδολογιών: είναι οι φήμες, οι ψίθυροι, οι ειδήσεις και οι δυσφημιστικοί λίβελλοι. Παρακάτω οι πολιτικές ψευδολογίες χωρίζονται σε τρία είδη: Το **συκοφαντικό** (κιτρινισμός) που «*απογυμνώνει έναν μεγάλο άνδρα από την υπόληψη που δίκαια έχει κατακτήσει, από φόβο μήπως τη χρησιμοποιήσει επί ζημία του δημοσίου*», το **προσθετικό** ή αλλιώς το «λιβανίζειν» που «*αποδίδει σε μια σπουδαία προσωπικότητα περισσότερες αρετές απ' όσες διαθέτει, με σκοπό να τη θέσει στην υπηρεσία κάποιου καλού σκοπού ή κάποιου συγκεκριμένου σχεδίου*» και το **διαβιβαστικό** που «*μεταφέρει την τιμή μιας καλής πράξης ενός ανθρώπου σε κάποιον άλλον, που έχει αφ' εαυτού ανώτερες ικανότητες και αξία πολύ μεγαλύτερη από αυτή που του αποδίδεται· ή είναι εκείνο με το οποίο αφαιρείται η απαξία μιας κακής πράξης από αυτόν που την έχει διαπράξει, για να μεταφερθεί σ' έναν άνθρωπο που αφ' εαυτού έχει πολύ μικρότερη αξία*».

Σχετικά με το **προσθετικό** ψέμα, ο συγγραφέας συμβουλεύει τους Επαγγελματίες του είδους: «*Όταν*

αποδίδετε σε κάποιον κάτι που δεν του ανήκει, πρέπει το ψέμα να διαμορφώνεται έτσι ώστε να μην είναι εκ διαμέτρου αντίθετο με τις γνωστές ιδιότητες του προσώπου». Π.χ. ένα πολιτικός ψευδολόγος που ξέρει έστω και στοιχειωδώς τη δουλειά του δεν θα πει ποτέ, μιλώντας για τη Βασίλισσα Ελισάβετ ότι αποδίδει στους υπηκόους της το περίσσευμα των φόρων... να μην προβάλλεται ένας ονομαστός φιλάργυρος ως γενναιόδωρος ή ένας άνθρωπος του οποίου το προσωπικό θάρρος αμφισβητείται, να μην παρουσιαστεί ως πολεμιστής που καταδιώκει και εξολοθρεύει ολόκληρες ίλες ιππικού αλλά ως καβγατζής που κάνει φασαρία στις παρέες και πετάει ένα μπουκάλι στο κεφάλι του αντιπάλου του ή για έναν ισχυρό άρχοντα που ποτέ δεν έστερξε να πληρώσει τα χρέη του, να μην τον παρουσιάσετε ως άνθρωπο κουβαρντά που ξαφνικά επιστρέφει τα μεγάλα ποσά τα οποία είχε καταχραστεί... πείτε απλώς ότι πληρώνει είκοσι λίρες σε ένα φίλο που έχασε το εισιτήριό του...

Ο συγγραφέας πιο κάτω με την ίδια λογική συμβουλεύει τους συκοφάντες να μην επινοούν ψέματα εκ διαμέτρου αντίθετα προς τις ιδιότητες των προσώπων που πρόκειται να δυσφημίσουν. Τους προτρέπει να μην ξεχνούν τον χρυσό κανόνα της αληθοφάνειας. Π.χ. μην διαδώσουν «*για μία προσωπικότητα γνωστή για τη σοφή οικονομία της ότι διασπαθίζει το χρήμα και τους πόρους του έθνους... μπορείτε όμως να πείτε παντού ότι συσσωρεύει και αποθησαυρίζει το χρήμα ή δεν θα πείτε ότι κάποιος αδιάφθορος έχει διαφθαρεί δεχόμενος δώρα αλλά μπορείτε ελεύθερα να τον κατακρίνετε ότι καθυστερεί πολύ τις πληρωμές... Μολονότι τίποτε από τα δύο δεν αληθεύει, το δεύτερο είναι πιστευτό, ενώ το πρώτο δεν είναι*»...

Στο έκτο κεφάλαιο ο συγγραφέας χρησιμοποιεί δύο ελληνικές λέξεις στο αγγλικό πρωτότυπο: το ***δομοειδές*** και το ***φοβερόν*** για να διακρίνει το θαυμαστό, αυτό δηλαδή που ξεπερνά τον συνήθη βαθμό αληθοφάνειας. Σχετικά με τα **δομοειδή** ψέματα «*δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα συνήθη όρια της αληθοφάνειας· πρέπει να είναι ποικίλα· δεν πρέπει ποτέ να επιμένεις πεισματικά σε ένα και το αυτό ψέμα*». Για το ***φοβερόν*** ψέμα προειδοποιεί ότι «*δεν πρέπει να παρουσιάζονται πολύ συχνά τρομακτικά πράγματα διότι υπάρχει φόβος να γίνουν οικεία στο λαό, να τα συνηθίσει και να μην τρομάζει πια με αυτά*». Άλλο είδος είναι το ***τερατώδες*** (και αυτό γραμμένο στα ελληνικά). Εδώ

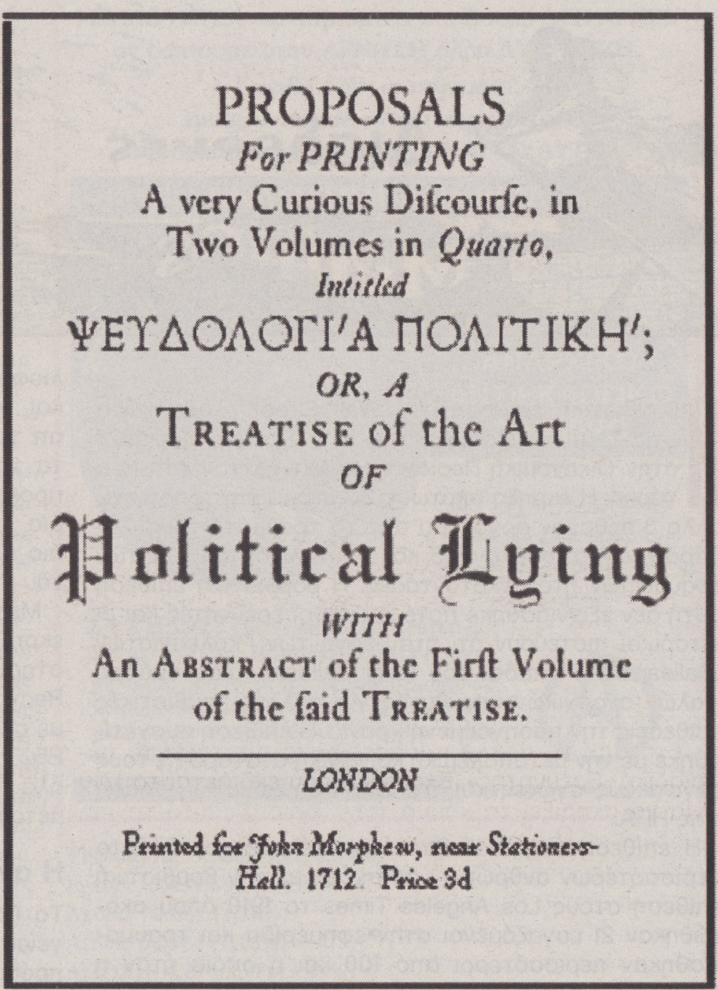
απαιτείται για να τους εμπιστευθεί κανείς ένα τόσο σημαντικό λειτούργημα».

Στο όγδοο κεφάλαιο προτείνει να συγκροτηθεί μία Εταιρεία Ψευδολόγων από τους αρχηγούς κάθε κόμματος οι οποίοι θα αποφασίζουν πιο είδος και ποιος τύπος ψευδολογίας θα χρησιμοποιηθεί στη μια ή στην άλλη περίπτωση. Και ότι η Εταιρεία πρέπει να «*συμπεριλάβει και ιδιοφυίες με μεγάλη πείρα στα ψέματα απ' αυτές που αφθονούν στην πόλη και ειδικά στα καφενεία [...] επίσης πρέπει πάντα να υπάρχουν κάποια πρόσωπα που διαθέτουν μεγάλα αποθέματα ευπιστίας [...] γιατί δεν υπάρχει στον κόσμο άνθρωπος πιο κατάλληλος για να πλασάρει και να διαδώσει ένα ψέμα από εκείνον που το πιστεύει*»...

Βασικός κανόνας της Εταιρείας θα είναι να επινοεί ένα ή δύο ψέματα την ημέρα [...] και επίσης θα πρέπει να λαμβάνει υπ' όψιν τι καιρό κάνει και σε πια εποχή πλασάρονται: «*φήμες, ψέματα φοβερά ή τρομακτικά και φρικιαστικά κάνουν θαύματα και είναι άκρως αποτελεσματικά κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο, αλλά δεν κάνουν τόσο καλό και δεν είναι τόσο δραστικά κατά τον Μάιο και τον Ιούνιο, εκτός αν φυσάνε τότε ανατολικοί άνεμοι. [...] Επίσης απαραίτητα πρέπει να υπάρχει μία ποινή ή ένα πρόστιμο που να επιβάλλεται σε όποιον μιλάει για οτιδήποτε άλλο εκτός από το ψέμα της ημέρας*». Τέλος συνιστά στους αρχηγούς των κομμάτων να μην παραπιστεύουν οι ίδιοι τα ψέματά τους...

Στο ένατο κεφάλαιο διαπραγματεύεται την **αντοχή** των ψευδών. Η πραγματεία τα διακρίνει σε «*ωριαία, ημερήσια, ετήσια και αιώνια*». Οι μεγάλοι Μάστορες της ψευδολογίας «*ξέρουν να υπολογίζουν με τόσο μεγάλη προσέγγιση την αντοχή ενός ψέματος, ώστε αυτό να επιζεί και να συντηρείται ακριβώς όσο είχαν την πρόθεση να το κάμουν να διαρκέσει, και δεν διαρκεί πιο πολύ από όσο χρειάζεται για να φέρει το ποθούμενο αποτέλεσμα*».

Στο επόμενο κεφάλαιο ο συγγραφέας αναφέρεται στα χαρακτηριστικά των ψευδολογιών και τον τρόπο να γνωρίζεις πότε, σε ποιον τόπο και από ποιον έχει επινοηθεί το κάθε ψέμα [...] μιλάει δια μακρών για

PROPOSALS
For PRINTING
A very Curious Discourse, in
Two Volumes in *Quarto*,
Intitled
ΨΕΥΔΟΛΟΓΙ'Α ΠΟΛΙΤΙΚΗ';
OR, A
TREATISE of the Art
OF
Political Lying
WITH
An ABSTRACT of the First Volume
of the said TREATISE.

LONDON

Printed for *John Morphew*, near *Stationers-Hall*. 1712. Price 3d

την ανάλυση και το περιεχόμενο του ***δεύτερου*** *τόμου της έξοχης αυτής Πραγματείας*»...

«Η τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας», μπορεί αβίαστα να καταλάβει την υψηλότερη θέση ανάμεσα στις σατυρικές δημιουργίες, αλλά, ταυτόχρονα, μπορεί εξ ίσου να συναγωνιστεί σοβαρά πολιτικά κείμενα που αναφέρονται στην τεχνική της πολιτικής/πολιτικών, δηλαδή του οργανωμένου ψεύδους με το οποίο συντηρείται η εξουσία και που μέσω αυτού αναπαράγεται μέσα από τις θεσμισμένες κοινωνικές δομές.

Πώς θα μπορούσε να αμφισβητήσει κάποιος την διεισδυτικότητα του συγγραφέα, όταν, ρίχνοντας μία απλή ματιά στα όσα διαδραματίζονται μέσα σε κάθε

σωπικό θάρρος αμφισβητείται, να μην παρουσιάσετε ως πολεμιστής που καταδιώκει και εξολοθρεύει ολόκληρες ίλες ιππικού αλλά ως καβγατζής που κάνει φασαρία στις παρέες και πετάει ένα μπουκάλι στο κεφάλι του αντιπάλου του ή για έναν ισχυρό άρχοντα που ποτέ δεν έστερξε να πληρώσει τα χρέη του, να μην τον παρουσιάσετε ως άνθρωπο κουβαρντά που ξαφνικά επιστρέφει τα μεγάλα ποσά τα οποία είχε καταχραστεί... πείτε απλώς ότι πληρώνει είκοσι λίρες σε ένα φίλο που έχασε το εισιτήριό του...

Ο συγγραφέας πιο κάτω με την ίδια λογική συμβουλεύει τους συκοφάντες να μην επινοούν ψέματα εκ διαμέτρου αντίθετα προς τις ιδιότητες των προσώπων που πρόκειται να δυσφημίσουν. Τους προτρέπει να μην ξεχνούν τον χρυσό κανόνα της αληθοφάνειας. Π.χ. μην διαδώσουν *«για μία προσωπικότητα γνωστή για τη σοφή οικονομία της ότι διασπαθίζει το χρήμα και τους πόρους του έθνους... μπορείτε όμως να πείτε παντού ότι συσσωρεύει και αποθησαυρίζει το χρήμα ή δεν θα πείτε ότι κάποιος αδιάφθορος έχει διαφθαρεί δεχόμενος δώρα αλλά μπορείτε ελεύθερα να τον κατακρίνετε ότι καθυστερεί πολύ τις πληρωμές... Μολονότι τίποτε από τα δύο δεν αληθεύει, το δεύτερο είναι πιστευτό, ενώ το πρώτο δεν είναι»...*

Στο έκτο κεφάλαιο ο συγγραφέας χρησιμοποιεί δύο ελληνικές λέξεις στο αγγλικό πρωτότυπο: το ***δομοειδές*** και το ***φοβερόν*** για να διακρίνει το θαυμαστό, αυτό δηλαδή που ξεπερνά τον συνήθη βαθμό αληθοφάνειας. Σχετικά με τα **δομοειδή** ψέματα *«δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα συνήθη όρια της αληθοφάνειας· πρέπει να είναι ποικίλα· δεν πρέπει ποτέ να επιμένεις πεισματικά σε ένα και το αυτό ψέμα»*. Για το ***φοβερόν*** ψέμα προειδοποιεί ότι *«δεν πρέπει να παρουσιάζονται πολύ συχνά τρομακτικά πράγματα διότι υπάρχει φόβος να γίνουν οικεία στο λαό, να τα συνηθίσει και να μην τρομάζει πια με αυτά»*. Άλλο είδος είναι το ***τερατώδες*** (και αυτό γραμμένο στα ελληνικά). Εδώ συνιστά την προσοχή στο ότι οι Κομήτες, οι Φάλαινες και οι Δράκοι πρέπει να έχουν ένα μέγεθος λογικό και μετρημένο· ως προς τις θεομηνίες, τις λαίλαπες και τους σεισμούς πρέπει πάντα να λένε ότι προβλέπεται να συμβούν σε κάποια περιοχή που απέχει από το μέρος που βρίσκονται τουλάχιστον μιας μέρας δρόμο με τ' άλογο.

Σ' ολόκληρο το έβδομο κεφάλαιο ο συγγραφέας αναλώνεται στο να ανακαλύψει πιο από τα δύο μεγάλα κόμματα οι Whigs ή οι Tories είναι ικανότεροι και πιο αποτελεσματικοί στην Τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας. Δεν μπορεί να καταλήξει αλλά παραδέχεται ότι *και τα δύο έχουν στους κόλπους τους ιδιοφυΐες*. Θεωρεί γενικά υπερβολική την ποσότητα των ψεμάτων που εκτοξεύονται και από τα δύο κόμματα και τα συμβουλεύει: *«Το κόμμα που θέλει να αποκαταστήσει το κύρος και την αξιοπιστία του πρέπει, επί* [...]

ματα απ' αυτές που αφθονούν στην πόλη και ειδικά στα καφενεία [...] επίσης πρέπει πάντα να υπάρχουν κάποια πρόσωπα που διαθέτουν μεγάλα αποθέματα ευπιστίας [...] γιατί δεν υπάρχει στον κόσμο άνθρωπος πιο κατάλληλος για να πλασάρει και να διαδώσει ένα ψέμα από εκείνον που το πιστεύει»...

Βασικός κανόνας της Εταιρείας θα είναι να επινοεί ένα ή δύο ψέματα την ημέρα [...] και επίσης θα πρέπει να λαμβάνει υπ' όψιν τι καιρό κάνει και σε πια εποχή πλασάρονται: *«φήμες, ψέματα φοβερά ή τρομακτικά και φρικιαστικά κάνουν θαύματα και είναι άκρως αποτελεσματικά κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο, αλλά δεν κάνουν τόσο καλό και δεν είναι τόσο δραστικά κατά τον Μάιο και τον Ιούνιο, εκτός αν φυσάνε τότε ανατολικοί άνεμοι. [...] Επίσης απαραίτητα πρέπει να υπάρχει μία ποινή ή ένα πρόστιμο που να επιβάλλεται σε όποιον μιλάει για οτιδήποτε άλλο εκτός από το ψέμα της ημέρας»*. Τέλος συνιστά στους αρχηγούς των κομμάτων να μην παραπιστεύουν οι ίδιοι τα ψέματά τους...

Στο ένατο κεφάλαιο διαπραγματεύεται την **αντοχή** των ψευδών. Η πραγματεία τα διακρίνει σε *«ωριαία, ημερήσια, ετήσια και αιώνια»*. Οι μεγάλοι Μάστορες της ψευδολογίας *«ξέρουν να υπολογίζουν με τόσο μεγάλη προσέγγιση την αντοχή ενός ψέματος, ώστε αυτό να επιζεί και να συντηρείται ακριβώς όσο είχαν την πρόθεση να το κάμουν να διαρκέσει, και δεν διαρκεί πιο πολύ από όσο χρειάζεται για να φέρει το ποθούμενο αποτέλεσμα»*.

Στο επόμενο κεφάλαιο ο συγγραφέας αναφέρεται στα χαρακτηριστικά των ψευδολογιών και τον τρόπο να γνωρίζεις πότε, σε ποιον τόπο και από ποιον έχει επινοηθεί το κάθε ψέμα [...] μιλάει δια μακρών για τα μέσα με τα οποία μπορείς να ανακαλύψεις αν το ψέμα είναι *«ολλανδικό, αγγλικό ή γαλλικό [...] αν είναι χαλκευμένο στο Χρηματιστήριο και τίνος την σφραγίδα φέρει... Όλοι οι μεγάλοι άνδρες του τόπου έχουν καθένας τις δικές του επινοητικές ικανότητες»*...

Στο τελευταίο κεφάλαιο (11ο) μελετάται το θέμα της **ανασκευής και κατάρριψης ενός ψέματος.** Πώς καταρρίπτεται καλύτερα· με την αλήθεια ή με ένα άλλο ψέμα; Ο συγγραφέας μετά από ενδελεχή μελέτη καταλήγει: *«το πιο κατάλληλο και αποτελεσματικό μέσο για να καταρρίψεις ένα ψέμα, είναι να το αντικρούσεις μ' ένα άλλο ψέμα»*. Στη συνέχεια παραθέτει διάφορα παραδείγματα. Ιδού ένα από αυτά: *«Σε πρόσφατη διαβεβαίωση ενός Λόρδου ότι είχε συναφθεί Συνθήκη με τη Γαλλία για να υποδουλωθεί η Αγγλία και για να επαναφερθεί η παλαιά θρησκεία (δηλαδή ο καθολικισμός) και ότι η υποτιθέμενη αυτή συνθήκη είχε υπογραφεί στις 15 Σεπτεμβρίου, ένας άλ-* [...]

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

OR, A

TREATISE of the Art

OF

Political Lying

WITH

An ABSTRACT of the First Volume of the said TREATISE.

LONDON

Printed for John Morphew, near Stationers-Hall. 1712. Price 3d

*την ανάλυση και το περιεχόμενο του **δεύτερου** τόμου της έξοχης αυτής Πραγματείας»*...

«Η τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας», μπορεί αβίαστα να καταλάβει την υψηλότερη θέση ανάμεσα στις σατυρικές δημιουργίες, αλλά, ταυτόχρονα, μπορεί εξ ίσου να συναγωνιστεί σοβαρά πολιτικά κείμενα που αναφέρονται στην τεχνική της πολιτικής/πολιτικών, δηλαδή του οργανωμένου ψεύδους με το οποίο συντηρείται η εξουσία και που μέσω αυτού αναπαράγεται μέσα από τις θεσμισμένες κοινωνικές δομές.

Πώς θα μπορούσε να αμφισβητήσει κάποιος την διεισδυτικότητα του συγγραφέα, όταν, ρίχνοντας μία απλή ματιά στα όσα διαδραματίζονται μέσα σε κάθε εξουσιαζόμενο κοινωνικό σύνολο, διαπιστώνει το πόσο πραγματικά και επαναλαμβανόμενα μέχρι τις μέρες είναι τα όσα περιγράφονται;

Είναι ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, γεγονότα ή καταστάσεις της σημερινής εποχής **δεν είναι τυχαία ή συμπτωματική**... Παρ' ότι μας χωρίζουν τρεις εκατονταετίες από την έκδοσή του, αυτό το βιβλίο εξακολουθεί να παραμένει επίκαιρο, αλλά και προφητικό... Συνάμα αποτελεί τροφή για σκέψη και κατανόηση των όσων διαδραματίζονται στο χώρο που ζούμε και ίσως να αποτελέσει μία ακόμη ευκαιρία ώστε να ξεπεραστεί η πολιτική -σ' όλες της τις εκδοχές- και να διασκορπιστούν οι αυταπάτες που διαχέει. Αυτό θα είναι ένα σημαντικό βήμα προς την ανθρώπινη -και όχι μόνο- ευημερία...

Συσπείρωση Αναρχικών

ή δεν θα πείτε ότι κάποιος αδιάφθορος έχει διαφθαρεί δεχόμενος δώρα αλλά μπορείτε ελεύθερα να τον κατακρίνετε ότι καθυστερεί πολύ τις πληρωμές... Μολονότι τίποτε από τα δύο δεν αληθεύει, το δεύτερο είναι πιστευτό, ενώ το πρώτο δεν είναι»...*

Στο έκτο κεφάλαιο ο συγγραφέας χρησιμοποιεί δύο ελληνικές λέξεις στο αγγλικό πρωτότυπο: το **δομοειδές** και το **φοβερόν** για να διακρίνει το θαυμαστό, αυτό δηλαδή που ξεπερνά τον συνήθη βαθμό αληθοφάνειας. Σχετικά με τα **δομοειδή** ψέματα *«δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα συνήθη όρια της αληθοφάνειας· πρέπει να είναι ποικίλα· δεν πρέπει ποτέ να επιμένεις πεισματικά σε ένα και το αυτό ψέμα»*. Για το **φοβερόν** ψέμα προειδοποιεί ότι *«δεν πρέπει να παρουσιάζονται πολύ συχνά τρομακτικά πράγματα διότι υπάρχει φόβος να γίνουν οικεία στο λαό, να τα συνηθίσει και να μην τρομάζει πια με αυτά»*. Άλλο είδος είναι το **τερατώδες** (και αυτό γραμμένο στα ελληνικά). Εδώ συνιστά την προσοχή στο ότι οι Κομήτες, οι Φάλαινες και οι Δράκοι πρέπει να έχουν ένα μέγεθος λογικό και μετρημένο· ως προς τις θεομηνίες, τις λαίλαπες και τους σεισμούς πρέπει πάντα να λένε ότι προβλέπεται να συμβούν σε κάποια περιοχή που απέχει από το μέρος που βρίσκονται τουλάχιστον μιας μέρας δρόμο με τ' άλογο.

Σ' ολόκληρο το έβδομο κεφάλαιο ο συγγραφέας αναλώνεται στο να ανακαλύψει πιο από τα δύο μεγάλα κόμματα οι Whigs ή οι Tories είναι ικανότεροι και πιο αποτελεσματικοί στην Τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας. Δεν μπορεί να καταλήξει αλλά παραδέχεται ότι *και τα δύο έχουν στους κόλπους τους ιδιοφυΐες*. Θεωρεί γενικά υπερβολική την ποσότητα των ψεμάτων που εκτοξεύονται και από τα δύο κόμματα και τα συμβουλεύει: *«Το κόμμα που θέλει να αποκαταστήσει το κύρος και την αξιοπιστία του πρέπει, επί τρεις μήνες, να μην πει και να μην δημοσιεύσει τίποτε που να μην είναι αληθινό και πραγματικό· είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποκτήσει το δικαίωμα να πλασάρει ψέματα τους επόμενους έξι μήνες* [...] *Παραδέχεται ωστόσο ότι είναι σχεδόν αδύνατον να βρεθούν άνθρωποι ικανοί να εκτελέσουν ένα τέτοιο σχέδιο»* [...] Τέλος κατακρίνει την μωρία των κομμάτων που χρησιμοποιούν για το πλασάρισμα του ψεύδους ανθρώπους χυδαίους και μικρόμυαλους όπως είναι *«η πλειονότητα των σημερινών δημοσιογράφων (ειδησεογράφων και σχολιαστών) οι οποίοι αγνοούν (ή δεν ακολουθούν) τους κανόνες της Ψευδολογίας και δεν διαθέτουν ούτε τις ικανότητες ούτε το ταλέντο που* *για οτιδήποτε άλλο εκτός από το ψέμα της ημέρας»*. Τέλος συνιστά στους αρχηγούς των κομμάτων να μην παραπιστεύουν οι ίδιοι τα ψέματά τους...

Στο ένατο κεφάλαιο διαπραγματεύεται την **αντοχή** των ψευδών. Η πραγματεία τα διακρίνει σε *«ωριαία, ημερήσια, ετήσια και αιώνια»*. Οι μεγάλοι Μάστορες της ψευδολογίας *«ξέρουν να υπολογίζουν με τόσο μεγάλη προσέγγιση την αντοχή ενός ψέματος, ώστε αυτό να επιζεί και να συντηρείται ακριβώς όσο είχαν την πρόθεση να το κάμουν να διαρκέσει, και δεν διαρκεί πιο πολύ από όσο χρειάζεται για να φέρει το ποθούμενο αποτέλεσμα»*.

Στο επόμενο κεφάλαιο ο συγγραφέας αναφέρεται στα χαρακτηριστικά των ψευδολογιών και τον τρόπο να γνωρίζεις πότε, σε ποιον τόπο και από ποιον έχει επινοηθεί το κάθε ψέμα [...] μιλάει δια μακρών για τα μέσα με τα οποία μπορείς να ανακαλύψεις αν το ψέμα είναι *«ολλανδικό, αγγλικό ή γαλλικό* [...] *αν είναι χαλκευμένο στο Χρηματιστήριο και τίνος την σφραγίδα φέρει... Όλοι οι μεγάλοι άνδρες του τόπου έχουν καθένας τις δικές του επινοητικές ικανότητες»*...

Στο τελευταίο κεφάλαιο (11ο) μελετάται το θέμα της **ανασκευής και κατάρριψης ενός ψέματος.** Πώς καταρρίπτεται καλύτερα· με την αλήθεια ή με ένα άλλο ψέμα; Ο συγγραφέας μετά από ενδελεχή μελέτη καταλήγει: *«το πιο κατάλληλο και αποτελεσματικό μέσο για να καταρρίψεις ένα ψέμα, είναι να το αντικρούσεις μ' ένα άλλο ψέμα»*. Στη συνέχεια παραθέτει διάφορα παραδείγματα. Ιδού ένα από αυτά: *«Σε πρόσφατη διαβεβαίωση ενός Λόρδου ότι είχε συναφθεί Συνθήκη με τη Γαλλία για να υποδουλωθεί η Αγγλία και για να επαναφερθεί η παλαιά θρησκεία (δηλαδή ο καθολικισμός) και ότι η υποτιθέμενη αυτή συνθήκη είχε υπογραφεί στις 15 Σεπτεμβρίου, ένας άλλος, εξίσου ικανός στην Τέχνη, του απάντησε, όχι αντιπαραθέτοντας στο ψέμα την αλήθεια, ούτε υποστηρίζοντας ότι ποτέ δεν υπήρξε θέμα τέτοιας συνθήκης ανάμεσα στους δύο Θρόνους, αλλά λέγοντας πως ήταν βεβαιότατος ότι η συνθήκη εκείνη περιελάμβανε πολλά άρθρα στα οποία δεν είχαν συμφωνήσει και τα οποία καθόλου δεν είχαν διακανονισθεί...(!)»*

Η πραγματεία αυτή τελειώνει με μια υπόσχεση που αποδεικνύεται και αυτή ψευδής: *«Επιφυλασσόμαστε να δώσουμε σε εύθετο χρόνο την ανάλυση και το περιεχόμενο του* ***δεύτερου*** *τόμου της έξοχης αυτής Πραγματείας»*...

«Η τέχνη της Πολιτικής Ψευδολογίας», μπορεί αβίαστα να καταλάβει την υψηλότερη θέση ανάμεσα στις σατυρικές δημιουργίες, αλλά, ταυτόχρονα, μπορεί εξ ίσου να συναγωνιστεί σοβαρά πολιτικά κείμενα που αναφέρονται στην τεχνική της πολιτικής/πολιτικών, δηλαδή του οργανωμένου ψεύδους με το οποίο συντηρείται η εξουσία και που μέσω αυτού αναπαράγεται μέσα από τις θεσμισμένες κοινωνικές δομές.

Πώς θα μπορούσε να αμφισβητήσει κάποιος την διεισδυτικότητα του συγγραφέα, όταν, ρίχνοντας μία απλή ματιά στα όσα διαδραματίζονται μέσα σε κάθε εξουσιαζόμενο κοινωνικό σύνολο, διαπιστώνει το πόσο πραγματικά και επαναλαμβανόμενα μέχρι τις μέρες είναι τα όσα περιγράφονται;

Είναι ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, γεγονότα ή καταστάσεις της σημερινής εποχής **δεν είναι τυχαία ή συμπτωματική**... Παρ' ότι μας χωρίζουν τρεις εκατονταετίες από την έκδοσή του, αυτό το βιβλίο εξακολουθεί να παραμένει επίκαιρο, αλλά και προφητικό... Συνάμα αποτελεί τροφή για σκέψη και κατανόηση των όσων διαδραματίζονται στο χώρο που ζούμε και ίσως να αποτελέσει μία ακόμη ευκαιρία ώστε να ξεπεραστεί η πολιτική -σ' όλες της τις εκδοχές- και να διασκορπιστούν οι αυταπάτες που διαχέει. Αυτό θα είναι ένα σημαντικό βήμα προς την ανθρώπινη -και όχι μόνο- ευημερία...

Συσπείρωση Αναρχικών

Η βομβιστική ενέργεια στη Wall Street

Οι σκοτεινές σελίδες του αναρχισμού

Η βομβιστική επίθεση στη Wall Street έλαβε χώρα στις 12:01 το μεσημέρι της 16ης Σεπτεμβρίου 1920 στην Οικονομική Περιοχή του Μανχάτταν στη Νέα Υόρκη. Η έκρηξη σκότωσε 30 άτομα επί τόπου ενώ άλλα 8 πέθαναν αργότερα από τα τραύματά τους. Σοβαρά τραυματίστηκαν 143, και ο συνολικός αριθμός των τραυματιών ήταν εκατοντάδες. Η βομβιστική επίθεση αυτή δεν εξιχνιάσθηκε ποτέ, αν και οι ερευνητές και οι ιστορικοί πιστεύουν ότι ήταν έργο των Γκαλεανιστών (Galleanists = οπαδοί του Luigi Galleani), μιας ομάδας ιταλών αναρχικών υπεύθυνης για πολλές βομβιστικές επιθέσεις την προηγούμενη χρονιά. Η επίθεση συσχετίσθηκε με την μεταπολεμική κοινωνική αναταραχή, τους εργατικούς αγώνες και την αντι-καπιταλιστική δράση στις ΗΠΑ.

Η επίθεση στη Wall Street προκάλεσε τον θάνατο περισσοτέρων ανθρώπων σε σχέση με την βομβιστική επίθεση στους Los Angeles Times το 1910 όπου σκοτώθηκαν 21 εργαζόμενοι στην εφημερίδα και τραυματίσθηκαν περισσότεροι από 100 και η οποία ήταν η φονικότερη πράξη τρομοκρατίας σε έδαφος των ΗΠΑ, μέχρι τότε.

Η επίθεση

Το μεσημέρι, μια άμαξα πέρασε ανάμεσα στα πλήθη, την ώρα του μεσημεριανού διαλλείματος στη Wall Street, και σταμάτησε απέναντι από τα κεντρικά γραφεία της τράπεζας JP Morgan στην οδό Wall Street 23, στην πιο πολυσύχναστη γωνία του Οικονομικού Τομέα του Μανχάταν. Μέσα στην άμαξα βρίσκονταν και εξερράγησαν 45 κιλά δυναμίτη μαζί με 230 κιλά σιδήρου, με βομβιστικό μηχανισμό με χρονοδιακόπτη, σκορπίζοντας τα σίδερα στον αέρα. Η άμαξα και το άλογο διαλύθηκαν σε κομματάκια, αλλά ο οδηγός φέρεται να εγκατέλειψε το όχημα και να εξαφανίστηκε, πριν από

λιοφόροι, στενογράφοι, υπάλληλοι, και ντήλερ συναλλαγών. Πολλοί απ' τους τραυματίες υπέφεραν απ' τα τραύματα για καιρό. Η βόμβα προκάλεσε πάνω από 2 εκ. δολάρια ζημιές και κατέστρεψε τους πιο πολλούς εσωτερικούς χώρους του κτιρίου της Morgan.

Μέσα σε ένα λεπτό από την έκρηξη, ο πρόεδρος του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης William H. Remick, ανέστειλε τις συναλλαγές με σκοπό να αποτραπεί ο πανικός. Έξω, τα διασωστικά συνεργεία με όλα τα μέσα προσπαθούσαν να μεταφέρουν τους τραυματίες.

Η αντίδραση

Το Γραφείο Έρευνας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, το BOI (Bureau of Investigation), πρόδρομος του FBI (Federal Bureau of Investigation), δεν συμπέρανε αμέσως ότι η βομβιστική επίθεση ήταν πράξη τρομοκρατίας. Οι ερευνητές παραξενεύονταν για το πλήθος των αθώων θυμάτων και την έλλειψη συγκεκριμένου στόχου, πέρα από κτίρια που υπέστησαν μεγάλες αλλά όχι δομικές ζημιές. Ερευνώντας την πιθανότητα ατυχήματος, η αστυνομία επικοινώνησε με επιχειρήσεις που εμπορεύονταν και μετέφεραν εκρηκτικά. Τα συνεργεία καθαρισμού απομάκρυναν από το δρόμο, μαζί με τα απορρίμματα και τα όποια στοιχεία μπορούσαν να υποδηλώσουν τους δράστες της. Ο εισαγγελέας συμπέρανε ότι ο στόχος και το σημείο παρέπεμπε σε αντίπαλους του καπιταλισμού, όπως Μπολσεβίκους, αναρχικούς, κομμουνιστές ή μαχητικούς σοσιαλιστές.

Οι ερευνητές σύντομα εστίασαν στις ριζοσπαστικές ομάδες που αντιτίθεντο στους οικονομικούς και κυβερνητικούς θεσμούς και γνώριζαν πώς να φτιάχνουν

τόν περισσότερα θύματα, οικονομικούς εργάτες που βρίσκονταν μαζεμένοι στο σημείο αυτό στην πιο πολυσύχναστη ώρα. Οι αρχές τελικά κατηγόρησαν τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές. Η Washington Post χαρακτήρισε την έκρηξη «πράξη πολέμου». Οι «Γιοι της Αμερικανικής Επανάστασης» είχαν προγραμματίσει μια πατριωτική καμπάνια για την επόμενη μέρα (17/9) για να γιορτάσουν τη Συνταγματική Μέρα, ακριβώς στην ίδια διασταύρωση. Χιλιάδες άτομα παρευρέθησαν στην εκδήλωση αψηφώντας την επίθεση της προηγούμενης μέρας.

Συντονισμένες έρευνες ξεκίνησαν από την αστυνομία και τους ομοσπονδιακούς πράκτορες κατά των κινημάτων ριζοσπαστών αλλοδαπών. Την εποχή εκείνη, η αυξημένη συσσώρευση πλούτου σε λίγους εκατομμυριούχους και οι κοινωνικές αδικίες έστρεφαν πολλούς κατά των «ταξικών αντιπάλων»[1].

Η βομβιστική ενέργεια στη Wall Street

Οι σκοτεινές σελίδες του αναρχισμού

Η βομβιστική επίθεση στη Wall Street έλαβε χώρα στις 12:01 το μεσημέρι της 16ης Σεπτεμβρίου 1920 στην Οικονομική Περιοχή του Μανχάτταν στη Νέα Υόρκη. Η έκρηξη σκότωσε 30 άτομα επί τόπου ενώ άλλα 8 πέθαναν αργότερα από τα τραύματά τους. Σοβαρά τραυματίστηκαν 143, και ο συνολικός αριθμός των τραυματιών ήταν εκατοντάδες. Η βομβιστική επίθεση αυτή δεν εξιχνιάσθηκε ποτέ, αν και οι ερευνητές και οι ιστορικοί πιστεύουν ότι ήταν έργο των Γκαλεανιστών (Galleanists = οπαδοί του Luigi Galleani), μιας ομάδας ιταλών αναρχικών υπεύθυνης για πολλές βομβιστικές επιθέσεις την προηγούμενη χρονιά. Η επίθεση συσχετίσθηκε με την μεταπολεμική κοινωνική αναταραχή, τους εργατικούς αγώνες και την αντι-καπιταλιστική δράση στις ΗΠΑ.

Η επίθεση στη Wall Street προκάλεσε τον θάνατο περισσοτέρων ανθρώπων σε σχέση με την βομβιστική επίθεση στους Los Angeles Times το 1910 όπου σκοτώθηκαν 21 εργαζόμενοι στην εφημερίδα και τραυματίσθηκαν περισσότεροι από 100 και η οποία ήταν η φονικότερη πράξη τρομοκρατίας σε έδαφος των ΗΠΑ, μέχρι τότε.

Η επίθεση

Το μεσημέρι, μια άμαξα πέρασε ανάμεσα στα πλήθη, την ώρα του μεσημεριανού διαλλείματος στη Wall Street, και σταμάτησε απέναντι από τα κεντρικά γραφεία της τράπεζας JP Morgan στην οδό Wall Street 23, στην πιο πολυσύχναστη γωνία του Οικονομικού Τομέα του Μανχάταν. Μέσα στην άμαξα βρίσκονταν και εξερράγησαν 45 κιλά δυναμίτη μαζί με 230 κιλά σιδήρου, με βομβιστικό μηχανισμό με χρονοδιακόπτη, σκορπίζοντας τα σίδερα στον αέρα. Η άμαξα και το άλογο διαλύθηκαν σε κομματάκια, αλλά ο οδηγός φέρεται να εγκατέλειψε το όχημα και να εξαφανίστηκε, πριν από την έκρηξη.

Τα 38 θύματα, τα πιο πολλά απ' τα οποία πέθαναν ακαριαία, ήταν κυρίως νεαροί που δούλευαν σαν αγγελιοφόροι, στενογράφοι, υπάλληλοι, και ντήλερ συναλλαγών. Πολλοί απ' τους τραυματίες υπέφεραν απ' τα τραύματα για καιρό. Η βόμβα προκάλεσε πάνω από 2 εκ. δολάρια ζημιές και κατέστρεψε τους πιο πολλούς εσωτερικούς χώρους του κτιρίου της Morgan.

Μέσα σε ένα λεπτό από την έκρηξη, ο πρόεδρος του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης William H. Remick, ανέστειλε τις συναλλαγές με σκοπό να αποτραπεί ο πανικός. Έξω, τα διασωστικά συνεργεία με όλα τα μέσα προσπαθούσαν να μεταφέρουν τους τραυματίες.

Η αντίδραση

Το Γραφείο Έρευνας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, το BOI (Bureau of Investigation), πρόδρομος του FBI (Federal Bureau of Investigation), δεν συμπέρανε αμέσως ότι η βομβιστική επίθεση ήταν πράξη τρομοκρατίας. Οι ερευνητές παραξενεύονταν για το πλήθος των αθώων θυμάτων και την έλλειψη συγκεκριμένου στόχου, πέρα από κτίρια που υπέστησαν μεγάλες αλλά όχι δομικές ζημιές. Ερευνώντας την πιθανότητα ατυχήματος, η αστυνομία επικοινώνησε με επιχειρήσεις που εμπορεύονταν και μετέφεραν εκρηκτικά. Τα συνεργεία καθαρισμού απομάκρυναν από το δρόμο, μαζί με τα απορρίμματα και τα όποια στοιχεία μπορούσαν να υποδηλώσουν τους δράστες της. Ο εισαγγελέας συμπέρανε ότι ο στόχος και το σημείο παρέπεμπε σε αντίπαλους του καπιταλισμού, όπως Μπολσεβίκους, αναρχικούς, κομμουνιστές ή μαχητικούς σοσιαλιστές.

Οι ερευνητές σύντομα εστίασαν στις ριζοσπαστικές ομάδες που αντιτίθεντο στους οικονομικούς και κυβερνητικούς θεσμούς και γνώριζαν πώς να φτιάχνουν βόμβες, σαν μέσο βίαιης εκδίκησης. Η χρήση κομματιών σιδήρου έγινε για να προκαλέσει όσο το δυνατόν περισσότερα θύματα, οικονομικούς εργάτες που βρίσκονταν μαζεμένοι στο σημείο αυτό στην πιο πολυσύχναστη ώρα. Οι αρχές τελικά κατηγόρησαν τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές. Η Washington Post χαρακτήρισε την έκρηξη «πράξη πολέμου». Οι «Γιοι της Αμερικανικής Επανάστασης» είχαν προγραμματίσει μια πατριωτική καμπάνια για την επόμενη μέρα (17/9) για να γιορτάσουν τη Συνταγματική Μέρα, ακριβώς στην ίδια διασταύρωση. Χιλιάδες άτομα παρευρέθησαν στην εκδήλωση αψηφώντας την επίθεση της προηγούμενης μέρας.

Συντονισμένες έρευνες ξεκίνησαν από την αστυνομία και τους ομοσπονδιακούς πράκτορες κατά των κινημάτων ριζοσπαστών αλλοδαπών. Την εποχή εκείνη, η αυξημένη συσσώρευση πλούτου σε λίγους εκατομμυριούχους και οι κοινωνικές αδικίες έστρεφαν πολλούς κατά των «ταξικών αντιπάλων»[1].

1. Στις 4/12/1891, ένας φτωχοντυμένος άνδρας, ο Henry Norcross, μπήκε σε ένα γραφείο στο κάτω Μανχάταν, απαιτώντας να συναντήσει τον Russell Sage, ένα πάμπλουτο

επίθεση στους Los Angeles Times το 1910 όπου σκοτώθηκαν 21 εργαζόμενοι στην εφημερίδα και τραυματίσθηκαν περισσότεροι από 100 και η οποία ήταν η φονικότερη πράξη τρομοκρατίας σε έδαφος των ΗΠΑ, μέχρι τότε.

Η επίθεση

Το μεσημέρι, μια άμαξα πέρασε ανάμεσα στα πλήθη, την ώρα του μεσημεριανού διαλλείματος στη Wall Street, και σταμάτησε απέναντι από τα κεντρικά γραφεία της τράπεζας JP Morgan στην οδό Wall Street 23, στην πιο πολυσύχναστη γωνία του Οικονομικού Τομέα του Μανχάταν. Μέσα στην άμαξα βρίσκονταν και εξερράγησαν 45 κιλά δυναμίτη μαζί με 230 κιλά σιδήρου, με βομβιστικό μηχανισμό με χρονοδιακόπτη, σκορπίζοντας τα σίδερα στον αέρα. Η άμαξα και το άλογο διαλύθηκαν σε κομματάκια, αλλά ο οδηγός φέρεται να εγκατέλειψε το όχημα και να εξαφανίστηκε, πριν από την έκρηξη.

Τα 38 θύματα, τα πιο πολλά απ' τα οποία πέθαναν ακαριαία, ήταν κυρίως νεαροί που δούλευαν σαν αγγε- Το Γραφείο Έρευνας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, το BOI (Bureau of Investigation), πρόδρομος του FBI (Federal Bureau of Investigation), δεν συμπέρανε αμέσως ότι η βομβιστική επίθεση ήταν πράξη τρομοκρατίας. Οι ερευνητές παραξενεύονταν για το πλήθος των αθώων θυμάτων και την έλλειψη συγκεκριμένου στόχου, πέρα από κτίρια που υπέστησαν μεγάλες αλλά όχι δομικές ζημιές. Ερευνώντας την πιθανότητα ατυχήματος, η αστυνομία επικοινώνησε με επιχειρήσεις που εμπορεύονταν και μετέφεραν εκρηκτικά. Τα συνεργεία καθαρισμού απομάκρυναν από το δρόμο, μαζί με τα απορρίμματα και τα οποία στοιχεία μπορούσαν να υποδηλώσουν τους δράστες της. Ο εισαγγελέας συμπέρανε ότι ο στόχος και το σημείο παρέπεμπε σε αντίπαλους του καπιταλισμού, όπως Μπολσεβίκους, αναρχικούς, κομμουνιστές ή μαχητικούς σοσιαλιστές.

Οι ερευνητές σύντομα εστίασαν στις ριζοσπαστικές ομάδες που αντιτίθεντο στους οικονομικούς και κυβερνητικούς θεσμούς και γνώριζαν πώς να φτιάχνουν βόμβες, σαν μέσο βίαιης εκδίκησης. Η χρήση κομματιών σιδήρου έγινε για να προκαλέσει όσο το δυνατόν περισσότερα θύματα, οικονομικούς εργάτες που βρίσκονταν μαζεμένοι στο σημείο αυτό στην πιο πολυσύχναστη ώρα. Οι αρχές τελικά κατηγόρησαν τους αναρχικούς και τους κομμουνιστές. Η Washington Post χαρακτήρισε την έκρηξη «πράξη πολέμου». Οι «Γιοι της Αμερικανικής Επανάστασης» είχαν προγραμματίσει μια πατριωτική καμπάνια για την επόμενη μέρα (17/9) για να γιορτάσουν τη Συνταγματική Μέρα, ακριβώς στην ίδια διασταύρωση. Χιλιάδες άτομα παρευρέθησαν στην εκδήλωση αψηφώντας την επίθεση της προηγούμενης μέρας.

Συντονισμένες έρευνες ξεκίνησαν από την αστυνομία και τους ομοσπονδιακούς πράκτορες κατά των κινημάτων ριζοσπαστών αλλοδαπών. Την εποχή εκείνη, η αυξημένη συσσώρευση πλούτου σε λίγους εκατομμυριούχους και οι κοινωνικές αδικίες έστρεφαν πολλούς κατά των «ταξικών αντιπάλων»[1].

1. Στις 4/12/1891, ένας φτωχοντυμένος άνδρας, ο Henry Norcross, μπήκε σε ένα γραφείο στο κάτω Μανχάταν, απαιτώντας να συναντήσει τον Russell Sage, ένα πάμπλουτο

Η δημόσια βούληση να εντοπιστούν οι δράστες οδήγησε σε αύξηση των δικαιοδοσιών του Υπουργείου Δικαιοσύνης, όπως και του Γενικού Τμήματος Πληροφοριών του BOI, υπό τον J. Edgar Hoover, γνωστού συνωμότη και διώκτη αγωνιστών και κινημάτων. Το αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης πίεσε, επίσης, ώστε να σχηματισθεί μία «ειδική ή μυστική, αστυνομία» για να «παρακολουθεί» τα «ριζοσπαστικά στοιχεία» στην πόλη της Νέας Υόρκης.

Στις 17/9, το BOI εξέδωσε τα περιεχόμενα των φυλλαδίων που βρέθηκαν σε ένα γραμματοκιβώτιο στην περιοχή λίγο πριν την έκρηξη. Τυπωμένα με κόκκινο μελάνι σε άσπρο χαρτί, έγραφαν: «Θυμηθείτε, δε θα το ανεχτούμε άλλο πια. Ελευθερώστε τους πολιτικούς κρατούμενους, αλλιώς θα είναι σίγουρος ο θάνατος για όλους σας». Κάτω-κάτω έγραφε: «Αμερικανοί Αναρχικοί Αγωνιστές». Το BOI γρήγορα συμπέρανε ότι το φυλλάδιο απέκλειε την πιθανότητα ενός ατυχήματος. Ο William J. Flynn, Διευθυντής του BOI, δήλωσε ότι τα φυλλάδια ήταν παρόμοια με αυτά που βρέθηκαν στις βομβιστικές επιθέσεις του Ιουνίου του 19192.

Οι Έρευνες

Η έρευνα που έγινε από το BOI κόλλησε όταν φάνηκε ότι κανένα από τα θύματα δεν ήταν ο οδηγός της άμαξας. Αν και το σαμάρι ήταν καινούργιο, οι ερευνητές δεν μπορούσαν να εντοπίσουν το σταύλο όπου τοποθετήθηκε. Όταν εντοπίστηκε ο σιδεράς τον Οκτώβριο, δεν έδωσε ιδιαίτερες πληροφορίες.

Το BOI και η τοπική αστυνομία ερεύνησαν την υπόθεση για πάνω από 3 χρόνια χωρίς επιτυχία. Οι συλλήψεις που έγιναν δεν οδήγησαν πουθενά. Η αρχική έρευνα εστίασε σε αναρχικούς και κομμουνιστές, όπως η ομάδα των Γκαλεανιστών, για την οποία οι αρχές πίστευαν ότι ήταν υπεύθυνη για τις επιθέσεις του 1919. Οι αρχές, πάντως, «έδειχναν» ως υπεύθυνους ιταλούς αναρχικούς ή ιταλούς τρομοκράτες μέχρι το 1944, οπότε επίσημα η επίθεση αποδόθηκε σ' αυτούς.

Ένας Γκαλεανιστής συγκεκριμένα, ο ιταλός αναρχικός Μάριο Μπούντα (1884-1963), συνεργάτης των Σάκκο και Βαντσέτι, και ιδιοκτήτης ενός αυτοκινήτου το οποίο οδήγησε στη σύλληψή του για ληστεία και φόνο σε άλλη περίπτωση, θεωρείται από κάποιους ιστορικούς, ανάμεσά τους και ο Πωλ Άβριτς, ως ο άνθρωπος που «φύτεψε» τη βόμβα. Ο Άβριτς και άλλοι ιστορικοί θεωρούν ότι ο Μπούντα ενήργησε για εκδίκηση για τη σύλληψη και καταδίκη των συντρόφων του Γκαλεανιστών, Σάκκο και Βαντσέτι. Η εμπλοκή του Μπούντα επιβεβαιώθηκε από δηλώσεις που έκανε ο ανιψιός του Frank Maffi και ο αναρχικός Charles Poggi, που πήρε συνέντευξη από τον Μπούντα στο Savignano της Ιταλίας το 1955. Όπως αναφέρει ο Άβριτς, ο Μπούντα ήταν «ανάστατος για την παραπομπή των Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti για μια ληστεία σε εργοστάσιο παπουτσιών στη Μασαχουσέτη, κατά την οποία σκοτώθηκαν 2 άτομα». Δυστυχώς, σύμφωνα με τον Άβριτς, ο Μπούντα δεν κατάφερε να χτυπήσει κάποιο στέλεχος της JP, (ο ίδιος ο JP Morgan Jr. ταξίδευε στην Ευρώπη εκείνη τη μέρα), παρά μόνον υπαλλήλους και εργάτες. Βεβαίως, η βομβιστική επίθεση στην Wall Street ουσιαστικά προδιέγραψε την θανατική καταδίκη και εκτέλεση των Σάκκο και Βαντσέτι, αφού δυνάμωσε την εκδικητική μανία των κρατιστών, οι οποίοι παρά το μεγάλο κύμα αλληλεγγύης που είχε αναπτυχθεί, εκτέλεσαν την ποινή.

τίστηκαν περισσότερα από 40. Άλλη μεγάλη βόμβα με μπαρούτι σκότωσε 9 αστυνομικούς στο Milwaukee του Wisconsin το 1917. Ο Μπούντα ήταν στη Νέα Υόρκη τη στιγμή της έκρηξης στην Wall Street, αλλά ποτέ δεν συνελήφθη ή ανεκρίθη από την αστυνομία.

Αφ' ότου έφυγε από τη Νέα Υόρκη, ο Μπούντα ξαναχρησιμοποίησε το κανονικό του όνομα για να εκδώσει διαβατήριο από το προξενείο, και έφυγε με πλοίο για τη Νάπολη. Το Νοέμβριο ήταν πίσω στη χώρα του την Ιταλία, και δεν επέστρεψε ποτέ στις ΗΠΑ. Άλλοι Γκαλεανιστές στις ΗΠΑ συνέχισαν την καμπάνια βομβών και δολοφονιών για άλλα 12 χρόνια, με αποκορύφωμα τη βομβιστική επίθεση το 1932 με στόχο τον Webster Thayer, τον προεδρεύοντα δικαστή στη δίκη των Σάκκο και Βαντσέτι. Ο Thayer, που επέζησε από την έκρηξη, που κατέστρεψε το σπίτι του και τραυμάτισε τη γυναίκα του και την οικιακή βοηθό, μετακόμισε και φρουρούνταν 24 ώρες τη μέρα μέχρι το θάνατό του.

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

στέλεχος των σιδηρόδρομων. Ο υπάλληλος William Laidlaw του εξήγησε ότι το αφεντικό του είναι απασχολημένο. Ο Norcross του έδωσε ένα χαρτί που έγραφε να του δώσει 1,2 εκ. Δολάρια. Όταν ο Sage, που είχε βγει έξω ακούγοντας τις φωνές, τον διέταξε να φύγει, ο Norcross πέταξε την τσάντα του, όπου κουβαλούσε μια βόμβα. Ο βομβιστής σκοτώθηκε και ο Laidlaw, ένας άλλος υπάλληλος και ο Sage τραυματίστηκαν. Ο Laidlaw έμεινε ανάπηρος και έκανε μήνυση στον Sage, ισχυριζόμενος ότι τον χρησιμοποίησε σαν ανθρώπινη ασπίδα. Τελικά του επιδικάστηκαν 70.000 δολάρια, αλλά με δικαστικές διαμάχες ο Sage δεν του έδωσε ποτέ ούτε ένα δολάριο!

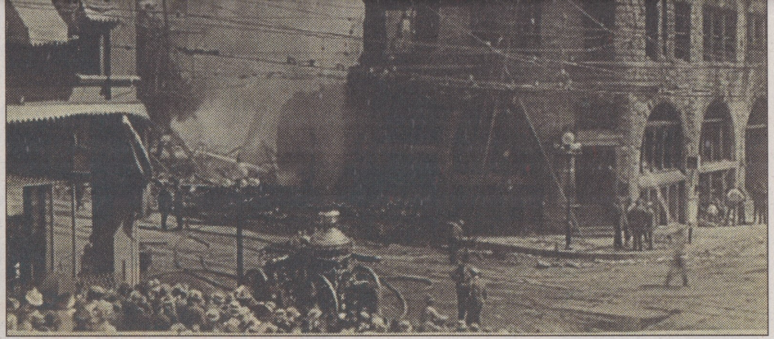
Τον Ιούλιο του 1892, ο Henry Frick, συνέταιρος του Andrew Carnegie στην Εταιρία Χάλυβα Carnegie, έστειλε εκατοντάδες βαριά οπλισμένους ντετέκτιβ της υπηρεσίας Pinkerton για να διαλύσουν μια απεργία στο Πίτσμπουργκ. Δέκα άτομα σκοτώθηκαν κι απ' τις δυο πλευρές και δεκάδες τραυματίστηκαν. Οι μπράβοι της Πίνκερτον οπισθοχώρησαν και καθώς τους μετέφεραν στη φυλακή για την ασφάλειά τους, ξυλοκοπήθηκαν άγρια από ντόπιους.

Δύο εβδομάδες αργότερα, ο Alexander Berkman, 22 χρονών τότε, Λιθουανός αναρχικός που ζούσε στη Νέα Υόρκη με την Emma Goldman, πήγε στο Πίτσμπουργκ με σκοπό να σκοτώσει τον Frick. Τον πυροβόλησε 3 φορές ανεπιτυχώς και τον μαχαίρωσε αλλά ακινητοποιήθηκε. Ο Berkman έκατσε 14 χρόνια στη φυλακή για απόπειρα δολοφονίας. Τελικά

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

λαδίων που βρέθηκαν σε ένα γραμματοκιβώτιο στην περιοχή λίγο πριν την έκρηξη. Τυπωμένα με κόκκινο μελάνι σε άσπρο χαρτί, έγραφαν: «Θυμηθείτε, δε θα το ανεχτούμε άλλο πια. Ελευθερώστε τους πολιτικούς κρατούμενους, αλλιώς θα είναι σίγουρος ο θάνατος για όλους σας». Κάτω-κάτω έγραφε: «Αμερικανοί Αναρχικοί Αγωνιστές». Το BOI γρήγορα συμπέρανε ότι το φυλλάδιο απέκλειε την πιθανότητα ενός ατυχήματος. Ο William J. Flynn, Διευθυντής του BOI, δήλωσε ότι τα φυλλάδια ήταν παρόμοια με αυτά που βρέθηκαν στις βομβιστικές επιθέσεις του Ιουνίου του 1919[2].

Το BOI και η τοπική αστυνομία ερεύνησαν την υπόθεση για πάνω από 3 χρόνια χωρίς επιτυχία. Οι συλλήψεις που έγιναν δεν οδήγησαν πουθενά. Η αρχική έρευνα εστίασε σε αναρχικούς και κομμουνιστές, όπως η ομάδα των Γκαλεανιστών, για την οποία οι αρχές πίστευαν ότι ήταν υπεύθυνη για τις επιθέσεις του 1919. Οι αρχές, πάντως, «έδειχναν» ως υπεύθυνους ιταλούς αναρχικούς ή ιταλούς τρομοκράτες μέχρι το 1944, οπότε επίσημα η επίθεση αποδόθηκε σ' αυτούς.

Ένας Γκαλεανιστής συγκεκριμένα, ο ιταλός αναρχικός Μάριο Μπούντα (1884-1963), συνεργάτης των Σάκκο και Βαντσέτι, και ιδιοκτήτης ενός αυτοκινήτου το οποίο οδήγησε στη σύλληψή του για ληστεία και φόνο σε άλλη περίπτωση, θεωρείται από κάποιους ιστορικούς, ανάμεσά τους και ο Πώλ Άβριτς, ως ο άνθρωπος που «φύτεψε» τη βόμβα. Ο Άβριτς και άλλοι ιστορικοί θεωρούν ότι ο Μπούντα ενήργησε για εκδίκηση για τη σύλληψη και καταδίκη των συντρόφων του Γκαλεανιστών, Σάκκο και Βαντσέτι. Η εμπλοκή του Μπούντα επιβεβαιώθηκε από δηλώσεις που έκανε ο ανιψιός του Frank Maffi και ο αναρχικός Charles Poggi, που πήρε συνέντευξη από τον Μπούντα στο Savignano της Ιταλίας το 1955. Όπως αναφέρει ο Άβριτς, ο Μπούντα ήταν «ανάστατος για την παραπομπή των Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti για μια ληστεία σε εργοστάσιο παπουτσιών στη Μασαχουσέτη, κατά την οποία σκοτώθηκαν 2 άτομα». Δυστυχώς, σύμφωνα με τον Άβριτς, ο Μπούντα δεν κατάφερε να χτυπήσει κάποιο στέλεχος της JP, (ο ίδιος ο JP Morgan Jr. ταξίδευε στην Ευρώπη εκείνη τη μέρα), παρά μόνον υπαλλήλους και εργάτες. Βεβαίως, η βομβιστική επίθεση στην Wall Street ουσιαστικά προδιέγραψε την θανατική καταδίκη και εκτέλεση των Σάκκο και Βαντσέτι, αφού δυνάμωσε την εκδικητική μανία των κρατιστών, οι οποίοι παρά το μεγάλο κύμα αλληλεγγύης που είχε αναπτυχθεί, εκτέλεσαν την ποινή.

Ο Μπούντα (γνωστός τότε με το ψευδώνυμο Mike Boda) είχε ξεφύγει απ' τις αρχές τη στιγμή της σύλληψης των Σάκκο και Βαντσέτι, ήξερε να χρησιμοποιεί δυναμίτη και άλλα εκρηκτικά, αλλά και φερόταν πως συνήθιζε να βάζει κομμάτια σιδήρου σε βόμβες εθεωρείτο, μάλιστα, ως βασικός κατασκευαστής πολλών βομβών των Γκαλεανιστών. Ο Μπούντα ήταν επίσης ύποπτος στη βομβιστική επίθεση της Preparedness Day στο Σαν Φρανσίσκο στις 22/7/1916, όπου δολοφονήθηκαν 10 άτομα που συμμετείχαν στην παρέλαση και τραυματίστηκαν περισσότερα από 40. Άλλη μεγάλη βόμβα με μπαρούτι σκότωσε 9 αστυνομικούς στο Milwaukee του Wisconsin το 1917. Ο Μπούντα ήταν στη Νέα Υόρκη τη στιγμή της έκρηξης στην Wall Street, αλλά ποτέ δεν συνελήφθη ή ανεκρίθη από την αστυνομία.

Αφ' ότου έφυγε από τη Νέα Υόρκη, ο Μπούντα ξαναχρησιμοποίησε το κανονικό του όνομα για να εκδώσει διαβατήριο από το προξενείο, και έφυγε με πλοίο για τη Νάπολη. Το Νοέμβριο ήταν πίσω στη χώρα του την Ιταλία, και δεν επέστρεψε ποτέ στις ΗΠΑ. Άλλοι Γκαλεανιστές στις ΗΠΑ συνέχισαν την καμπάνια βομβών και δολοφονιών για άλλα 12 χρόνια, με αποκορύφωμα τη βομβιστική επίθεση το 1932 με στόχο τον Webster Thayer, τον προεδρεύοντα δικαστή στη δίκη των Σάκκο και Βαντσέτι. Ο Thayer, που επέζησε από την έκρηξη, που κατέστρεψε το σπίτι του και τραυμάτισε τη γυναίκα του και την οικιακή βοηθό, μετακόμισε και φρουρούνταν 24 ώρες τη μέρα μέχρι το θάνατό του.

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

στέλεχος των σιδηρόδρομων. Ο υπάλληλος William Laidlaw του εξήγησε ότι το αφεντικό του είναι απασχολημένο. Ο Norcross του έδωσε ένα χαρτί που έγραφε να του δώσει 1,2 εκ. Δολάρια. Όταν ο Sage, που είχε βγει έξω ακούγοντας τις φωνές, τον διέταξε να φύγει, ο Norcross πέταξε την τσάντα του, όπου κουβαλούσε μια βόμβα. Ο βομβιστής σκοτώθηκε και ο Laidlaw, ένας άλλος υπάλληλος και ο Sage τραυματίστηκαν. Ο Laidlaw έμεινε ανάπηρος και έκανε μήνυση στον Sage, ισχυριζόμενος ότι τον χρησιμοποίησε σαν ανθρώπινη ασπίδα. Τελικά του επιδικάστηκαν 70.000 δολάρια, αλλά με δικαστικές διαμάχες ο Sage δεν του έδωσε ποτέ ούτε ένα δολάριο!

Τον Ιούλιο του 1892, ο Henry Frick, συνέταιρος του Andrew Carnegie στην Εταιρία Χάλυβα Carnegie, έστειλε εκατοντάδες βαριά οπλισμένους ντετέκτιβ της υπηρεσίας Pinkerton για να διαλύσουν μια απεργία στο Πίτσμπουργκ. Δέκα άτομα σκοτώθηκαν κι απ' τις δυο πλευρές και δεκάδες τραυματίστηκαν. Οι μπράβοι της Πίνκερτον οπισθοχώρησαν και καθώς τους μετέφεραν στη φυλακή για την ασφάλειά τους, ξυλοκοπήθηκαν άγρια από ντόπιους.

Δύο εβδομάδες αργότερα, ο Alexander Berkman, 22 χρονών τότε, Λιθουανός αναρχικός που ζούσε στη Νέα Υόρκη με την Emma Goldman, πήγε στο Πίτσμπουργκ με σκοπό να σκοτώσει τον Frick. Τον πυροβόλησε 3 φορές ανεπιτυχώς και τον μαχαίρωσε αλλά ακινητοποιήθηκε. Ο Berkman έκατσε 14 χρόνια στη φυλακή για απόπειρα δολοφονίας. Τελικά του δόθηκε χάρη το 1906. Οι εργάτες του χάλυβα υπέστησαν τρομερά αντίποινα. Χιλιάδες απολύθηκαν και όσοι εξακολούθησαν να δουλεύουν είδαν το μισθό τους να μειώνεται κατά 50%.

Ενώ ήταν σε αναστολή, ο Berkman πήγε πίσω στη Νέα Υόρκη και φέρεται να συμμετείχε στη συνωμοσία των IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου) να βάλουν βόμβα στο σπίτι του John D. Rockefeller το 1914. Αλλά απέτυχαν: δύο αναρχικοί είχαν το δυναμίτη σε ένα σπίτι στο Χάρλεμ, όταν εξερράγη πρόωρα στις 4/7, σκοτώνοντας 4 μέλη των IWW. Ο Berkman δεν ενεπλάκη ποτέ άμεσα στην υπόθεση.

Ένα χρόνο μετά, ο Eric Muenter, εξοργισμένος από το ότι η JP Morgan έβγαζε κέρδη από την Πρώτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή, οργανώνοντας ένα συνδικάτο τραπεζών που δάνειζε χρήματα στους Συμμάχους, σκόπευε να βάλει ένα τέλος στον πόλεμο. Πήγε στην Ουάσιγκτον κουβαλώντας εκρηκτικά στο άδειο κτίριο της Γερουσίας. Η βόμβα εξερράγη χωρίς θύματα. Αργότερα πήρε το τρένο για τη Νέα Υόρκη. Πήγε σε γραφεία της Morgan στο Long Island, με σκοπό να πείσει τον τραπεζίτη να σταματήσει τις αποστολές

έγραφαν: «Απλά Λόγια: Πόλεμος, Ταξικός Πόλεμος, και ήσασταν οι πρώτοι που τον εξαπολύσατε υπό το κάλυμμα των πανίσχυρων θεσμών που αποκαλείτε τάξη, στο σκοτάδι των νόμων σας. Θα πρέπει να υπάρξει αιματοχυσία, δε θα υποχωρήσουμε. Θα πρέπει να υπάρχουν φόνοι, θα σκοτώσουμε, επειδή είναι απαραίτητο, θα πρέπει να υπάρξει καταστροφή, θα καταστρέψουμε για να ξεφορτωθούμε τον κόσμο των

---

* Όταν στέλνετε **ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανένός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους

Ο Άβριτς και άλλοι ιστορικοί θεωρούν ότι ο Μπούντα ενήργησε για εκδίκηση για τη σύλληψη και καταδίκη των συντρόφων του Γκαλεανιστών, Σάκκο και Βαντσέτι. Η εμπλοκή του Μπούντα επιβεβαιώθηκε από δηλώσεις που έκανε ο ανιψιός του Frank Maffi και ο αναρχικός Charles Poggi, που πήρε συνέντευξη από τον Μπούντα στο Savignano της Ιταλίας το 1955. Όπως αναφέρει ο Άβριτς, ο Μπούντα ήταν «ανάστατος για την παραπομπή των Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti για μια ληστεία σε εργοστάσιο παπουτσιών στη Μασαχουσέτη, κατά την οποία σκοτώθηκαν 2 άτομα». Δυστυχώς, σύμφωνα με τον Άβριτς, ο Μπούντα δεν κατάφερε να χτυπήσει κάποιο στέλεχος της JP, (ο ίδιος ο JP Morgan Jr. ταξίδευε στην Ευρώπη εκείνη τη μέρα), παρά μόνον υπαλλήλους και εργάτες. Βεβαίως, η βομβιστική επίθεση στην Wall Street ουσιαστικά προδιέγραψε την θανατική καταδίκη και εκτέλεση των Σάκκο και Βαντσέτι, αφού δυνάμωσε την εκδικητική μανία των κρατιστών, οι οποίοι παρά το μεγάλο κύμα αλληλεγγύης που είχε αναπτυχθεί, εκτέλεσαν την ποινή.

Ο Μπούντα (γνωστός τότε με το ψευδώνυμο Mike Boda) είχε ξεφύγει απ' τις αρχές τη στιγμή της σύλληψης των Σάκκο και Βαντσέτι, ήξερε να χρησιμοποιεί δυναμίτη και άλλα εκρηκτικά, αλλά και φερόταν πως συνήθιζε να βάζει κομμάτια σιδήρου σε βόμβες εθεωρείτο, μάλιστα, ως βασικός κατασκευαστής πολλών βομβών των Γκαλεανιστών. Ο Μπούντα ήταν επίσης ύποπτος στη βομβιστική επίθεση την Preparedness Day στο Σαν Φρανσίσκο στις 22/7/1916, όπου δολοφονήθηκαν 10 άτομα που συμμετείχαν στην παρέλαση και τραυμα-

Αφ' ότου έφυγε από τη Νέα Υόρκη, ο Μπούντα ξαναχρησιμοποίησε το κανονικό του όνομα για να εκδώσει διαβατήριο από το προξενείο, και έφυγε με πλοίο για τη Νάπολη. Το Νοέμβριο ήταν πίσω στη χώρα του την Ιταλία, και δεν επέστρεψε ποτέ στις ΗΠΑ. Άλλοι Γκαλεανιστές στις ΗΠΑ συνέχισαν την καμπάνια βομβών και δολοφονιών για άλλα 12 χρόνια, με αποκορύφωμα τη βομβιστική επίθεση το 1932 με στόχο τον Webster Thayer, τον προεδρεύοντα δικαστή στη δίκη των Σάκκο και Βαντσέτι. Ο Thayer, που επέζησε από την έκρηξη, που κατέστρεψε το σπίτι του και τραυμάτισε τη γυναίκα του και την οικιακή βοηθό, μετακόμισε και φρουρούνταν 24 ώρες τη μέρα μέχρι το θάνατό του.

Μετάφραση-απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

και ο Laidlaw, ένας άλλος υπάλληλος και ο Sage τραυματίστηκαν. Ο Laidlaw έμεινε ανάπηρος και έκανε μήνυση στον Sage, ισχυριζόμενος ότι τον χρησιμοποίησε σαν ανθρώπινη ασπίδα. Τελικά του επιδικάστηκαν 70.000 δολάρια, αλλά με δικαστικές διαμάχες ο Sage δεν του έδωσε ποτέ ούτε ένα δολάριο!

Τον Ιούλιο του 1892, ο Henry Frick, συνέταιρος του Andrew Carnegie στην Εταιρία Χάλυβα Carnegie, έστειλε εκατοντάδες βαριά οπλισμένους ντετέκτιβ της υπηρεσίας Pinkerton για να διαλύσουν μια απεργία στο Πίτσμπουργκ. Δέκα άτομα σκοτώθηκαν κι απ' τις δυο πλευρές και δεκάδες τραυματίστηκαν. Οι μπράβοι της Πίνκερτον οπισθοχώρησαν και καθώς τους μετέφεραν στη φυλακή για την ασφάλειά τους, ξυλοκοπήθηκαν άγρια από ντόπιους.

Δύο εβδομάδες αργότερα, ο Alexander Berkman, 22 χρονών τότε, Λιθουανός αναρχικός που ζούσε στη Νέα Υόρκη με την Emma Goldman, πήγε στο Πίτσμπουργκ με σκοπό να σκοτώσει τον Frick. Τον πυροβόλησε 3 φορές ανεπιτυχώς και τον μαχαίρωσε αλλά ακινητοποιήθηκε. Ο Berkman έκατσε 14 χρόνια στη φυλακή για απόπειρα δολοφονίας. Τελικά του δόθηκε χάρη το 1906. Οι εργάτες του χάλυβα υπέστησαν τρομερά αντίποινα. Χιλιάδες απολύθηκαν και όσοι εξακολούθησαν να δουλεύουν είδαν το μισθό τους να μειώνεται κατά 50%.

Ενώ ήταν σε αναστολή, ο Berkman πήγε πίσω στη Νέα Υόρκη και φέρεται να συμμετείχε στη συνωμοσία των IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου) να βάλουν βόμβα στο σπίτι του John D. Rockefeller το 1914. Αλλά απέτυχαν: δύο αναρχικοί είχαν το δυναμίτη σε ένα σπίτι στο Χάρλεμ, όταν εξερράγη πρόωρα στις 4/7, σκοτώνοντας 4 μέλη των IWW. Ο Berkman δεν ενεπλάκη ποτέ άμεσα στην υπόθεση.

Ένα χρόνο μετά, ο Eric Muenter, εξοργισμένος από το ότι η JP Morgan έβγαζε κέρδη από την Πρώτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή, οργανώνοντας ένα συνδικάτο τραπεζών που δάνειζε χρήματα στους Συμμάχους, σκόπευε να βάλει ένα τέλος στον πόλεμο. Πήγε στην Ουάσιγκτον κουβαλώντας εκρηκτικά στο άδειο κτίριο της Γερουσίας. Η βόμβα εξερράγη χωρίς θύματα. Αργότερα πήρε το τρένο για τη Νέα Υόρκη. Πήγε σε γραφεία της Morgan στο Long Island, με σκοπό να πείσει τον τραπεζίτη να σταματήσει τις αποστολές οπλισμού στο εξωτερικό, πυροβόλησε τον Morgan δύο φορές πριν τον ακινητοποιήσουν οι υπηρέτες του. Ο Muenter αυτοκτόνησε στη φυλακή. Ο Morgan ανάρρωσε.

2. Τον Απρίλιο του 1919, στάλθηκαν τουλάχιστον 36 δέματα-βόμβες σε δικαστικούς και αστυνομικούς σε διάφορες πόλεις των ΗΠΑ. Τον Ιούνιο έγιναν 8 βομβιστικές επιθέσεις με μεγάλη ισχύ, σε 8 διαφορετικές πόλεις. Η βόμβα που προορίζονταν για το Γενικό Εισαγγελέα Palmer εξερράγη πρόωρα και σκότωσε τον Carlo Valdinoci πρώην εκδότη της Γκαλεανικής έκδοσης Cronaca Sovversiva και στενού συνεργάτη του Γκαλεάνι.

Σε κάθε μία από τις βόμβες υπήρχαν πολλά φυλλάδια, που έγραφαν: «Απλά Λόγια: Πόλεμος, Ταξικός Πόλεμος, και ήσασταν οι πρώτοι που τον εξαπολύσατε υπό το κάλυμμα των πανίσχυρων θεσμών που αποκαλείτε τάξη, στο σκοτάδι των νόμων σας. Θα πρέπει να υπάρξει αιματοχυσία, δε θα υποχωρήσουμε. Θα πρέπει να υπάρχουν φόνοι, θα σκοτώσουμε, επειδή είναι απαραίτητο, θα πρέπει να υπάρξει καταστροφή, θα καταστρέψουμε για να ξεφορτωθούμε τον κόσμο των τυραννικών θεσμών σας».

Το φυλλάδιο αργότερα συσχετίστηκε με ένα τυπογραφείο που λειτουργούσαν δύο αναρχικοί, ο Andrea Salsedo, τυπογράφος, και ο Roberto Elia, συνθέτης, οι οποίοι ήταν και οι δύο Γκαλεανικοί, σύμφωνα με τα απομνημονεύματα άλλων μελών. Ο Salsedo αυτοκτόνησε και ο Elia αρνήθηκε μια προσφορά να ακυρωθεί η απέλασή του αν κατέθετε για το ρόλο που είχε στη Γκαλεανική οργάνωση. Μη δυνάμενες να αποδείξουν την ενοχή κάποιων Γκαλεανιστών, οι αρχές συνέχιζαν να χρησιμοποιούν την Πράξη Αναρχικής Εξαίρεσης για να τους απελάσουν. Ήταν η εποχή του Red Scare (κόκκινου τρόμου), όπου πάνω από 10.000 άτομα συνελήφθησαν και 3.500 φυλακίστηκαν.

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ
Τί είναι εξουσία;

Ο αγώνας για την Αναρχία δεν χωρά σε αγιογραφίες. Δεν αναδεικνύει αυθεντίες, ούτε, βεβαίως, τα όποια θέσφατα αυτών. Ρέει ελεύθερα, θεωρεί, αναθεωρεί, διδάσκεται από τα λάθη και τις παραλείψεις του, ενσωματώνει νέες ιδέες κι απόψεις συνολικά απελευθερωτικές, που, ενδεχομένως, να λογίζονταν ως «περιττές» ή και «άχρηστες» στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν. Δεν φοβάται να παραδεχτεί σφάλματα, αστοχίες, επιλογές που εν τέλει αποδείχθηκαν λανθασμένες, ακόμη κι αν έγιναν με τις καλύτερες προθέσεις. Δεν ταυτίζει τον ίδιο τον αγώνα με συντρόφους ή «συντρόφους» που για τον έναν ή τον άλλον λόγο εγκατέλειψαν, είτε γιατί ο βόρβορος του «χώρου» τούς έφραζε την αναπνοή, είτε διότι είχαν απλώς «καλύτερα» πράγματα να κάνουν. Όπως και δεν ταυτίζεται με κανέναν, όσο μεγάλη κι ανυστερόβουλη κι αν ήταν η προσφορά του για το προχώρημα των αναρχικών θεωρήσεων και πρακτικών. Κι αυτές, με την σειρά τους, δεν μας ατενίζουν από κάποιο περίτεχνο βάθρο στα σύννεφα, δεν είναι υπεράνω της Ζωής διότι, απλούστατα, είναι σύμφυτες με αυτήν. ***Ο αναρχικός αγώνας δεν βρίσκεται ούτε μια σπιθαμή ψηλότερα από τον άνθρωπο και το σύνολο του φυσικού κόσμου.*** *Με άλλα λόγια, οι «προφήτες» και τα «ευαγγέλια» ταιριάζουν στις ιδεολογίες -και δη στις πολιτικές- κι όχι στον αναρχικό αγώνα. Τα μελανέρυθρα «εικονοστάσια» τα χαρίζουμε μεγαλοθύμως στους αριστεριστές και τους γλυκανάλατους του «κοινωνικού αναρχισμού», όπως επίσης και στις «επαναστατικές» τους ορντινάντσες της «λύσσας και συνείδησης».*

Για τον ίδιο λόγο, όμως, που περιφρονούμε τις αγιογραφίες δεν συμφω-

και η σχέση της ελευθερίας με αυτούς κ.α. Γράφτηκε το 1871. Το αγγλικό κείμενο απ' όπου έγινε η μετάφραση προέρχεται από το theanarchistlibrary.org.

Τι είναι η εξουσία; Είναι η αναπόφευκτη δύναμη των φυσικών νόμων, που εκδηλώνονται με την αναγκαιότητα σύνδεσης και διαδοχής των φαινομένων στους φυσικούς και κοινωνικούς κόσμους; Πράγματι, απέναντι σε αυτούς τους νόμους, η εξέγερση είναι όχι μόνο απαγορευμένη - είναι ακόμη και αδύνατη. Εμείς μπορούμε να τους παρερμηνεύουμε ή να τους αγνοούμε πλήρως, αλλά δεν μπορούμε να τους παρακούσουμε· επειδή αποτελούν τη βάση και τις θεμελιώδεις συνθήκες της ύπαρξής μας· μας περιβάλλουν, διεισδύουν μέσα μας, ρυθμίζουν όλες τις κινήσεις, τις σκέψεις και τις πράξεις μας· ακόμη κι όταν πιστεύουμε ότι τους έχουμε παρακούσει, το μόνο που κάνουμε είναι να υπογραμμίζουμε την παντοδυναμία τους.

Ναι, είμαστε απολύτως οι σκλάβοι των νόμων αυτών. Αλλά σε τέτοια σκλαβιά δεν υπάρχει ταπείνωση ή, μάλλον, καθόλου δουλεία. Επειδή η δουλεία προϋποθέτει έναν εξωτερικό αφέντη, ένα νομοθέτη, ανεπηρέαστο απ' αυτόν τον οποίον διατάζει, ενώ αυτοί οι νόμοι δεν είναι έξω από εμάς· είναι εγγενείς σε εμάς· αποτελούν την ύπαρξή μας, όλο το είναι μας, σωματικά, διανοητικά και

τα, που οφείλονται, με τη σειρά τους, σε κάποιον άλλον φυσικό νόμο. Αλλά αυτές οι εξεγέρσεις ή, μάλλον, αυτές οι απόπειρες ή οι ανόητες φαντασιώσεις μιας ανέφικτης εξέγερσης, είναι αναμφισβήτητα η εξαίρεση: επειδή, σε γενικές γραμμές, μπορεί να ειπωθεί ότι η μάζα των ανθρώπων, στην καθημερινή της ζωή, αναγνωρίζει την διακυβέρνηση της κοινής λογικής -η οποία είναι, με βάση το άθροισμα των γενικών νόμων, καθολικά αναγνωρισμένη- με έναν σχεδόν απόλυτο τρόπο.

Η μεγάλη ατυχία είναι πως ένας μεγάλος αριθμός φυσικών νόμων, που έχουν ήδη καθοριστεί ως τέτοιοι απ' την επιστήμη, παραμένει άγνωστος στο ευρύ κοινό, χάρη στην επαγρύπνηση αυτών των κηδεμονικών κυβερνήσεων που υπάρχουν, όπως γνωρίζουμε, μόνο για το καλό του λαού! Υπάρχει και μια άλλη δυσκολία -ότι, δηλαδή, το μεγαλύτερο μέρος των φυσικών νόμων που συνδέονται με την ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας, οι οποίοι είναι τόσο αναγκαίοι, αμετάβλητοι, μοιραίοι, όσο και οι νόμοι που κυβερνούν τον φυσικό κόσμο, δεν έχουν αποδειχτεί δεόντως και δεν έχουν αναγνωρισθεί απ' την ίδια την επιστήμη.

Απ' τη στιγμή που θα έχουν αναγνωριστεί απ' την επιστήμη και στη συνέχεια απ' τους επιστήμονες, μέσω ενός εκτεταμένου συστήματος λαϊκής εκπαίδευσης και διδασκαλίας, θα έχουν πε-

την ακαδημία έχει ανατεθεί η νομοθεσία και η οργάνωση της κοινωνίας και ότι, καθώς εμπνέεται μόνο απ' την αγνή αγάπη της αλήθειας, δεν πλαισιώνει κανέναν πέρα απ' τους νόμους, αλλά ότι οι νόμοι είναι σε απόλυτη αρμονία με τις τελευταίες ανακαλύψεις της επιστήμης.

Λοιπόν, επιμένω απ' την πλευρά μου ότι η εν λόγω νομοθεσία κι η οργάνωση θα είναι ένα τερατούργημα για δύο λόγους: πρώτον, επειδή η ανθρώπινη επιστήμη είναι πάντοτε κι αναγκαστικά ατελής κι επειδή, συγκρίνοντας αυτό που ανακάλυψε μ' αυτό που μένει ν' ανακαλύψει, μπορούμε να πούμε ότι εξακολουθεί να είναι το λίκνο της. Έτσι που, αν προσπαθήσουμε να αναγκάσουμε την πρακτική ζωή των ανθρώπων, τόσο συλλογικά όσο κι ατομικά, σε αυστηρή κι αποκλειστική συμφωνία με τα τελευταία δεδομένα της επιστήμης, πρέπει να καταδικάσουμε την κοινωνία, καθώς και τα άτομα, να υποστούν το μαρτύριο της Προκρούστειας κλίνης, το οποίο σύντομα θα τελειώσει με την εξάρθρωση και τον πνιγμό τους, καθώς

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ
Τί είναι εξουσία;

στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν. Δεν φοβάται να παραδεχτεί σφάλματα, αστοχίες, επιλογές που εν τέλει αποδείχθηκαν λανθασμένες, ακόμη κι αν έγιναν με τις καλύτερες προθέσεις. Δεν ταυτίζει τον ίδιο τον αγώνα με συντρόφους ή «συντρόφους» που για τον έναν ή τον άλλον λόγο εγκατέλειψαν, είτε γιατί ο βόρβορος του «χώρου» τούς έφραζε την αναπνοή, είτε διότι είχαν απλώς «καλύτερα» πράγματα να κάνουν. Όπως και δεν ταυτίζεται με κανέναν, όσο μεγάλη κι ανυστερόβουλη κι αν ήταν η προσφορά του για το προχώρημα των αναρχικών θεωρήσεων και πρακτικών. Κι αυτές, με την σειρά τους, δεν μας ατενίζουν από κάποιο περίτεχνο βάθρο στα σύννεφα, δεν είναι υπεράνω της Ζωής διότι, απλούστατα, είναι σύμφυτες με αυτήν. ***Ο αναρχικός αγώνας δεν βρίσκεται ούτε μια σπιθαμή ψηλότερα από τον άνθρωπο και το σύνολο του φυσικού κόσμου.*** *Με άλλα λόγια, οι «προφήτες» και τα «ευαγγέλια» ταιριάζουν στις ιδεολογίες -και δη στις πολιτικές- κι όχι στον αναρχικό αγώνα. Τα μελανέρυθρα «εικονοστάσια» τα χαρίζουμε μεγαλοθύμως στους αριστεριστές και τους γλυκανάλατους του «κοινωνικού αναρχισμού», όπως επίσης και στις «επαναστατικές» τους ορντινάντσες της «λύσσας και συνείδησης».*

Για τον ίδιο λόγο, όμως, που περιφρονούμε τις αγιογραφίες, δεν συμφωνούμε και με το να βαπτίζονται αφειδώς ως «ξεπερασμένοι» κι «άνευ σημασίας» σπουδαίοι για την προσφορά τους αναρχικοί του παρελθόντος, με το αίολο επιχείρημα πως η κατατεθειμένη άποψή τους παρουσιάζει σημαντικές αποκλίσεις από όσα, πραγματικά, θεωρούνται κομμάτι της απελευθερωτικής θεώρησης στο σήμερα. Και μάλιστα, στις περισσότερες των περιπτώσεων, τούτο να συμβαίνει δίχως ουσιαστική κριτική, παράθεση επιχειρημάτων κι απόψεων. Η στενοκεφαλιά δεν υπήρξε ποτέ αρετή κανενός.

Για όλους τους αναφερθέντες λόγους μεταφράσαμε το παρακάτω κείμενο του Μιχαήλ Μπακούνιν, 200+1 χρόνια από την γέννησή του. Οι ουκ ολίγες διαφωνίες μας, τόσο με τις θεωρήσεις

κόσμους; Πράγματι, απέναντι σε αυτούς τους νόμους, η εξέγερση είναι όχι μόνο απαγορευμένη - είναι ακόμη και αδύνατη. Εμείς μπορούμε να τους παρερμηνεύουμε ή να τους αγνοούμε πλήρως, αλλά δεν μπορούμε να τους παρακούσουμε· επειδή αποτελούν τη βάση και τις θεμελιώδεις συνθήκες της ύπαρξής μας· μας περιβάλλουν, διεισδύουν μέσα μας, ρυθμίζουν όλες τις κινήσεις, τις σκέψεις και τις πράξεις μας· ακόμη κι όταν πιστεύουμε ότι τους έχουμε παρακούσει, το μόνο που κάνουμε είναι να υπογραμμίζουμε την παντοδυναμία τους.

Ναι, είμαστε απολύτως οι σκλάβοι των νόμων αυτών. Αλλά σε τέτοια σκλαβιά δεν υπάρχει ταπείνωση ή, μάλλον, καθόλου δουλεία. Επειδή η δουλεία προϋποθέτει έναν εξωτερικό αφέντη, ένα νομοθέτη, ανεπηρέαστο απ' αυτόν τον οποίον διατάζει, ενώ αυτοί οι νόμοι δεν είναι έξω από εμάς· είναι εγγενείς σε εμάς· αποτελούν την ύπαρξή μας, όλο το είναι μας, σωματικά, διανοητικά και ηθικά· ζούμε, αναπνέουμε, ενεργούμε, σκεφτόμαστε, επιθυμούμε μόνο μέσω αυτών των νόμων. Χωρίς αυτούς δεν είμαστε τίποτε, δεν υπάρχουμε. Από πού, λοιπόν, θα μπορούσαμε να αντλούμε τη δύναμη και την επιθυμία να ξεσηκωθούμε εναντίον τους;

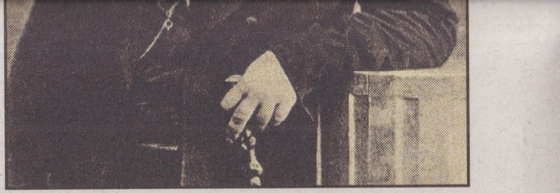
Στη σχέση του με τους φυσικούς νόμους, μόνο μία ελευθερία είναι δυνατή για τον άνθρωπο: να αναγνωρίσει και να εφαρμόσει τους νόμους αυτούς πάνω σε μια ολοένα αυξανόμενη κλίμακα συμμόρφωσης με το αντικείμενο της συλλογικής κι ατομικής απελευθέρωσης της ανθρωπινότητας που επιδιώκει. Αυτοί οι νόμοι, μόλις αναγνωριστούν, ασκούν ένα είδος εξουσίας που δεν αμφισβητήθηκε ποτέ απ' τη μάζα των ανθρώπων. Κάποιος πρέπει, για

βάση το άθροισμα των γενικών νόμων, καθολικά αναγνωρισμένη- με έναν σχεδόν απόλυτο τρόπο.

Η μεγάλη ατυχία είναι πως ένας μεγάλος αριθμός φυσικών νόμων, που έχουν ήδη καθοριστεί ως τέτοιοι απ' την επιστήμη, παραμένει άγνωστος στο ευρύ κοινό, χάρη στην επαγρύπνηση αυτών των κηδεμονικών κυβερνήσεων που υπάρχουν, όπως γνωρίζουμε, μόνο για το καλό του λαού! Υπάρχει και μια άλλη δυσκολία -ότι, δηλαδή, το μεγαλύτερο μέρος των φυσικών νόμων που συνδέονται με την ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας, οι οποίοι είναι τόσο αναγκαίοι, αμετάβλητοι, μοιραίοι, όσο και οι νόμοι που κυβερνούν τον φυσικό κόσμο, δεν έχουν αποδειχτεί δεόντως και δεν έχουν αναγνωρισθεί απ' την ίδια την επιστήμη.

Απ' τη στιγμή που θα έχουν αναγνωριστεί απ' την επιστήμη και στη συνέχεια απ' τους επιστήμονες, μέσω ενός εκτεταμένου συστήματος λαϊκής εκπαίδευσης και διδασκαλίας, θα έχουν περάσει στη συνείδηση όλων, το ζήτημα της ελευθερίας θα έχει επιλυθεί πλήρως. Οι πλέον πεισμώδεις εξουσίες θα πρέπει να παραδεχθούν ότι δεν υπάρχει ανάγκη ούτε πολιτικής οργάνωσης, ούτε καθοδήγησης, ούτε νομοθεσίας, τριών πραγμάτων τα οποία αν προέρχονται από τη βούληση του κυρίαρχου ή απ' την καθολική ψηφοφορία ενός εκλεγμένου κοινοβουλίου ακόμη κι αν θα έπρεπε να είναι σύμφωνα με το σύστημα των φυσικών νόμων -που ποτέ δεν υπάρχει περίπτωση και ποτέ δε θα συμβεί-, είναι πάντα εξ ίσου μοιραία και εχθρικά προς την ελευθερία των μαζών απ' το ιδιαίτερο γεγονός ότι τους επιβάλλουν ένα σύστημα εξωτερικών και, ως εκ τούτου, δεσποτικών νόμων.

Η Ελευθερία του ανθρώπου συνί-

την ακαδημία έχει ανατεθεί η νομοθεσία και η οργάνωση της κοινωνίας και ότι, καθώς εμπνέεται μόνο απ' την αγνή αγάπη της αλήθειας, δεν πλαισιώνει κανέναν πέρα απ' τους νόμους, αλλά ότι οι νόμοι είναι σε απόλυτη αρμονία με τις τελευταίες ανακαλύψεις της επιστήμης.

Λοιπόν, επιμένω απ' την πλευρά μου ότι η εν λόγω νομοθεσία κι η οργάνωση θα είναι ένα τερατούργημα για δύο λόγους: πρώτον, επειδή η ανθρώπινη επιστήμη είναι πάντοτε κι αναγκαστικά ατελής κι επειδή, συγκρίνοντας αυτό που ανακάλυψε μ' αυτό που μένει ν' ανακαλύψει, μπορούμε να πούμε ότι εξακολουθεί να είναι το λίκνο της. Έτσι που, αν προσπαθήσουμε να αναγκάσουμε την πρακτική ζωή των ανθρώπων, τόσο συλλογικά όσο κι ατομικά, σε αυστηρή κι αποκλειστική συμφωνία με τα τελευταία δεδομένα της επιστήμης, πρέπει να καταδικάσουμε την κοινωνία, καθώς και τα άτομα, να υποστούν το μαρτύριο της Προκρούστειας κλίνης, το οποίο σύντομα θα τελειώσει με την εξάρθρωση και τον πνιγμό τους, καθώς **η ζωή πάντοτε παραμένει απείρως σημαντικότερη απ' την επιστήμη.**

Ο δεύτερος λόγος είναι ο εξής: **μια κοινωνία που θα πρέπει να υπακούει σε νομοθεσία, η οποία προέρχεται από επιστημονικές ακαδημίες, όχι επειδή κατανοείται ο ορθολογικός χαρακτήρας αυτής της νομοθεσίας (σε μια τέτοια περίπτωση η ύπαρξη της ακαδημίας θα καταστεί άχρηστη), αλλά επειδή αυτή η νομοθεσία, που προήλθε απ' την ακαδημία, επιβλήθηκε στο όνομα μιας επιστήμης που τιμάται χωρίς κατανόηση -μια τέτοια κοινωνία θα είναι μια κοινωνία, όχι ανθρώπων, αλλά θηρίων.** Θα ήταν μια δεύτερη εκδοχή εκείνων των αποστολών στην Παραγουάη, οι οποίες υπέκυπταν επί μακρόν στην διακυβέρνηση των Ιησου-

θεωρήσεων και πρακτικών. Κι αυτές, με την σειρά τους, δεν μας ατενίζουν από κάποιο περίτεχνο βάθρο στα σύννεφα, δεν είναι υπεράνω της Ζωής διότι, απλούστατα, είναι σύμφυτες με αυτήν. ***Ο αναρχικός αγώνας δεν βρίσκεται ούτε μια σπιθαμή ψηλότερα από τον άνθρωπο και το σύνολο του φυσικού κόσμου.*** *Με άλλα λόγια, οι «προφήτες» και τα «ευαγγέλια» ταιριάζουν στις ιδεολογίες -και δη στις πολιτικές- κι όχι στον αναρχικό αγώνα. Τα μελανέρυθρα «εικονοστάσια» τα χαρίζουμε μεγαλοθύμως στους αριστεριστές και τους γλυκανάλατους του «κοινωνικού αναρχισμού», όπως επίσης και στις «επαναστατικές» τους ορντινάντσες της «λύσσας και συνείδησης».*

Για τον ίδιο λόγο, όμως, που περιφρονούμε τις αγιογραφίες, δεν συμφωνούμε και με το να βαπτίζονται αφειδώς ως «ξεπερασμένοι» κι «άνευ σημασίας» σπουδαίοι για την προσφορά τους αναρχικοί του παρελθόντος, με το αίολο επιχείρημα πως η κατατεθειμένη άποψή τους παρουσιάζει σημαντικές αποκλίσεις από όσα, πραγματικά, θεωρούνται κομμάτι της απελευθερωτικής θεώρησης στο σήμερα. Και μάλιστα, στις περισσότερες των περιπτώσεων, τούτο να συμβαίνει δίχως ουσιαστική κριτική, παράθεση επιχειρημάτων κι απόψεων. Η στενοκεφαλιά δεν υπήρξε ποτέ αρετή κανενός.

Για όλους τους αναφερθέντες λόγους μεταφράσαμε το παρακάτω κείμενο του Μιχαήλ Μπακούνιν, 200+1 χρόνια από την γέννησή του. Οι ουκ ολίγες διαφωνίες μας, τόσο με τις θεωρήσεις όσο και με τις πρακτικές του ρώσου αναρχικού, δεν μας καθιστούν τυφλούς κι ανίκανους να δούμε το εμφανές, πως οι απόψεις του μπορούν να συμβάλουν σημαντικά στο διαρκώς εξελισσόμενο σύνολο της συνολικής απελευθερωτικής πρότασης. Στο κείμενό του, που ακολουθεί, διαπραγματεύονται από αναρχικής σκοπιάς σημαντικότατα ζητήματα, όπως η εξουσία εν συνόλω, η επιστημονική αυθεντία, οι φυσικοί νόμοι

τις θεμελιώδεις συνθήκες της ύπαρξής μας· μας περιβάλλουν, διεισδύουν μέσα μας, ρυθμίζουν όλες τις κινήσεις, τις σκέψεις και τις πράξεις μας· ακόμη κι όταν πιστεύουμε ότι τους έχουμε παρακούσει, το μόνο που κάνουμε είναι να υπογραμμίζουμε την παντοδυναμία τους.

Ναι, είμαστε απολύτως οι σκλάβοι των νόμων αυτών. Αλλά σε τέτοια σκλαβιά δεν υπάρχει ταπείνωση ή, μάλλον, καθόλου δουλεία. Επειδή η δουλεία προϋποθέτει έναν εξωτερικό αφέντη, ένα νομοθέτη, ανεπηρέαστο απ' αυτόν τον οποίον διατάζει, ενώ αυτοί οι νόμοι δεν είναι έξω από εμάς· είναι εγγενείς σε εμάς· αποτελούν την ύπαρξή μας, όλο το είναι μας, σωματικά, διανοητικά και ηθικά· ζούμε, αναπνέουμε, ενεργούμε, σκεφτόμαστε, επιθυμούμε μόνο μέσω αυτών των νόμων. Χωρίς αυτούς δεν είμαστε τίποτε, δεν υπάρχουμε. Από πού, λοιπόν, θα μπορούσαμε να αντλούμε τη δύναμη και την επιθυμία να ξεσηκωθούμε εναντίον τους;

Στη σχέση του με τους φυσικούς νόμους, μόνο μία ελευθερία είναι δυνατή για τον άνθρωπο: να αναγνωρίσει και να εφαρμόσει τους νόμους αυτούς πάνω σε μια ολοένα αυξανόμενη κλίμακα συμμόρφωσης με το αντικείμενο της συλλογικής κι ατομικής απελευθέρωσης της ανθρωπινότητας που επιδιώκει. Αυτοί οι νόμοι, μόλις αναγνωριστούν, ασκούν ένα είδος εξουσίας που δεν αμφισβητήθηκε ποτέ απ' τη μάζα των ανθρώπων. Κάποιος πρέπει, για παράδειγμα, να είναι, στο κάτω-κάτω της γραφής, είτε ανόητος είτε θεολόγος ή τουλάχιστον ένας μεταφυσικός, νομικός ή αστός οικονομολόγος, για να επαναστατήσει ενάντια στο νόμο, σύμφωνα με τον οποίο δύο επί δύο κάνουν τέσσερα. Πρέπει, κάποιος, να έχει πίστη για να φανταστεί ότι δεν θα καεί από την φωτιά, ούτε θα πνιγεί μέσα στο νερό, εκτός εάν στην πραγματικότητα προσφύγει σε κάποια τεχνάσμα-

στο ευρύ κοινό, χάρη στην επαγρύπνηση αυτών των κηδεμονικών κυβερνήσεων που υπάρχουν, όπως γνωρίζουμε, μόνο για το καλό του λαού! Υπάρχει και μια άλλη δυσκολία -ότι, δηλαδή, το μεγαλύτερο μέρος των φυσικών νόμων που συνδέονται με την ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας, οι οποίοι είναι τόσο αναγκαίοι, αμετάβλητοι, μοιραίοι, όσο και οι νόμοι που κυβερνούν τον φυσικό κόσμο, δεν έχουν αποδειχτεί δεόντως και δεν έχουν αναγνωρισθεί απ' την ίδια την επιστήμη.

Απ' τη στιγμή που θα έχουν αναγνωριστεί απ' την επιστήμη και στη συνέχεια απ' τους επιστήμονες, μέσω ενός εκτεταμένου συστήματος λαϊκής εκπαίδευσης και διδασκαλίας, θα έχουν περάσει στη συνείδηση όλων, το ζήτημα της ελευθερίας θα έχει επιλυθεί πλήρως. Οι πλέον πεισμώδεις εξουσίες θα πρέπει να παραδεχθούν ότι δεν υπάρχει ανάγκη ούτε πολιτικής οργάνωσης, ούτε καθοδήγησης, ούτε νομοθεσίας, τριών πραγμάτων τα οποία αν προέρχονται από τη βούληση του κυρίαρχου ή απ' την καθολική ψηφοφορία ενός εκλεγμένου κοινοβουλίου ακόμη κι αν θα έπρεπε να είναι σύμφωνα με το σύστημα των φυσικών νόμων -που ποτέ δεν υπάρχει περίπτωση και ποτέ δε θα συμβεί-, είναι πάντα εξ ίσου μοιραία και εχθρικά προς την ελευθερία των μαζών απ' το ιδιαίτερο γεγονός ότι τους επιβάλλουν ένα σύστημα εξωτερικών και, ως εκ τούτου, δεσποτικών νόμων.

Η Ελευθερία του ανθρώπου συνίσταται αποκλειστικά σε αυτό: ότι υπακούει τους φυσικούς νόμους, επειδή ο ίδιος τους έχει αναγνωρίσει ως τέτοιους κι όχι επειδή του έχουν επιβληθεί εξωτερικά από μιαν οποιαδήποτε εξωγενή βούληση, θεία ή ανθρώπινη, συλλογική ή ατομική.

Ας υποθέσουμε ότι υπάρχει μια ακαδημία με γνώσεις, που αποτελείται απ' τους πιο επιφανείς εκπροσώπους της επιστήμης· ας υποθέσουμε ότι σ' αυτή

Λοιπόν, επιμένω απ' την πλευρά μου ότι η εν λόγω νομοθεσία κι η οργάνωση θα είναι ένα τερατούργημα για δύο λόγους: πρώτον, επειδή η ανθρώπινη επιστήμη είναι πάντοτε κι αναγκαστικά ατελής κι επειδή, συγκρίνοντας αυτό που ανακάλυψε μ' αυτό που μένει ν' ανακαλύψει, μπορούμε να πούμε ότι εξακολουθεί να είναι το λίκνο της. Έτσι που, αν προσπαθήσουμε να αναγκάσουμε την πρακτική ζωή των ανθρώπων, τόσο συλλογικά όσο κι ατομικά, σε αυστηρή κι αποκλειστική συμφωνία με τα τελευταία δεδομένα της επιστήμης, πρέπει να καταδικάσουμε την κοινωνία, καθώς και τα άτομα, να υποστούν το μαρτύριο της Προκρούστειας κλίνης, το οποίο σύντομα θα τελειώσει με την εξάρθρωση και τον πνιγμό τους, καθώς **η ζωή πάντοτε παραμένει απείρως σημαντικότερη απ' την επιστήμη.**

Ο δεύτερος λόγος είναι ο εξής: **μια κοινωνία που θα πρέπει να υπακούει σε νομοθεσία, η οποία προέρχεται από επιστημονικές ακαδημίες, όχι επειδή κατανοείται ο ορθολογικός χαρακτήρας αυτής της νομοθεσίας (σε μια τέτοια περίπτωση η ύπαρξη της ακαδημίας θα καταστεί άχρηστη), αλλά επειδή αυτή η νομοθεσία, που προήλθε απ' την ακαδημία, επιβλήθηκε στο όνομα μιας επιστήμης που τιμάται χωρίς κατανόηση -μια τέτοια κοινωνία θα είναι μια κοινωνία, όχι ανθρώπων, αλλά θηρίων.** Θα ήταν μια δεύτερη εκδοχή εκείνων των αποστόλων στην Παραγουάη, οι οποίες υπέκυπταν επί μακρόν στην διακυβέρνηση των Ιησουιτών. Θα ήταν σίγουρη και γρήγορη η κάθοδος στο χαμηλότερο στάδιο της ηλιθιότητας.

Αλλά υπάρχει ακόμη ένας τρίτος λόγος, που θα καταστήσει μια τέτοια κυβέρνηση αδύνατη - ότι, δηλαδή, μια ακαδημία επενδύει, να το πω έτσι, σε μια απόλυτη κυριαρχία· ακόμη κι αν αποτελείται απ' τους πιο επιφανείς ανθρώπους, αλάνθαστα και σύντομα θα

συνέχεια στη σελ. 14

Η Εξαφάνιση των Ειδών

Κανονικά, η εξαφάνιση ενός είδους συμβαίνει με φυσικό τρόπο. Αυτήν την περίοδο, όμως, οφείλεται κυρίως στον άνθρωπο. Λαμβάνοντας υπόψη τον τρομακτικά μεγάλο αριθμό (πολλά εκατομμύρια) φυτών και ζώων που υπήρξαν, είναι δύσκολο να γνωρίζουμε ακριβώς σε ποιόν παράγοντα να αποδώσουμε την ευθύνη. Όμως, οι έρευνες αποδεικνύουν ότι ο άνθρωπος, εν τέλει, παίζει έναν ανησυχητικά μεγάλο ρόλο.

Οι άνθρωποι προκαλούν τον αφανισμό των άλλων ειδών τουλάχιστον 1.000 φορές πιο γρήγορα από τον ρυθμό με τον οποίον η φύση δημιουργεί νέα είδη, σύμφωνα με τη νέα μελέτη στη Βιολογία της Διατήρησης. Και οδεύουμε προς τα χειρότερα. Στο μέλλον, τα φυτά και τα είδη των ζώων θα εξαφανίζονται 10.000 φορές πιο γρήγορα από τον ρυθμό με τον οποίο θα γεννιούνται νέα είδη, ισχυρίζονται οι ερευνητές.

Μελετώντας τόσο τα απολιθώματα όσο και τη γενετική ποικιλομορφία, οι ερευνητές διαπίστωσαν ότι η φύση εξαφανίζει τα δημιουργήματά της πολύ πιο αργά από ό,τι είχαμε συνειδητοποιήσει, σε ποσοστό ένα είδος μονάχα ανά 10 εκατομμύρια. Προηγούμενες εκτιμήσεις ορίζουν τον «κανονικό ρυθμό εξαφάνισης» -ο ρυθμός με τον οποίο τα είδη θα εξαφανιστούν χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση- σε περίπου 10 εξαφανίσεις ετησίως για κάθε 10 εκατομμύρια είδη. Με την εμφάνιση του ανθρώπου, ωστόσο, πάνω από 1.000 στα 10 εκατομμύρια είδη εκλείπουν κάθε χρόνο.

«Είναι γνωστό εδώ και 20 χρόνια ότι οι σημερινοί ρυθμοί με τους οποίους εξαφανίζονται τα είδη είναι εξαιρετικά γρήγοροι,» δήλωσε ο Stuart Pimm, πρόεδρος της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης SavingSpecies. «Η νέα αυτή μελέτη δίνει μια καλύτερη εκτίμηση του κανονικού ρυθμού με τον οποίον θα είχαν εξαφανιστεί τα είδη, αν δεν υπήρχαν οι ανθρώπινες πράξεις. Είναι χαμηλότερος από ό,τι νομίζαμε, πράγμα που σημαίνει ότι η τρέχουσα κρίση εξαφάνισης των ειδών είναι, συγκριτικά, πολύ χειρότερη.»

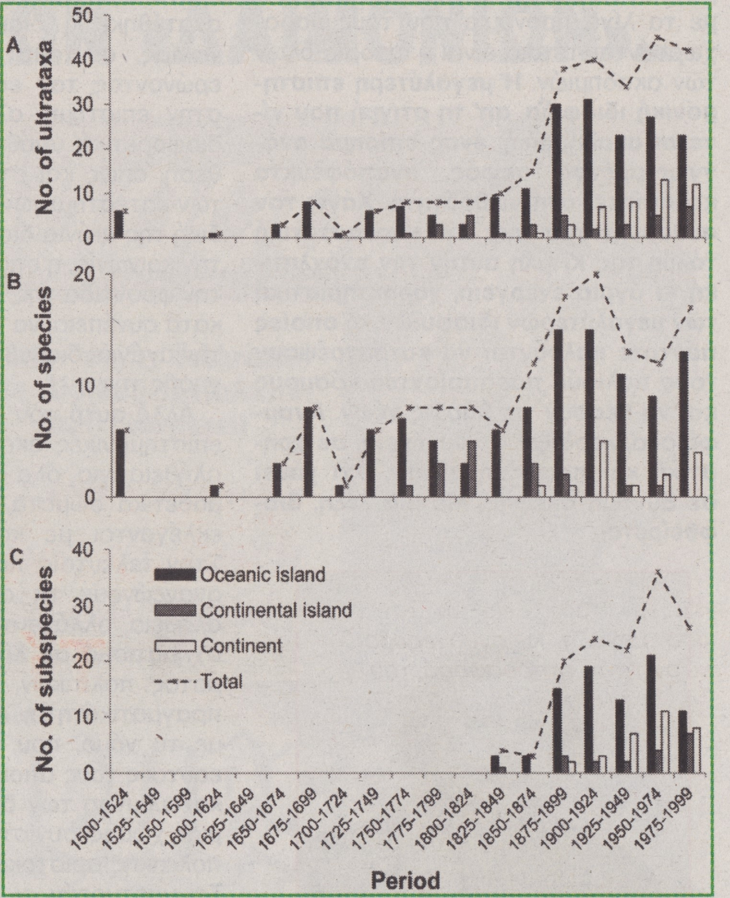
Ας το προσεγγίσουμε διαφορετικά. Η συνολική ποικιλομορφία των ειδών αυξάνεται εκθετικά με την πάροδο του χρόνου, καθώς τα υποείδη των ειδών μεταλλάσσονται. Όμως, οι συγγραφείς, δεν παρατήρησαν καμμία τέτοια αύξηση, πράγμα που σημαίνει ότι η εξαφάνιση πραγματοποιείται πάρα πολύ γρήγορα σε σχέση με τον ρυθμό δημιουργίας νέων ειδών.

Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τα πτηνά. Υπάρχουν

σφαιράς μας αυξάνεται, και επειδή η εξαφάνιση κάθε είδους δυνητικά οδηγεί στην εξαφάνιση άλλων, που συνδέονται με αυτό το είδος σε ένα σύνθετο οικολογικό ιστό, ο αριθμός των εξαφανίσεων είναι πιθανό να πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας τις επόμενες δεκαετίες, καθώς τα οικοσυστήματα απλοποιούνται.

Η ποικιλία των ειδών εξασφαλίζει την προσαρμοστικότητα των οικοσυστημάτων, δίνοντας στις οικολογικές κοινότητες το πεδίο που χρειάζονται για να αντέχουν την πίεση. Έτσι, ενώ οι οικολόγοι συχνά δικαιολογημένα εστιάζουν τις προσπάθειές τους στα πλούσια οικοσυστήματα, όπως τα τροπικά δάση και οι κοραλλιογενείς ύφαλοι, τα οποία έχουν πολλά να χάσουν, μια ολοκληρωμένη στρατηγική για τη διάσωση της βιοποικιλότητας πρέπει επίσης να περιλαμβάνει τύπους οικοτόπων με λιγότερα είδη, όπως τα λιβάδια, η τούνδρα, και οι πολικές θάλασσες, στα οποία οποιαδήποτε απώλεια θα μπορούσε να είναι καταστροφικά μη αναστρέψιμη. Και ενώ εκδηλώνεται μεγάλη ανησυχία για την εξαφάνιση των ειδών σε παγκόσμιο επίπεδο, τα περισσότερα από τα οφέλη της βιοποικιλότητας αφορούν το τοπικό επίπεδο, καθώς η διατήρηση των τοπικών πληθυσμών είναι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί η γενετική ποικιλία που είναι κρίσιμη για τη μακροπρόθεσμη επιβίωση ενός είδους.

Τα τελευταία 500 χρόνια, γνωρίζουμε περίπου 1.000 είδη που έχουν εξαφανιστεί, από τον Βίσωνα των δασών της Δυτικής Βιρτζίνια και τις άλκες της Merriam της Αριζόνα ως την ακρίδα των Rocky Mountains (Βραχώδη Όρη), το περιστέρι-επιβάτη και τον παπαγάλο Culebra του Πουέρτο Ρίκο, αλλά αυτές οι εξαφανίσεις δεν ευθύνονται για τις χιλιάδες των ειδών που χάθηκαν πριν οι επιστήμονες να έχουν την ευκαιρία να τα περιγράψουν [4]. Κανείς δεν ξέρει πραγματικά πόσα πολλά είδη κινδυνεύουν με εξαφάνιση. Ο διακεκριμένος επιστήμονας διατήρησης David Wilcove εκτιμά ότι υπάρχουν από 14.000 έως 35.000 απειλούμενα είδη στις Ηνωμένες Πολιτείες, δηλαδή το 7 έως 18% της χλωρίδας και της πανίδας των ΗΠΑ. Η IUCN έχει μελετήσει

Πίνακας α αριθμός τελικών ταξινομικών κατηγοριοποιήσεων ειδών ανά περίοδο
Πίνακας β αριθμός ειδών ανά περίοδο
Πίνακας γ αριθμός υπο-ειδών ανά περίοδο
Αριθμός εξαφανίσεων ανά περίοδο 25ετίας στη ξηρά (μαύρο: νησιά ωκεανών, γκρι: ηπειρωτικά νησιά, λευκό: ήπειροι)

την υπόκωφη, αλλά ριζική αλλαγή του οικοσυστήματος που θα μπορούσε τελικά να αποτελειώσει πολλά άλλα είδη, συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπων.

ΠΤΗΝΑ

Τα πτηνά υπάρχουν σχεδόν σε κάθε βιότοπο στον πλανήτη και

Οι άνθρωποι προκαλούν τον αφανισμό των άλλων ειδών τουλάχιστον 1.000 φορές πιο γρήγορα από τον ρυθμό με τον οποίον η φύση δημιουργεί νέα είδη, σύμφωνα με τη νέα μελέτη στη Βιολογία της Διατήρησης. Και οδεύουμε προς τα χειρότερα. Στο μέλλον, τα φυτά και τα είδη των ζώων θα εξαφανίζονται 10.000 φορές πιο γρήγορα από τον ρυθμό με τον οποίο θα γεννιούνται νέα είδη, ισχυρίζονται οι ερευνητές.

Μελετώντας τόσο τα απολιθώματα όσο και τη γενετική ποικιλομορφία, οι ερευνητές διαπίστωσαν ότι η φύση εξαφανίζει τα δημιουργήματά της πολύ πιο αργά από ό,τι είχαμε συνειδητοποιήσει, σε ποσοστό ένα είδος μονάχα ανά 10 εκατομμύρια. Προηγούμενες εκτιμήσεις ορίζουν τον «κανονικό ρυθμό εξαφάνισης» -ο ρυθμός με τον οποίο τα είδη θα εξαφανιστούν χωρίς ανθρώπινη παρέμβαση- σε περίπου 10 εξαφανίσεις ετησίως για κάθε 10 εκατομμύρια είδη. Με την εμφάνιση του ανθρώπου, ωστόσο, πάνω από 1.000 στα 10 εκατομμύρια είδη εκλείπουν κάθε χρόνο.

«Είναι γνωστό εδώ και 20 χρόνια ότι οι σημερινοί ρυθμοί με τους οποίους εξαφανίζονται τα είδη είναι εξαιρετικά γρήγοροι,» δήλωσε ο Stuart Pimm, πρόεδρος της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης SavingSpecies. «Η νέα αυτή μελέτη δίνει μια καλύτερη εκτίμηση του κανονικού ρυθμού με τον οποίον θα είχαν εξαφανιστεί τα είδη, αν δεν υπήρχαν οι ανθρώπινες πράξεις. Είναι χαμηλότερος από ό,τι νομίζαμε, πράγμα που σημαίνει ότι η τρέχουσα κρίση εξαφάνισης των ειδών είναι, συγκριτικά, πολύ χειρότερη.»

Ας το προσεγγίσουμε διαφορετικά. Η συνολική ποικιλομορφία των ειδών αυξάνεται εκθετικά με την πάροδο του χρόνου, καθώς τα υποείδη των ειδών μεταλλάσσονται. Όμως, οι συγγραφείς, δεν παρατήρησαν καμμία τέτοια αύξηση, πράγμα που σημαίνει ότι η εξαφάνιση πραγματοποιείται πάρα πολύ γρήγορα σε σχέση με τον ρυθμό δημιουργίας νέων ειδών.

Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τα πτηνά. Υπάρχουν 10.000 είδη πτηνών, όπως εξηγεί ο Pimm. Με τον φυσιολογικό ρυθμό της φύσης, δηλαδή μιας εξαφάνισης ανά 10 εκατομμύρια είδη, η εξαφάνιση ενός είδους πτηνού θα πρέπει, λογικά, να συμβαίνει μία φορά ανά χιλιετία. Ωστόσο, από το έτος 1.500 κι έπειτα, τουλάχιστον 140 είδη από αυτά έχουν εξαφανιστεί, συμπεριλαμβανομένων 13 ειδών, που αναγνωρίσθηκαν αφού πλέον είχαν εξαφανιστεί.

Ο πλανήτης μας, λοιπόν, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο μέσον της έκτης μαζικής εξαφάνισης φυτών και ζώων, κατά τα τελευταία 500 εκατομμύρια χρόνια. Αυτήν τη στιγμή βιώνει τη χειρότερη εξαφάνιση των ειδών από τότε που χάθηκαν οι δεινόσαυροι, πριν 65 εκατομμύρια χρόνια. Οι επιστήμονες υπολογίζουν ότι χάνονται είδη με ρυθμό 1.000 έως 10.000 φορές παραπάνω από το φυσιολογικό, με αποτέλεσμα δεκάδες είδη να εξαφανίζονται κάθε μέρα [1]. Θα μπορούμε να φανταστούμε ένα τρομακτικό μέλλον, πράγματι, με το

Η ποικιλία των ειδών εξασφαλίζει την προσαρμοστικότητα των οικοσυστημάτων, δίνοντας στις οικολογικές κοινότητες το πεδίο που χρειάζονται για να αντέχουν την πίεση. Έτσι, ενώ οι οικολόγοι συχνά δικαιολογημένα εστιάζουν τις προσπάθειές τους στα πλούσια οικοσυστήματα, όπως τα τροπικά δάση και οι κοραλλιογενείς ύφαλοι, τα οποία έχουν πολλά να χάσουν, μια ολοκληρωμένη στρατηγική για τη διάσωση της βιοποικιλότητας πρέπει επίσης να περιλαμβάνει τύπους οικοτόπων με λιγότερα είδη, όπως τα λιβάδια, η τούνδρα, και οι πολικές θάλασσες, στα οποία οποιαδήποτε απώλεια θα μπορούσε να είναι καταστροφικά μη αναστρέψιμη. Και ενώ εκδηλώνεται μεγάλη ανησυχία για την εξαφάνιση των ειδών σε παγκόσμιο επίπεδο, τα περισσότερα από τα οφέλη της βιοποικιλότητας αφορούν το τοπικό επίπεδο, καθώς η διατήρηση των τοπικών πληθυσμών είναι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί η γενετική ποικιλία που είναι κρίσιμη για τη μακροπρόθεσμη επιβίωση ενός είδους.

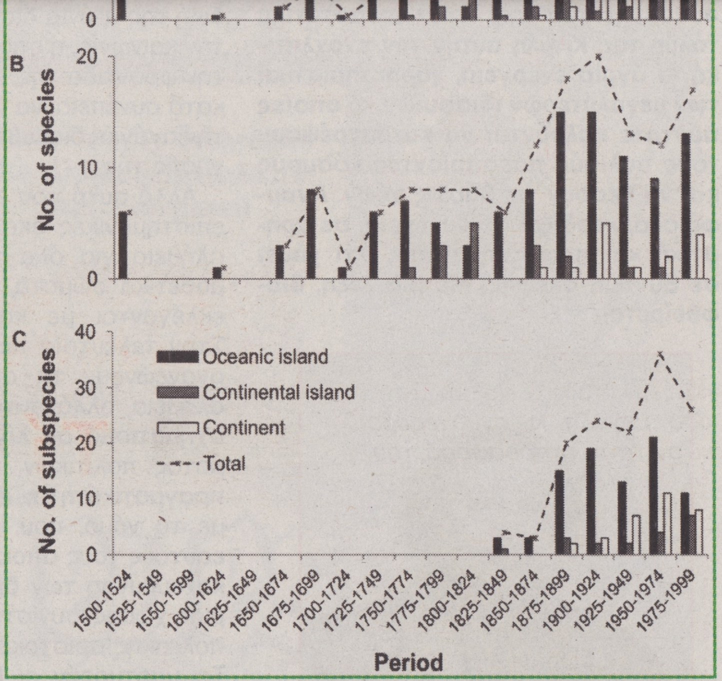
Τα τελευταία 500 χρόνια, γνωρίζουμε περίπου 1.000 είδη που έχουν εξαφανιστεί, από τον Βίσωνα των δασών της Δυτικής Βιρτζίνια και τις άλκες της Merriam της Αριζόνα ως την ακρίδα των Rocky Mountains (Βραχώδη Όρη), το περιστέρι-επιβάτη και τον παπαγάλο Culebra του Πουέρτο Ρίκο, αλλά αυτές οι εξαφανίσεις δεν ευθύνονται για τις χιλιάδες των ειδών που χάθηκαν πριν οι επιστήμονες να έχουν την ευκαιρία να τα περιγράψουν [4]. Κανείς δεν ξέρει πραγματικά πόσα πολλά είδη κινδυνεύουν με εξαφάνιση. Ο διακεκριμένος επιστήμονας διατήρησης David Wilcove εκτιμά ότι υπάρχουν από 14.000 έως 35.000 απειλούμενα είδη στις Ηνωμένες Πολιτείες, δηλαδή το 7 έως 18% της χλωρίδας και της πανίδας των ΗΠΑ. Η IUCN έχει μελετήσει μόλις το 3% των ειδών και έχει αναγνωρίσει 16.928 είδη παγκοσμίως ως απειλούμενα με εξαφάνιση, ή περίπου το 38% εκείνων που ερευνήθηκαν. Στην τελευταία τετραετή εκτίμηση απειλούμενων με εξαφάνιση ειδών, η IUCN έχει αναφέρει ότι ο κόσμος δεν θα είχε την δυνατότητα να αναστρέψει την τάση για εξαφάνιση των ειδών ως το 2010 [5].

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι πολλές χιλιάδες είδη κινδυνεύουν να εξαφανιστούν για πάντα κατά τις επόμενες δεκαετίες.

ΑΜΦΙΒΙΑ

Καμία ομάδα ζώων δεν διατρέχει υψηλότερο κίνδυνο εξαφάνισης από τα αμφίβια. Οι επιστήμονες εκτιμούν ότι το ένα τρίτο ή και περισσότερο του συνόλου από τα περίπου 6.300 γνωστά είδη αμφιβίων κινδυνεύουν

Πίνακας α αριθμός τελικών ταξινομικών κατηγοριοποιήσεων ειδών ανά περίοδο
Πίνακας β αριθμός ειδών ανά περίοδο
Πίνακας γ αριθμός υπο-ειδών ανά περίοδο
Αριθμός εξαφανίσεων ανά περίοδο 25ετίας στη ξηρά (μαύρο: νησιά ωκεανών, γκρι: ηπειρωτικά νησιά, λευκό: ήπειροι)

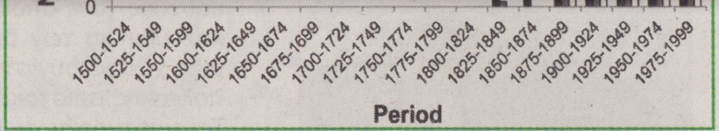
την υπόκωφη, αλλά ριζική αλλαγή του οικοσυστήματος που θα μπορούσε τελικά να αποτελειώσει πολλά άλλα είδη, συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπων.

ΠΤΗΝΑ

Τα πτηνά υπάρχουν σχεδόν σε κάθε βιότοπο στον πλανήτη και είναι συχνά η πιο ορατή και οικεία άγρια ζωή στον άνθρωπο, σε όλο τον κόσμο. Ως εκ τούτου, παρέχουν ένα σημαντικό ορόσημο στην παρακολούθηση των αλλαγών στη βιόσφαιρα. Η μείωση των πληθυσμών των πτηνών στους περισσότερους βιότοπους επιβεβαιώνει ότι βαθιές αλλαγές συμβαίνουν στον πλανήτη μας σε απάντηση στις ανθρώπινες δραστηριότητες.

Μια έκθεση του 2009 σχετικά με την κατάσταση βιωσιμότητας των πτηνών στις Ηνωμένες Πολιτείες διαπίστωσε ότι 251 (31%) από τα 800 είδη της χώρας πρέπει να βοηθηθούν για να συνεχίσουν να υπάρχουν [8]. Σε παγκόσμιο επίπεδο, η BirdLife International εκτιμά ότι το 12% των 9.865 γνωστών ειδών πτηνών θεωρούνται πλέον ότι απειλούνται, με 192 είδη ή 2%, να αντιμετωπίζει μια «πολύ υψηλού κινδύνου» εξαφάνιση στο φυσικό τους περιβάλλον - δύο είδη επιπλέον από ό,τι το 2008.

Πίνακας α αριθμός τελικών ταξινομικών κατηγοριοποιήσεων ειδών ανά περίοδο
Πίνακας β αριθμός ειδών ανά περίοδο
Πίνακας γ αριθμός υπο-ειδών ανά περίοδο
Αριθμός εξαφανίσεων ανά περίοδο 25ετίας στη ξηρά (μαύρο: νησιά ωκεανών, γκρι: ηπειρωτικά νησιά, λευκό: ήπειροι)

«Είναι γνωστό εδώ και 20 χρόνια ότι οι σημερινοί ρυθμοί με τους οποίους εξαφανίζονται τα είδη είναι εξαιρετικά γρήγοροι,» δήλωσε ο Stuart Pimm, πρόεδρος της μη κερδοσκοπικής οργάνωσης SavingSpecies. «Η νέα αυτή μελέτη δίνει μια καλύτερη εκτίμηση του κανονικού ρυθμού με τον οποίον θα είχαν εξαφανιστεί τα είδη, αν δεν υπήρχαν οι ανθρώπινες πράξεις. Είναι χαμηλότερος από ό,τι νομίζαμε, πράγμα που σημαίνει ότι η τρέχουσα κρίση εξαφάνισης των ειδών είναι, συγκριτικά, πολύ χειρότερη.»

Ας το προσεγγίσουμε διαφορετικά. Η συνολική ποικιλομορφία των ειδών αυξάνεται εκθετικά με την πάροδο του χρόνου, καθώς τα υποείδη των ειδών μεταλλάσσονται. Όμως, οι συγγραφείς, δεν παρατήρησαν καμμία τέτοια αύξηση, πράγμα που σημαίνει ότι η εξαφάνιση πραγματοποιείται πάρα πολύ γρήγορα σε σχέση με τον ρυθμό δημιουργίας νέων ειδών.

Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τα πτηνά. Υπάρχουν 10.000 είδη πτηνών, όπως εξηγεί ο Pimm. Με τον φυσιολογικό ρυθμό της φύσης, δηλαδή μιας εξαφάνισης ανά 10 εκατομμύρια είδη, η εξαφάνιση ενός είδους πτηνού θα πρέπει, λογικά, να συμβαίνει μία φορά ανά χιλιετία. Ωστόσο, από το έτος 1.500 κι έπειτα, τουλάχιστον 140 είδη από αυτά έχουν εξαφανιστεί, συμπεριλαμβανομένων 13 ειδών, που αναγνωρίσθηκαν αφού πλέον είχαν εξαφανιστεί.

Ο πλανήτης μας, λοιπόν, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο μέσον της έκτης μαζικής εξαφάνισης φυτών και ζώων, κατά τα τελευταία 500 εκατομμύρια χρόνια. Αυτήν τη στιγμή βιώνει τη χειρότερη εξαφάνιση των ειδών από τότε που χάθηκαν οι δεινόσαυροι, πριν 65 εκατομμύρια χρόνια. Οι επιστήμονες υπολογίζουν ότι χάνονται είδη με ρυθμό 1.000 έως 10.000 φορές παραπάνω από το φυσιολογικό, με αποτέλεσμα δεκάδες είδη να εξαφανίζονται κάθε μέρα [1]. Θα μπορούμε να φανταστούμε ένα τρομακτικό μέλλον, πράγματι, με το 30 έως 50% όλων των ειδών να οδεύει προς εξαφάνιση ως τα μέσα του αιώνα [2].

Σε αντίθεση με τις μαζικές εξαφανίσεις του παρελθόντος, που προκλήθηκαν από γεγονότα όπως αστεροειδείς, ηφαιστειακές εκρήξεις και φυσικές κλιματικές αλλαγές, η τρέχουσα κρίση προκαλείται σχεδόν εξ ολοκλήρου από εμάς τους ανθρώπους. Στην πραγματικότητα, το 99% των απειλούμενων ειδών του σήμερα κινδυνεύουν από ανθρώπινες δραστηριότητες, κυρίως από όσες οδηγούν στην απώλεια βιότοπων, στην εισαγωγή εξωτικών ειδών, καθώς και στην υπερθέρμανση του πλανήτη [3]. Επειδή ο ρυθμός μεταβολής της βιόσφαιρας ... για να εξασφαλιστεί η γενετική ποικιλία που είναι κρίσιμη για τη μακροπρόθεσμη επιβίωση ενός είδους.

Τα τελευταία 500 χρόνια, γνωρίζουμε περίπου 1.000 είδη που έχουν εξαφανιστεί, από τον Βίσωνα των δασών της Δυτικής Βιρτζίνια και τις άλκες της Merriam της Αριζόνα ως την ακρίδα των Rocky Mountains (Βραχώδη Όρη), το περιστέρι-επιβάτη και τον παπαγάλο Culebra του Πουέρτο Ρίκο, αλλά αυτές οι εξαφανίσεις δεν ευθύνονται για τις χιλιάδες των ειδών που χάθηκαν πριν οι επιστήμονες να έχουν την ευκαιρία να τα περιγράψουν [4]. Κανείς δεν ξέρει πραγματικά πόσα πολλά είδη κινδυνεύουν με εξαφάνιση. Ο διακεκριμένος επιστήμονας διατήρησης David Wilcove εκτιμά ότι υπάρχουν από 14.000 έως 35.000 απειλούμενα είδη στις Ηνωμένες Πολιτείες, δηλαδή το 7 έως 18% της χλωρίδας και της πανίδας των ΗΠΑ. Η IUCN έχει μελετήσει μόλις το 3% των ειδών και έχει αναγνωρίσει 16.928 είδη παγκοσμίως ως απειλούμενα με εξαφάνιση, ή περίπου το 38% εκείνων που ερευνήθηκαν. Στην τελευταία τετραετή εκτίμηση απειλούμενων με εξαφάνιση ειδών, η IUCN έχει αναφέρει ότι ο κόσμος δεν θα είχε την δυνατότητα να αναστρέψει την τάση για εξαφάνιση των ειδών ως το 2010 [5].

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι πολλές χιλιάδες είδη κινδυνεύουν να εξαφανιστούν για πάντα κατά τις επόμενες δεκαετίες.

ΑΜΦΙΒΙΑ

Καμία ομάδα ζώων δεν διατρέχει υψηλότερο κίνδυνο εξαφάνισης από τα αμφίβια. Οι επιστήμονες εκτιμούν ότι το ένα τρίτο ή και περισσότερο του συνόλου από τα περίπου 6.300 γνωστά είδη αμφιβίων κινδυνεύουν με εξαφάνιση [6]. Ο σημερινός ρυθμός εξαφάνισης των αμφιβίων ειδών κυμαίνεται από 25.039 έως 45.474 φορές περισσότερο του κανονικού ρυθμού εξαφάνισης [7].

Οι βάτραχοι, οι φρύνοι, οι σαλαμάνδρες εξαφανίζονται λόγω της απώλειας των βιότοπων τους, της ρύπανσης των υδάτων και του αέρα, της αλλαγής του κλίματος, της έκθεσης στο υπεριώδες φως, των εξωτικών ειδών που εισήχθησαν, και των ασθενειών. Λόγω της ευαισθησίας τους στις αλλαγές του περιβάλλοντος, η εξαφάνιση των αμφιβίων θα πρέπει να θεωρηθεί ως η παγκόσμια αρχή του τέλους, σηματοδοτώντας την υπόκωφη, αλλά ριζική αλλαγή του οικοσυστήματος που θα μπορούσε τελικά να αποτελειώσει πολλά άλλα είδη, συμπεριλαμβανομένων των ανθρώπων.

ΠΤΗΝΑ

Τα πτηνά υπάρχουν σχεδόν σε κάθε βιότοπο στον πλανήτη και είναι συχνά η πιο ορατή και οικεία άγρια ζωή στον άνθρωπο, σε όλο τον κόσμο. Ως εκ τούτου, παρέχουν ένα σημαντικό ορόσημο στην παρακολούθηση των αλλαγών στη βιόσφαιρα. Η μείωση των πληθυσμών των πτηνών στους περισσότερους βιότοπους επιβεβαιώνει ότι βαθιές αλλαγές συμβαίνουν στον πλανήτη μας σε απάντηση στις ανθρώπινες δραστηριότητες.

Μια έκθεση του 2009 σχετικά με την κατάσταση βιωσιμότητας των πτηνών στις Ηνωμένες Πολιτείες διαπίστωσε ότι 251 (31%) από τα 800 είδη της χώρας πρέπει να βοηθηθούν για να συνεχίσουν να υπάρχουν [8]. Σε παγκόσμιο επίπεδο, η BirdLife International εκτιμά ότι το 12% των 9.865 γνωστών ειδών πτηνών θεωρούνται πλέον ότι απειλούνται, με 192 είδη ή 2%, να αντιμετωπίζει μια «πολύ υψηλού κινδύνου» εξαφάνιση στο φυσικό τους περιβάλλον - δύο είδη επιπλέον από ό,τι το 2008. Η απώλεια βιότοπων και η υποβάθμιση του περιβάλλοντος προκάλεσαν τις περισσότερες από τις μειώσεις των πτηνών, αλλά οι επιπτώσεις των χωροκατακτητικών ειδών και η αιχμαλωσία από συλλέκτες παίζουν πάρα πολύ μεγάλο ρόλο.

ΨΑΡΙΑ

Η αυξανόμενη ζήτηση για νερό, οι κατασκευές φραγμάτων σε ποτάμια σε όλο τον κόσμο, η απόρριψη και η συσσώρευση

συνέχεια στη σελ. 14

Συνέχεια από τη σελ. 12 - (ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ)

κατέληγε στην δική της ηθική και πνευματική διαφθορά. Ακόμη και σήμερα, με τα λίγα προνόμια που τους παραχωρούνται, τέτοια είναι η ιστορία όλων των ακαδημιών. **Η μεγαλύτερη επιστημονική ιδιοφυΐα, απ' τη στιγμή που γίνεται ακαδημαϊκή, ένας επίσημα αναγνωρισμένος σοφός, αναπόφευκτα καταπίπτει στη νωθρότητα. Χάνει τον αυθορμητισμό της, την επαναστατική τόλμη της κι όλη αυτήν την ενοχλητική κι άγρια ενέργεια, χαρακτηριστική των μεγαλύτερων ιδιοφυϊών, οι οποίες πάντοτε καλούνται να καταστρέψουν τους παλιούς παραπαίοντες κόσμους και να θέσουν τις βάσεις νέων. Αναμφίβολα, κερδίζει σε ευγένεια, σε χρηστική και πρακτική σοφία, ό,τι χάνει σε δύναμη σκέψης. Με μια λέξη, διαφθείρεται.**

Είναι χαρακτηριστικό των προνομίων και κάθε προνομιούχας θέσης να σκοτώνουν το πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων. Ο προνομιούχος άνθρωπος, είτε πρακτικά είτε οικονομικά, είναι εξαχρειωμένος στο μυαλό και την καρδιά. Αυτό είναι κοινωνικός νόμος, που ακριβώς να αποδείξει αυτή την αλήθεια σ' όλες τις εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής.

Ένα επιστημονικό σώμα, στο οποίο ανατέθηκε η διακυβέρνηση της κοινωνίας, σύντομα θα τελειώσει, αφιερώνοντας τον εαυτό του όχι πλέον στην επιστήμη, αλλά σε μια τελείως διαφορετική υπόθεση· κι αυτή η υπόθεση, όπως και στην περίπτωση όλων των κατεστημένων εξουσιών, θα είναι η δική της αιώνια διαιώνιση, καθιστώντας την κοινωνία, η οποία της εμπιστεύτηκε την φροντίδα της, ακόμη πιο ηλίθια και, κατά συνέπεια, να νοιώθει περισσότερο την ανάγκη διακυβέρνησης και καθοδήγησής της.

Αλλά αυτό που είναι αλήθεια για τις επιστημονικές ακαδημίες, είναι επίσης αλήθεια για όλα τα θεσμικά και νομοθετικά σώματα, ακόμη κι αυτά που εκλέγονται με καθολική ψηφοφορία. Στην τελευταία περίπτωση, μπορεί να ανανεώνουν τη σύστασή τους, είναι αλήθεια, αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον σχηματισμό σε λίγα χρόνια ενός σώματος πολιτικών, προνομιούχων στην πραγματικότητα, αν και όχι σύμφωνα με το νόμο, που, αφιερώνοντας τους εαυτούς τους αποκλειστικά σ' αυτή την κατεύθυνση των δημοσίων υποθέσεων μιας χώρας, συνιστούν τελικά ένα είδος πολιτικής αριστοκρατίας ή ολιγαρχίας. Το μαρτυρούν οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής κι η Ελβετία.

Κατά συνέπεια, καμιά εξωτερική νομοθεσία και καμιά εξουσία - το ένα, για αυτό το ζήτημα, είναι ξεχωριστό απ' το άλλο και τα δύο τείνουν προς την υποτέλεια της κοινωνίας και την υποβάθμιση των ίδιων των νομοθετών.

Συνεπάγεται ότι απορρίπτω κάθε εξουσία; Μακριά από μένα μια τέτοια σκέψη. Για το ζήτημα των υποδημάτων, αναφέρομαι στην εξουσία του υποδηματοποιού· σχετικά με τα σπίτια, τα κανάλια ή τους σιδηροδρόμους, συμβουλεύομαι τον αρχιτέκτονα ή τον μηχανικό.

Αλλά δεν επιτρέπω ούτε στον υποδηματοποιό, ούτε στον αρχιτέκτονα, ούτε στον σοφό να επιβάλλει την εξουσία του πάνω μου. Τους ακούω ελεύθερα και με όλο το σεβασμό που τους αξίζει για την ευφυΐα τους, τον χαρακτήρα και τις γνώσεις τους, διατηρώντας πάντα αδιαμφισβήτητα το δικαίωμα της κριτικής μου και της δυσπιστίας μου. Δε θα περιοριστώ σε μια διαβούλευση με μια και μόνη αρχή σε οποιοδήποτε ειδικό κλάδο· συμβουλεύομαι πολλές· μπορώ να συγκρίνω τις απόψεις τους και να επιλέξω αυτή που φαίνεται η σωστότερη. Αλλά δεν αναγνωρίζω καμιά αλάνθαστη αρχή, ακόμη και σε ειδικά ζητήματα· συνεπώς, ανεξάρτητα από το σεβασμό που μπορεί να έχω για την εντιμότητα και την ειλικρίνεια του τάδε ή του δείνα συγκεκριμένου ατόμου, δεν έχω καμιά απόλυτη πίστη σε κανένα, ιδιαίτερα, άτομο. Μια τέτοια πίστη θα ήταν μοιραία για την λογική μου, για την ελευθερία μου, ακόμη και για την επιτυχία των προσπαθειών μου· θα με μετέτρεπε αμέσως σε έναν ηλίθιο σκλάβο, σε ένα όργανο της βούλησης και των συμφερόντων των άλλων.

Αν υποκλιθώ μπροστά στην εξουσία των ειδικών και ομολογήσω ότι είμαι έτοιμος να ακολουθήσω, σε κάποιον βαθμό και για όσο το θεωρήσω αναγκαίο, τις υποδείξεις τους και ακόμη περισσότερο τις κατευθύνσεις τους, είναι επειδή η αρχή τους δεν επιβάλλεται πάνω μου από κάποιον, ούτε άνθρωπο ούτε θεό. Διαφορετικά, θα ήθελα να τους απωθήσω με φρίκη και να πάρει ο διάβολος τους συμβούλους τους, τις κατευθύνσεις τους, καθώς και τις υπηρεσίες τους, βέβαιος ότι θα με κάνει να πληρώσω με την απώλεια της ελευθερίας μου και του αυτοσεβασμού μου, για τόσα ψήγματα αλήθειας, τυλιγμένα σε πλήθος ψεμάτων, όπως ίσως μου προσφερθούν.

Υποκλίνομαι μπροστά στην αρχή των ειδικών, επειδή μου επιβάλλεται από της ανθρώπινης γνώσης. Η μεγαλύτερη ευφυΐα δε θα μπορούσε να κατανοήσει το όλον. Από αυτό προκύπτει, τόσο για την επιστήμη, όσο και για τη βιομηχανία, η αναγκαιότητα της διαίρεσης και της συνένωσης του εργατικού δυναμικού. Λαμβάνω και προσφέρω - όπως και στην ανθρώπινη ζωή. Ο καθένας κατευθύνει και κατευθύνεται με τη σειρά του. Ως εκ τούτου, δεν υπάρχει καθορισμένη και σταθερή εξουσία, αλλά μια συνεχής ανταλλαγή αμοιβαίας, προσωρινής και, πάνω απ' όλα, εθελοντικής εξουσίας και ευπείθειας.

Αυτός ο ίδιος λόγος μού απαγορεύει, τότε, να αναγνωρίσω μια σταθερή, διαρκή και καθολική αρχή, επειδή δεν υπάρχει καθολικός άνθρωπος, κανείς άνθρωπος δεν είναι ικανός να μπορεί να την αντιληφθεί σε όλο τον πλούτο των λεπτομερειών της, χωρίς την οποία είναι αδύνατη η εφαρμογή της επιστήμης στη ζωή, σε όλες τις επιστήμες, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Κι αν μια τέτοια καθολικότητα θα μπορούσε να γίνει ποτέ αντιληπτή από έναν μόνο άνθρωπο κι αν ήθελε να την εκμεταλλευτεί, για να επιβάλει την εξουσία του πάνω μας, θα ήταν αναγκαίο να οδηγήσουμε αυτόν τον άνθρωπο έξω απ' την κοινωνία, επειδή η εξουσία του θα έριχνε αναπόφευκτα όλους τους άλλους στη σκλαβιά και στην ανοησία. **Δεν νομίζω ότι η κοινωνία θα έπρεπε να κακομεταχειρίζεται τους ανθρώπους τέτοιας ευφυΐας, όπως έχει κάνει ως τώρα: αλλά ούτε πιστεύω ότι θα πρέπει να τους αποδώσουμε υπερβολικά πολλά ή ακόμη λιγότερο να τους παραχωρήσουμε τυχόν προνόμια ή απόλυτα αποκλειστικά δικαιώματα.** Κι αυτό για τρεις λόγους· πρώτον, επειδή θα μπερδεύαμε συχνά έναν τσαρλατάνο με έναν ευφυή άνθρωπο· δεύτερον, επειδή μέσα από ένα τέτοιο σύστημα προνομίων, θα μπορούσε να μετατραπεί σε τσαρλατάνο, ακόμη κι ένας πραγματικά ευ-

χωρούνται, τέτοια είναι η ιστορία όλων των ακαδημιών. **Η μεγαλύτερη επιστημονική ιδιοφυΐα, απ' τη στιγμή που γίνεται ακαδημαϊκή, ένας επίσημα αναγνωρισμένος σοφός, αναπόφευκτα καταπίπτει στη νωθρότητα. Χάνει τον αυθορμητισμό της, την επαναστατική τόλμη της κι όλη αυτήν την ενοχλητική κι άγρια ενέργεια, χαρακτηριστική των μεγαλύτερων ιδιοφυϊών, οι οποίες πάντοτε καλούνται να καταστρέψουν τους παλιούς παραπαίοντες κόσμους και να θέσουν τις βάσεις νέων. Αναμφίβολα, κερδίζει σε ευγένεια, σε χρηστική και πρακτική σοφία, ό,τι χάνει σε δύναμη σκέψης. Με μια λέξη, διαφθείρεται.**

Είναι χαρακτηριστικό των προνομίων και κάθε προνομιούχας θέσης να σκοτώνουν το πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων. Ο προνομιούχος άνθρωπος, είτε πρακτικά είτε οικονομικά, είναι εξαχρειωμένος στο μυαλό και την καρδιά. Αυτό είναι κοινωνικός νόμος, που δεν επιδέχεται καμιά εξαίρεση κι είναι το ίδιο εφαρμόσιμος σε όλα τα έθνη και τις τάξεις, στους οργανισμούς και στα άτομα. Είναι ο νόμος της ισότητας, η υπέρτατη κατάσταση της ελευθερίας και της ανθρωπότητας. Το κύριο αντικείμενο αυτής της θεώρησης είναι

νωνίας, σύντομα θα τελειώσει, αφιερώνοντας τον εαυτό του όχι πλέον στην επιστήμη, αλλά σε μια τελείως διαφορετική υπόθεση· κι αυτή η υπόθεση, όπως και στην περίπτωση όλων των κατεστημένων εξουσιών, θα είναι η δική της αιώνια διαιώνιση, καθιστώντας την κοινωνία, η οποία της εμπιστεύτηκε την φροντίδα της, ακόμη πιο ηλίθια και, κατά συνέπεια, να νοιώθει περισσότερο την ανάγκη διακυβέρνησης και καθοδήγησής της.

Αλλά αυτό που είναι αλήθεια για τις επιστημονικές ακαδημίες, είναι επίσης αλήθεια για όλα τα θεσμικά και νομοθετικά σώματα, ακόμη κι αυτά που εκλέγονται με καθολική ψηφοφορία. Στην τελευταία περίπτωση, μπορεί να ανανεώνουν τη σύστασή τους, είναι αλήθεια, αλλά αυτό δεν εμποδίζει τον σχηματισμό σε λίγα χρόνια ενός σώματος πολιτικών, προνομιούχων στην πραγματικότητα, αν και όχι σύμφωνα με το νόμο, που, αφιερώνοντας τους εαυτούς τους αποκλειστικά σ' αυτή την κατεύθυνση των δημοσίων υποθέσεων μιας χώρας, συνιστούν τελικά ένα είδος πολιτικής αριστοκρατίας ή ολιγαρχίας. Το μαρτυρούν οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής κι η Ελβετία.

Κατά συνέπεια, καμιά εξωτερική νομοθεσία και καμιά εξουσία - το ένα, για αυτό το ζήτημα, είναι ξεχωριστό απ' το άλλο και τα δύο τείνουν προς την υποτέλεια της κοινωνίας και την υποβάθμιση των ίδιων των νομοθετών.

Συνεπάγεται ότι απορρίπτω κάθε εξουσία; Μακριά από μένα μια τέτοια σκέψη. Για το ζήτημα των υποδημάτων, αναφέρομαι στην εξουσία του υποδηματοποιού· σχετικά με τα σπίτια, τα κανάλια ή τους σιδηροδρόμους, συμβουλεύομαι τον αρχιτέκτονα ή τον μηχανικό. Για την τάδε ή την δείνα ειδική γνώση απευθύνομαι στον αντίστοιχο ειδικό.[1]

για την ευφυΐα τους, τον χαρακτήρα και τις γνώσεις τους, διατηρώντας πάντα αδιαμφισβήτητα το δικαίωμα της κριτικής μου και της δυσπιστίας μου. Δε θα περιοριστώ σε μια διαβούλευση με μια και μόνη αρχή σε οποιοδήποτε ειδικό κλάδο· συμβουλεύομαι πολλές· μπορώ να συγκρίνω τις απόψεις τους και να επιλέξω αυτή που φαίνεται η σωστότερη. Αλλά δεν αναγνωρίζω καμιά αλάνθαστη αρχή, ακόμη και σε ειδικά ζητήματα· συνεπώς, ανεξάρτητα από το σεβασμό που μπορεί να έχω για την εντιμότητα και την ειλικρίνεια του τάδε ή του δείνα συγκεκριμένου ατόμου, δεν έχω καμιά απόλυτη πίστη σε κανένα, ιδιαίτερα, άτομο. Μια τέτοια πίστη θα ήταν μοιραία για την λογική μου, για την ελευθερία μου, ακόμη και για την επιτυχία των προσπαθειών μου· θα με μετέτρεπε αμέσως σε έναν ηλίθιο σκλάβο, σε ένα όργανο της βούλησης και των συμφερόντων των άλλων.

Αν υποκλιθώ μπροστά στην εξουσία των ειδικών και ομολογήσω ότι είμαι έτοιμος να ακολουθήσω, σε κάποιον βαθμό και για όσο το θεωρήσω αναγκαίο, τις υποδείξεις τους και ακόμη περισσότερο τις κατευθύνσεις τους, είναι επειδή η αρχή τους δεν επιβάλλεται πάνω μου από κάποιον, ούτε άνθρωπο ούτε θεό. Διαφορετικά, θα ήθελα να τους απωθήσω με φρίκη και να πάρει ο διάβολος τους συμβούλους τους, τις κατευθύνσεις τους, καθώς και τις υπηρεσίες τους, βέβαιος ότι θα με κάνει να πληρώσω με την απώλεια της ελευθερίας μου και του αυτοσεβασμού μου, για τόσα ψήγματα αλήθειας, τυλιγμένα σε πλήθος ψεμάτων, όπως ίσως μου προσφερθούν.

Υποκλίνομαι μπροστά στην αρχή των ειδικών, επειδή μου επιβάλλεται από δική μου ευθύνη. Συνειδητοποιώ την αδυναμία μου ν' αντιληφθώ, σε όλες του τις λεπτομέρειες και τη θετική του εξέλιξη, οποιοδήποτε μεγάλο μέρος

της συνένωσης του εργατικού δυναμικού. Λαμβάνω και προσφέρω - όπως και στην ανθρώπινη ζωή. Ο καθένας κατευθύνει και κατευθύνεται με τη σειρά του. Ως εκ τούτου, δεν υπάρχει καθορισμένη και σταθερή εξουσία, αλλά μια συνεχής ανταλλαγή αμοιβαίας, προσωρινής και, πάνω απ' όλα, εθελοντικής εξουσίας και ευπείθειας.

Αυτός ο ίδιος λόγος μού απαγορεύει, τότε, να αναγνωρίσω μια σταθερή, διαρκή και καθολική αρχή, επειδή δεν υπάρχει καθολικός άνθρωπος, κανείς άνθρωπος δεν είναι ικανός να μπορεί να την αντιληφθεί σε όλο τον πλούτο των λεπτομερειών της, χωρίς την οποία είναι αδύνατη η εφαρμογή της επιστήμης στη ζωή, σε όλες τις επιστήμες, σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Κι αν μια τέτοια καθολικότητα θα μπορούσε να γίνει ποτέ αντιληπτή από έναν μόνο άνθρωπο κι αν ήθελε να την εκμεταλλευτεί, για να επιβάλει την εξουσία του πάνω μας, θα ήταν αναγκαίο να οδηγήσουμε αυτόν τον άνθρωπο έξω απ' την κοινωνία, επειδή η εξουσία του θα έριχνε αναπόφευκτα όλους τους άλλους στη σκλαβιά και στην ανοησία. **Δεν νομίζω ότι η κοινωνία θα έπρεπε να κακομεταχειρίζεται τους ανθρώπους τέτοιας ευφυΐας, όπως έχει κάνει ως τώρα: αλλά ούτε πιστεύω ότι θα πρέπει να τους αποδώσουμε υπερβολικά πολλά ή ακόμη λιγότερο να τους παραχωρήσουμε τυχόν προνόμια ή απόλυτα αποκλειστικά δικαιώματα.** Κι αυτό για τρεις λόγους· πρώτον, επειδή θα μπερδεύαμε συχνά έναν τσαρλατάνο με έναν ευφυή άνθρωπο· δεύτερον, επειδή μέσα από ένα τέτοιο σύστημα προνομίων, θα μπορούσε να μετατραπεί σε τσαρλατάνο, ακόμη κι ένας πραγματικά ευφυής άνθρωπος, από-ηθικοποιούμενος και υποβαθμιζόμενος· και τέλος, επειδή θα εγκαθίδρυε έναν αφέντη πάνω απ' αυτήν.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

1. ΣτΜ: αυτή η παράγραφος, ως το εν λόγω σημείο, είναι ταυτόσημη με την άποψη του Σωκράτη στον *Πρωταγόρα* του Πλάτωνα, όταν αναζητά απάντηση στο ερώτημα αν η αρετή είναι διδακτή.

Συνέχεια από τη σελ. 12 - (Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ)

διαφόρων ρύπων και τα χωροκατακτητικά είδη το-

ΑΣΠΟΝΔΥΛΑ

Τα ασπόνδυλα, από τις πεταλούδες και τα μαλάκια ως τους

κοράλλια που οικοδομούν ύφαλους μειώνονται με ανησυχητικούς ρυθμούς: η πρώτη συνολική αξιολόγηση αυτών των ζώων το 2008 αποκάλυψε ότι απειλείται το

Είναι χαρακτηριστικό των προνομίων και κάθε προνομιούχας θέσης να σκοτώνουν το πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων. Ο προνομιούχος άνθρωπος, είτε πρακτικά είτε οικονομικά, είναι εξαχρειωμένος στο μυαλό και την καρδιά. Αυτό είναι κοινωνικός νόμος, που δεν επιδέχεται καμιά εξαίρεση κι είναι το ίδιο εφαρμόσιμος σε όλα τα έθνη και τις τάξεις, στους οργανισμούς και στα άτομα. Είναι ο νόμος της ισότητας, η υπέρτατη κατάσταση της ελευθερίας και της ανθρωπότητας. Το κύριο αντικείμενο αυτής της θεώρησης είναι εαυτούς τους αποκλειστικά σ' αυτή την κατεύθυνση των δημοσίων υποθέσεων μιας χώρας, συνιστούν τελικά ένα είδος πολιτικής αριστοκρατίας ή ολιγαρχίας. Το μαρτυρούν οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής κι η Ελβετία.

Κατά συνέπεια, καμιά εξωτερική νομοθεσία και καμιά εξουσία - το ένα, για αυτό το ζήτημα, είναι ξεχωριστό απ' το άλλο και τα δύο τείνουν προς την υποτέλεια της κοινωνίας και την υποβάθμιση των ίδιων των νομοθετών.

Συνεπάγεται ότι απορρίπτω κάθε εξουσία; Μακριά από μένα μια τέτοια σκέψη. Για το ζήτημα των υποδημάτων, αναφέρομαι στην εξουσία του υποδηματοποιού· σχετικά με τα σπίτια, τα κανάλια ή τους σιδηροδρόμους, συμβουλεύομαι τον αρχιτέκτονα ή τον μηχανικό. Για την τάδε ή την δείνα ειδική γνώση απευθύνομαι στον αντίστοιχο ειδικό.[1] των ειδικών και ομολογήσω ότι είμαι έτοιμος να ακολουθήσω, σε κάποιον βαθμό και για όσο το θεωρήσω αναγκαίο, τις υποδείξεις τους και ακόμη περισσότερο τις κατευθύνσεις τους, είναι επειδή η αρχή τους δεν επιβάλλεται πάνω μου από κάποιον, ούτε άνθρωπο ούτε θεό. Διαφορετικά, θα ήθελα να τους απωθήσω με φρίκη και να πάρει ο διάβολος τους συμβούλους τους, τις κατευθύνσεις τους, καθώς και τις υπηρεσίες τους, βέβαιος ότι θα με κάνει να πληρώσω με την απώλεια της ελευθερίας μου και του αυτοσεβασμού μου, για τόσα ψήγματα αλήθειας, τυλιγμένα σε πλήθος ψεμάτων, όπως ίσως μου προσφερθούν.

Υποκλίνομαι μπροστά στην αρχή των ειδικών, επειδή μου επιβάλλεται από δική μου ευθύνη. Συνειδητοποιώ την αδυναμία μου ν' αντιληφθώ, σε όλες του τις λεπτομέρειες και τη θετική του εξέλιξη, οποιοδήποτε μεγάλο μέρος αναγκαίο να οδηγήσουμε αυτόν τον άνθρωπο έξω απ' την κοινωνία, επειδή η εξουσία του θα έριχνε αναπόφευκτα όλους τους άλλους στη σκλαβιά και στην ανοησία. **Δεν νομίζω ότι η κοινωνία θα έπρεπε να κακομεταχειρίζεται τους ανθρώπους τέτοιας ευφυΐας, όπως έχει κάνει ως τώρα: αλλά ούτε πιστεύω ότι θα πρέπει να τους αποδώσουμε υπερβολικά πολλά ή ακόμη λιγότερο να τους παραχωρήσουμε τυχόν προνόμια ή απόλυτα αποκλειστικά δικαιώματα.** Κι αυτό για τρεις λόγους· πρώτον, επειδή θα μπερδεύαμε συχνά έναν τσαρλατάνο με έναν ευφυή άνθρωπο· δεύτερον, επειδή μέσα από ένα τέτοιο σύστημα προνομίων, θα μπορούσε να μετατραπεί σε τσαρλατάνο, ακόμη κι ένας πραγματικά ευφυής άνθρωπος, από-ηθικοποιούμενος και υποβαθμιζόμενος· και τέλος, επειδή θα εγκαθίδρυε έναν αφέντη πάνω απ' αυτήν.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

1. ΣτΜ: αυτή η παράγραφος, ως το εν λόγω σημείο, είναι ταυτόσημη με την άποψη του Σωκράτη στον *Πρωταγόρα* του Πλάτωνα, όταν αναζητά απάντηση στο ερώτημα αν η αρετή είναι διδακτή.

Συνέχεια από τη σελ. 12 - (Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ)

διαφόρων ρύπων και τα χωροκατακτητικά είδη τοποθετούν τα υδάτινα οικοσυστήματα μεταξύ των πιο απειλούμενων στον πλανήτη. Έτσι, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι υπάρχουν πολλά είδη ψαριών, τόσο των γλυκών νερών όσο και των θαλάσσιων οικοτόπων, που απειλούνται με εξαφάνιση.

Η American Fisheries Society κατηγοριοποίησε 700 είδη του γλυκού νερού ή ανάδρομα ψάρια στη Βόρεια Αμερική ως απειλούμενα, αριθμός που αντιστοιχεί σε 39% του συνόλου των ψαριών αυτών στην ήπειρο [9]. Στα θαλάσσια ύδατα της Β. Αμερικής, τουλάχιστον 82 είδη ψαριών αντιμετωπίζουν κίνδυνο εξαφάνισης. Σε όλο τον κόσμο, 1.851 είδη ψαριών -21% όλων των ειδών ψαριών που έχουν μελετηθεί- κρίθηκαν, από την IUCN το 2010, ότι κινδυνεύουν να εξαφανιστούν, συμπεριλαμβανομένων πάνω από το ένα τρίτο των καρχαριών και των σαλαχιών.

ΑΣΠΟΝΔΥΛΑ

Τα ασπόνδυλα, από τις πεταλούδες και τα μαλάκια ως τους γαιοσκώληκες και τα κοράλλια, είναι πολύ διαφορετικά και μολονότι κανείς δεν ξέρει ακριβώς πόσα είδη ασπόνδυλων υπάρχουν, εκτιμάται ότι αντιπροσωπεύουν περίπου το 97% του συνόλου των ειδών των ζώων στη Γη [10]. Από τα 1,3 εκατομμύρια γνωστά είδη ασπόνδυλων, η IUCN έχει καταγράψει περίπου 9.526 είδη, με περίπου το 30 τοις εκατό να κινδυνεύουν να εξαφανιστούν. Τα ασπόνδυλα του γλυκού νερού απειλούνται σοβαρά από τη ρύπανση των υδάτων, την άντληση των υπόγειων υδάτων καθώς και από τα έργα για υδροδότηση, ενώ ένας μεγάλος αριθμός από τα ασπόνδυλα με αξιοσημείωτη σημασία, είτε κινδυνεύουν να εκλείψουν, είτε έχουν εξαφανιστεί λόγω της αποψίλωσης των δασών και κυρίως λόγω της ταχείας καταστροφής των τροπικών δασών. Στον ωκεανό, τα κοράλλια που οικοδομούν ύφαλους μειώνονται με ανησυχητικούς ρυθμούς: η πρώτη συνολική αξιολόγηση αυτών των ζώων το 2008 αποκάλυψε ότι απειλείται το ένα τρίτο των κοραλλιών που οικοδομούν ύφαλους.

ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ

Ίσως ένα από τα πιο εντυπωσιακά στοιχεία της παρούσας κρίσης εξαφάνισης των ειδών είναι το γεγονός ότι η πλειοψηφία των κοντινότερων συγγενών μας -τα πρωτεύοντα θηλαστικά- απειλούνται με εξαφάνιση. Η απειλή αυτή είναι πολύ ανησυχητική. Περίπου το 90 τοις εκατό των πρωτευόντων -η ομάδα που αποτελείται από μαϊμούδες, λεμούριους, λορισίδες, γαλαγίδες, ταρσίιδες και πίθηκους (όπως και τους ανθρώπους)- ζουν στα τροπικά δάση, τα οποία εξαφανίζονται με γρήγορους ρυθμούς. Η IUCN εκτιμά ότι σχεδόν το 50% των πρωτευόντων ειδών στον κόσμο

Ημερολόγιον της Ζωής -1922-

Μια μικρή άγραφη ιστορία

Η παρακάτω τραγική ιστορία είναι μια από τις χιλιάδες που δημιουργήθηκαν μετά από τον πόλεμο του ελληνικού κράτους με το αντίστοιχο τούρκικο το 1922. Την παραπάνω ιστορία μού την διηγήθηκε ο μπάρμπα Στρατής Κισόγλου στα 102 του χρόνια και είναι η ιστορία της δικιάς του οικογένειας τις πρώτες μέρες εκείνου του Σεπτέμβρη του 1922 στην Σμύρνη. Η ιστορία αυτή περιλαμβάνεται, επίσης, σε βιβλίο του ίδιου και επιμέλεια της Μαρίας Σταθέα με τον τίτλο *«Ημερολόγιον της Ζωής 1922»*.

Η δημοσίευση της στο φύλλο της Διαδρομής φιλοδοξεί να προσφέρει ένα λιθαράκι στην συλλογική μας μνήμη, καθώς συμπληρώθηκαν ήδη 93 χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή και την γενοκτονία εκατοντάδων χιλιάδων ελλήνων από τις δολοφονικές ορδές του υπό ανασύσταση τουρκικού κράτους. Να υπογραμμίσουμε ότι πίσω από την κρατική ιστορία, με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, τις συμφωνίες, τις συνθήκες και τα διατάγματα, υπάρχουν μεγάλες ανθρώπινες ιστορίες που περιλαμβάνουν ξεριζωμό, πόνο, απώλεια, θάνατο και βάρος... το βάρος της μνήμης για τους ζωντανούς.

Προύσα-Κωστάντζα-Σμύρνη

Η οικογένεια του μπάρμπα Στρατή καταγόταν από την Προύσα της Μικράς Ασίας. Οι γονείς του ήταν ο Κωνσταντίνος και η Βηθλεέμ, τα αδέλφια του ήταν ο Γιάννης, η Τασία και η Σοφία. Το ξέσπασμα των βαλκανικών πολέμων και η ταυτόχρονη άνοδος των Νεότουρκων, αναγκάζουν τη οικογένεια το 1914, να εγκαταλείψει το σπίτι της και να αναζητήσει ασφαλές μέρος στην Κωστάντζα της Ρουμανίας. Η νέα εγκατάσταση στην Κωστάντζα κρατάει τέσσερα χρόνια και το 1918, με την προσάρτηση της περιοχής της Σμύρνης στο ελληνικό κράτος, η οικογένεια μετακινείται ξανά προς την Μικρά Ασία, αλλά αυτή την φορά προς το Σεβτικιόγι της Σμύρνης.

Τέσσερα χρόνια πέρασαν από τη νέα εγκατάσταση. Η μεγάλη αδερφή της οικογένειας, η Τασία παντρεύεται ένα στρατιώτη καταγόμενο από την Κυπαρισσία. Η ζωή φαίνεται να κυλάει ομαλά, πολλοί ήταν αυτοί που ξαναβρήκαν παλιούς φίλους και γείτονες από την εποχή προ των βαλκανικών πολέμων και των Νεότουρκων. Όλα φαίνονταν κάπως να βρίσκουν μια ροή, αλλά η κυριαρχία δεν έχει τελειώσει με το μοίρασμα των εδαφών, η ιστορία συνεχίζει να γράφεται και το αίμα δεν στέρεψε.

Τον Σεπτέμβρη του 1922 το μέτωπο του πολέμου σπάει και ο ελληνικός στρατός υποχωρεί άτακτα προς τα παράλια και την πόλη της Σμύρνης, μαζί και ο ελληνικός πληθυσμός που ψάχνει απεγνωσμένα τρόπο διαφυγής. Η οικογένεια του μπάρμπα Στρατή εγκαταλείπει το νέο της σπίτι μετά από επίθεση των Κέτηδων. Οι Κέτηδες (ή Τσέτες ήταν ένοπλοι Τούρκοι εθελοντές που δρούσαν οργανωμένα σε τάγματα ή συμμορίες) πιάνουν το μικρότερο μέλος της οικογενείας την Σοφία. Η Σοφία αντιστέκεται, κλαίει, βρίζει και τους κλωτσάει. Την αρπάζουν και την σέρνουν λίγα μέτρα στο δρόμο όπου την εκτελούν μπροστά στα μάτια όλης της οικογένειας. Ο μπάρμπα Στρατής την σκηνή αυτή δεν θα την ξεχάσει σε όλη του την ζωή, δεν συμβαίνει το ίδιο όμως και με το πρόσωπο της αδερφής του όπου η μνήμη το ξεθώριασε.

Μετά τον χαμό της Σοφίας η οικογένεια κατευθύνεται κυνηγημένη προς την Σμύρνη. Σκοπός ήταν το πέρασμα τους στον ελλαδικό χώρο. Η Σμύρνη καίγεται και το σκηνικό θυμίζει κόλαση του Μπος. Τρέχουν ανάμεσα σε καμένα κτήρια, σκοτωμένους ανθρώπους και ματωμένες

συνέχεια στη σελ. 15

αντιμετωπίζουν κίνδυνο εξαφάνισης. Συνολικά, η IUCN εκτιμά ότι τα μισά από τα 5.491 γνωστά θηλαστικά του πλανήτη βρίσκονται σε πτωτική πορεία του πληθυσμού τους και το ένα πέμπτο είναι σαφές ότι κινδυνεύει να εξαφανιστεί για πάντα, με 1.131 θηλαστικά σε όλο τον κόσμο να έχουν ταξινομηθεί ως άμεσα απειλούμενα με εξαφάνιση, απειλούμενα στο μέλλον ή ευάλωτα. Εκτός δραματικές αλλαγές στην ποικιλία και την κατανομή των φυτών σε όλο τον κόσμο. Με τα φυτά να αποτελούν τη ραχοκοκαλιά των οικοσυστημάτων και τη βάση της τροφικής αλυσίδας, αυτό είναι πολύ άσχημο νέο για όλα τα είδη, τα οποία εξαρτώνται από τα φυτά για τροφή, στέγη και επιβίωση.

2. *Ibid.* and Thomas, C. D., A. Cameron, R. E. Green, M. Bakkenes, L. J. Beaumont, Y. C. Collingham, B. F. N. Erasmus, M. Ferreira de Siqueira, A. Grainger, Lee Hannah, L. Hughes, Brian Huntley, A. S. van Jaarsveld, G. F. Midgley, L. Miles, M. A. Ortega-Huerta, A. Townsend Peterson, O. L. Phillips, and S. E. Williams. 2004. Extinction risk from climate change. *Nature* 427: 145-148.

νεται, επίσης, το βιβλίο του ίδιου και επιμέλεια της Μαρίας Σταθέα με τον τίτλο *«Ημερολόγιον της Ζωής 1922»*.

Η δημοσίευση της στο φύλλο της Διαδρομής φιλοδοξεί να προσφέρει ένα λιθαράκι στην συλλογική μας μνήμη, καθώς συμπληρώθηκαν ήδη 93 χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή και την γενοκτονία εκατοντάδων χιλιάδων ελλήνων από τις δολοφονικές ορδές του υπό ανασύσταση τουρκικού κράτους. Να υπογραμμίσουμε ότι πίσω από την κρατική ιστορία, με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις, τις συμφωνίες, τις συνθήκες και τα διατάγματα, υπάρχουν μεγάλες ανθρώπινες ιστορίες που περιλαμβάνουν ξεριζωμό, πόνο, απώλεια, θάνατο και βάρος... το βάρος της μνήμης για τους ζωντανούς.

Προύσα-Κωστάντζα-Σμύρνη

Η οικογένεια του μπάρμπα Στρατή καταγόταν από την Προύσα της Μικράς Ασίας. Οι γονείς του ήταν ο Κωνσταντίνος και η Βηθλεέμ, τα αδέλφια του ήταν ο Γιάννης, η Τασία και η Σοφία. Το ξέσπασμα των βαλκανικών πολέμων και η ταυτόχρονη άνοδος των Νεότουρκων, αναγκάζουν τη οικογένεια το 1914, να εγκαταλείψει το σπίτι της και να αναζητήσει ασφαλές μέρος στην Κωστάντζα της Ρουμανίας. Η νέα εγκατάσταση στην Κωστάντζα κρατάει τέσσερα χρόνια και το 1918, με την προσάρτηση της περιοχής της Σμύρνης στο ελληνικό κράτος, η οικογένεια μετακινείται ξανά προς την Μικρά Ασία, αλλά αυτή την φορά προς το Σεβτικιόγι της Σμύρνης.

Τέσσερα χρόνια πέρασαν από τη νέα εγκατάσταση. Η μεγάλη αδερφή της οικογένειας, η Τασία παντρεύεται ένα στρατιώτη καταγόμενο από την Κυπαρισσία. Η ζωή φαίνεται να κυλάει ομαλά, υποχωρεί άτακτα προς τα παράλια και την πόλη της Σμύρνης, μαζί και ο ελληνικός πληθυσμός που ψάχνει απεγνωσμένα τρόπο διαφυγής. Η οικογένεια του μπάρμπα Στρατή εγκαταλείπει το νέο της σπίτι μετά από επίθεση των Κέτηδων. Οι Κέτηδες (ή Τσέτες ήταν ένοπλοι Τούρκοι εθελοντές που δρούσαν οργανωμένα σε τάγματα ή συμμορίες) πιάνουν το μικρότερο μέλος της οικογενείας την Σοφία. Η Σοφία αντιστέκεται, κλαίει, βρίζει και τους κλωτσάει. Την αρπάζουν και την σέρνουν λίγα μέτρα στο δρόμο όπου την εκτελούν μπροστά στα μάτια όλης της οικογένειας. Ο μπάρμπα Στρατής την σκηνή αυτή δεν θα την ξεχάσει σε όλη του την ζωή, δεν συμβαίνει το ίδιο όμως και με το πρόσωπο της αδερφής του όπου η μνήμη το ξεθώριασε.

Μετά τον χαμό της Σοφίας η οικογένεια κατευθύνεται κυνηγημένη προς την Σμύρνη. Σκοπός ήταν το πέρασμα τους στον ελλαδικό χώρο. Η Σμύρνη καίγεται και το σκηνικό θυμίζει κόλαση του Μπος. Τρέχουν ανάμεσα σε καμένα κτήρια, σκοτωμένους ανθρώπους και ματωμένες

συνέχεια στη σελ. 15

αντιμετωπίζουν κίνδυνο εξαφάνισης. Συνολικά, η IUCN εκτιμά ότι τα μισά από τα 5.491 γνωστά θηλαστικά του πλανήτη βρίσκονται σε πτωτική πορεία του πληθυσμού τους και το ένα πέμπτο είναι σαφές ότι κινδυνεύει να εξαφανιστεί για πάντα, με 1.131 θηλαστικά σε όλο τον κόσμο να έχουν ταξινομηθεί ως άμεσα απειλούμενα με εξαφάνιση, απειλούμενα στο μέλλον ή ευάλωτα. Εκτός από τα πρωτεύοντα, τα θαλάσσια θηλαστικά -μεταξύ των οποίων αρκετά είδη φαλαινών, δελφινιών και φωκιών- είναι μεταξύ των εν λόγω θηλαστικών, που βαίνουν πιο γρήγορα προς εξαφάνιση.

ΦΥΤΑ

Μέσω της φωτοσύνθεσης, τα φυτά παρέχουν το οξυγόνο που αναπνέουμε και το φαγητό που τρώμε και είναι συνεπώς το θεμέλιο των περισσότερων μορφών ζωής στη Γη. Αποτελούν επίσης πηγή για την πλειοψηφία των φαρμάκων που χρησιμοποιούνται σήμερα. Από τα πάνω από 300.000 γνωστά είδη φυτών, η IUCN έχει μελετήσει μόνο 12.914 είδη, διαπιστώνοντας ότι περίπου το 68% των φυτικών ειδών που μελέτησε απειλούνται με εξαφάνιση. δραματικές αλλαγές στην ποικιλία και την κατανομή των φυτών σε όλο τον κόσμο. Με τα φυτά να αποτελούν τη ραχοκοκαλιά των οικοσυστημάτων και τη βάση της τροφικής αλυσίδας, αυτό είναι πολύ άσχημο νέο για όλα τα είδη, τα οποία εξαρτώνται από τα φυτά για τροφή, στέγη και επιβίωση.

ΕΡΠΕΤΑ

Σε παγκόσμιο επίπεδο, το 21% του συνόλου των ερπετών του πλανήτη που έχουν μελετηθεί από την IUCN θεωρούνται απειλούμενα με εξαφάνιση ή ευάλωτα -594 είδη- ενώ, στις Ηνωμένες Πολιτείες, 32 είδη ερπετών διατρέχουν κίνδυνο, ήτοι περίπου 9% του συνόλου. Τα νησιωτικά είδη ερπετών έχουν δεχθεί το σκληρότερο πλήγμα, με τουλάχιστον 28 νησιωτικά ερπετά να έχουν εξαφανιστεί από το 1.600. Αλλά οι επιστήμονες λένε ότι η εξαφάνιση με τέτοιο τρόπο είναι υφέρπουσα και στις ηπειρωτικές περιοχές, επειδή οι ανθρώπινες δραστηριότητες κατακερματίζουν τους ηπειρωτικούς οικότοπους, δημιουργώντας «εικονικά νησιά», απομονώνοντας τα είδη το ένα από το άλλο, μη επιτρέποντας τη διασταύρωση και βλάπτοντας την υγεία του πληθυσμού.

2. *Ibid.* and Thomas, C. D., A. Cameron, R. E. Green, M. Bakkenes, L. J. Beaumont, Y. C. Collingham, B. F. N. Erasmus, M. Ferreira de Siqueira, A. Grainger, Lee Hannah, L. Hughes, Brian Huntley, A. S. van Jaarsveld, G. F. Midgley, L. Miles, M. A. Ortega-Huerta, A. Townsend Peterson, O. L. Phillips, and S. E. Williams. 2004. Extinction risk from climate change. *Nature* 427: 145-148.

3. Endangered Species. 2009. In *Encyclopζdia Britannica.* Available in Encyclopedia Britannica Online athttp://www.britannica.com/EBchecked/topic/186738/endangered-species.

4. Chivian and Bernstein 2008, citing IUCN.

5. Wildlife crisis worse than economic crisis. 2009. Press release. http://www.iucn.org/?3460/Wildlife-crisis-worse-than-economic-crisis--IUCN.

6. Wake, D. B. and V. T. Vredenburg. 2008. Are we in the midst of the sixth mass extinction? A view from the world of amphibians. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 105: 11466-11473. http://www.pnas.org/content/early/2008/08/08/0801921105.abstract.

7. McCallum, Malcolm L. 2007. Amphibian decline or extinction? Current declines dwarf background extinction rate. *Journal of Herpetology* 41(3): 483-491. Copyright Society for the Study of Amphibians and Reptiles.

8. http://www.stateofthebirds.org

ζωντανούς.

Προύσα-Κωνστάντζα-Σμύρνη

Η οικογένεια του μπάρμπα Στρατή καταγόταν από την Προύσα της Μικράς Ασίας. Οι γονείς του ήταν ο Κωνσταντίνος και η Βηθλεέμ, τα αδέλφια του ήταν ο Γιάννης, η Τασία και η Σοφία. Το ξέσπασμα των βαλκανικών πολέμων και η ταυτόχρονη άνοδος των Νεότουρκων, αναγκάζουν τη οικογένεια το 1914, να εγκαταλείψει το σπίτι της και να αναζητήσει ασφαλές μέρος στην Κωστάντζα της Ρουμανίας. Η νέα εγκατάσταση στην Κωστάντζα κρατάει τέσσερα χρόνια και το 1918, με την προσάρτηση της περιοχής της Σμύρνης στο ελληνικό κράτος, η οικογένεια μετακινείται ξανά προς την Μικρά Ασία, αλλά αυτή την φορά προς το Σεβτικιόγι της Σμύρνης.

Τέσσερα χρόνια πέρασαν από τη νέα εγκατάσταση. Η μεγάλη αδερφή της οικογένειας, η Τασία παντρεύεται ένα στρατιώτη καταγόμενο από την Κυπαρισσία. Η ζωή φαίνεται να κυλάει ομαλά,

του όπου η μνήμη το ξεθώριασε.

Μετά τον χαμό της Σοφίας η οικογένεια κατευθύνεται κυνηγημένη προς την Σμύρνη. Σκοπός ήταν το πέρασμα τους στον ελλαδικό χώρο. Η Σμύρνη καίγεται και το σκηνικό θυμίζει κόλαση του Μπος. Τρέχουν ανάμεσα σε καμένα κτήρια, σκοτωμένους ανθρώπους και ματωμένες

συνέχεια στη σελ. 15

αντιμετωπίζουν κίνδυνο εξαφάνισης. Συνολικά, η IUCN εκτιμά ότι τα μισά από τα 5.491 γνωστά θηλαστικά του πλανήτη βρίσκονται σε πτωτική πορεία του πληθυσμού τους και το ένα πέμπτο είναι σαφές ότι κινδυνεύει να εξαφανιστεί για πάντα, με 1.131 θηλαστικά σε όλο τον κόσμο να έχουν ταξινομηθεί ως άμεσα απειλούμενα με εξαφάνιση, απειλούμενα στο μέλλον ή ευάλωτα. Εκτός από τα πρωτεύοντα, τα θαλάσσια θηλαστικά -μεταξύ των οποίων αρκετά είδη φαλαινών, δελφινιών και φωκιών- είναι μεταξύ των εν λόγω θηλαστικών, που βαίνουν πιο γρήγορα προς εξαφάνιση.

ΦΥΤΑ

Μέσω της φωτοσύνθεσης, τα φυτά παρέχουν το οξυγόνο που αναπνέουμε και το φαγητό που τρώμε και είναι συνεπώς το θεμέλιο των περισσότερων μορφών ζωής στη Γη. Αποτελούν επίσης πηγή για την πλειοψηφία των φαρμάκων που χρησιμοποιούνται σήμερα. Από τα πάνω από 300.000 γνωστά είδη φυτών, η IUCN έχει μελετήσει μόνο 12.914 είδη, διαπιστώνοντας ότι περίπου το 68% των φυτικών ειδών που μελέτησε απειλούνται με εξαφάνιση.

Σε αντίθεση με τα ζώα, τα φυτά δεν μπορούν εύκολα να μετακινηθούν από τον τόπο τους όταν αυτός έχει καταστραφεί, γεγονός που τα καθιστά ιδιαίτερα ευάλωτα για εξαφάνιση. Πράγματι, μια μελέτη διαπίστωσε ότι η καταστροφή του φυσικού τους περιβάλλοντος οδηγεί σε «χρέος εξαφάνισης», σύμφωνα με το οποίο τα φυτά, που φαίνεται να κυριαρχούν θα εξαφανίζονται με την πάροδο του χρόνου, επειδή δεν θα είναι σε θέση να διασπαρθούν σε νέους τόπους [11]. Η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι πιθανό να επιδεινώσει σημαντικά το πρόβλημα αυτό. Ήδη, λένε οι επιστήμονες, οι θερμοκρασίες του πλανήτη προκαλούν γρήγορες και δραματικές αλλαγές στην ποικιλία και την κατανομή των φυτών σε όλο τον κόσμο. Με τα φυτά να αποτελούν τη ραχοκοκαλιά των οικοσυστημάτων και τη βάση της τροφικής αλυσίδας, αυτό είναι πολύ άσχημο νέο για όλα τα είδη, τα οποία εξαρτώνται από τα φυτά για τροφή, στέγη και επιβίωση.

ΕΡΠΕΤΑ

Σε παγκόσμιο επίπεδο, το 21% του συνόλου των ερπετών του πλανήτη που έχουν μελετηθεί από την IUCN θεωρούνται απειλούμενα με εξαφάνιση ή ευάλωτα -594 είδη- ενώ, στις Ηνωμένες Πολιτείες, 32 είδη ερπετών διατρέχουν κίνδυνο, ήτοι περίπου 9% του συνόλου. Τα νησιωτικά είδη ερπετών έχουν δεχθεί το σκληρότερο πλήγμα, με τουλάχιστον 28 νησιωτικά ερπετά να έχουν εξαφανιστεί από το 1.600. Αλλά οι επιστήμονες λένε ότι η εξαφάνιση με τέτοιο τρόπο είναι υφέρπουσα και στις ηπειρωτικές περιοχές, επειδή οι ανθρώπινες δραστηριότητες κατακερματίζουν τους ηπειρωτικούς οικότοπους, δημιουργώντας «εικονικά νησιά», απομονώνοντας τα είδη το ένα από το άλλο, μη επιτρέποντας τη διασταύρωση και βλάπτοντας την υγεία του πληθυσμού. Οι κύριες απειλές για τα ερπετά είναι η καταστροφή των οικοτόπων και η εισβολή των μη εντόπιων (εξωτικών) ειδών, τα οποία τα τρώνε και τα ανταγωνίζονται για ...στέγη και τροφή.

Μετάφραση Κ.

---

1. Chivian, E. and A. Bernstein (eds.) 2008. *Sustaining life: How human health depends on biodiversity.* Center for Health and the Global Environment. Oxford University Press, New York.

2. *Ibid.* and Thomas, C. D., A. Cameron, R. E. Green, M. Bakkenes, L. J. Beaumont, Y. C. Collingham, B. F. N. Erasmus, M. Ferreira de Siqueira, A. Grainger, Lee Hannah, L. Hughes, Brian Huntley, A. S. van Jaarsveld, G. F. Midgley, L. Miles, M. A. Ortega-Huerta, A. Townsend Peterson, O. L. Phillips, and S. E. Williams. 2004. Extinction risk from climate change. *Nature* 427: 145-148.

3. Endangered Species. 2009. In *Encyclopζdia Britannica.* Available in Encyclopedia Britannica Online athttp://www.britannica.com/EBchecked/topic/186738/endangered-species.

4. Chivian and Bernstein 2008, citing IUCN.

5. Wildlife crisis worse than economic crisis. 2009. Press release. http://www.iucn.org/?3460/Wildlife-crisis-worse-than-economic-crisis--IUCN.

6. Wake, D. B. and V. T. Vredenburg. 2008. Are we in the midst of the sixth mass extinction? A view from the world of amphibians. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 105: 11466-11473. http://www.pnas.org/content/early/2008/08/08/0801921105.abstract.

7. McCallum, Malcolm L. 2007. Amphibian decline or extinction? Current declines dwarf background extinction rate. *Journal of Herpetology* 41(3): 483-491. Copyright Society for the Study of Amphibians and Reptiles.

8. http://www.stateofthebirds.org

9. Jelks, H. J., S. J. Walsh, N. M. Burkhead, S. Contreras-Balderas, E. Dvaz-Pardo, D. A. Hendrickson, J. Lyons, N. E. Mandrak, F. McCormick, J. S. Nelson, S. P. Platania, B. A. Porter, C. B. Renaud, J. J. Schmitter-Soto, E. B. Taylor, and M. L. Warren, Jr. 2008. Conservation status of imperiled North American freshwater and diadromous fishes.*Fisheries* 33(8): 372-407.

10. Klappenbach, L. 2007. How many species inhabit our planet? About.com Guide to Animals.http://animals.about.com/b/2007/08/13/how-many-species-on-earth.htm

11. Tilman, D., R. May, C. L. Lehman, M. A. Nowak. 1994. Habitat destruction and the extinction debt. *Nature*371:65-66.

Συνέχεια από σελ. 15 - (ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1922)

λόγχες. Μέσα στον πανικό η οικογένεια βρίσκει καταφύγιο σε μια εκκλησία με λαμαρινένια στέγη, όπου φρουρείται από Ιταλούς στρατιώτες. Εκατοντάδες είναι στοιβαγμένοι σε αυτό τον χώρο. Στην εκκλησία η μητέρα του Στρατή διαπιστώνει ότι ο πατέρας, τα δύο αδέρφια και ο γαμπρός της οικογένειας έχουν μείνει έξω από αυτήν. Για λίγο επικρατεί πανικός και κλάματα αλλά η μητέρα, αφού προσπαθεί να εξηγήσει στους Ιταλούς στρατιώτες τη συμβαίνει, αφήνει τον Στρατή στην εκκλησία και βγαίνει έξω να αναζητήσει τους υπόλοιπους. Στο δρόμο βρίσκει την μια της έγκυο κόρη παρέα με τον γαμπρό της να έχουν αιχμαλωτιστεί από Τούρκους στρατιώτες. Πέφτει στα πόδια τους και αφού παριστάνει την τουρκάλα καταφέρνει να τους αποσπάσει. Εν το μεταξύ ο πατέρας και ο μεγαλύτερος γιος βρίσκονται σε ένα σχολείο όπου επίσης φρουρείται από Ιταλούς. Όλοι μαζί κατευθύνονται στην εκκλησία όπου ο Στρατής τους περιμένει. Για λίγο είναι πάλι όλοι μαζί, μα έχει φύγει για πάντα η Σοφία. Η φωτιά που έχει ξεσπάσει στην πόλη πλησιάζει στα διπλανά κτήρια της εκκλησίας. Η λαμαρινένια στέγη της εκκλησίας πυρώνει κάνοντας την κατάσταση στο εσωτερικό της αποπνικτική. Πολλοί δεν αντέχουν και πεθαίνουν.

Οι Ιταλοί την νύχτα ανοίγουν την πίσω πόρτα του ναού λέγοντας στους εγκλωβισμένους ότι θα τους οδηγήσουν στην προκυμαία με την προϋπόθεση να φωνάζουν «Ιτάλιαν» γιατί αλλιώς θα κινδύνευαν με παράδοση στους Τούρκους. Οι Ιταλοί στην προκυμαία ξεχωρίζουν αυτούς που φώναζαν «Ιτάλιαν» προς την μεριά της θάλασσας, ενώ τους υπόλοιπους προς την φλεγόμενη πόλη. Αυτός ο διαχωρισμός δεν κράτησε για πολύ αφού ο κόσμος που ήταν στην μεριά της πό-

ναν τα βράδια στις παράγκες και διάλεγαν τα ομορφότερα κορίτσια για να ικανοποιήσουν τις άρρωστες ορέξεις τους. Μια μέρα μάζεψαν όλους τους άνδρες από 16-60 χρονών, ο πατέρας, ο μεγάλος γιος και ο γαμπρός αρπάζονται και εξαφανίζονται, δεν ξαναγυρνούν πίσω. Απόγνωση για την μητέρα, το μικρό Στρατή και την κόρη που έμειναν πίσω.

Μετά από είκοσι μέρες οι εναπομείναντες αιχμάλωτοι μπαίνουν σε σειρά και μεταφέρονται πάλι στην Σμύρνη. Όσους φορούν ρούχα και παπούτσια που βρίσκονται κάπως σε καλή κατάσταση, τους αναγκάζουν να τα βγάλουν και τους υποχρεώνουν να περπατούν ημίγυμνοι. Στην Σμύρνη στοιβάζονται σε ένα μαντρότοιχο. Η τροφή τους περιοριζόταν σε ξεροκόμματα που τα πετούσαν οι στρατιώτες από τον μαντρότοιχο και οι πεινασμένοι αιχμάλωτοι τσακώνονταν για το ποιος θα τα πάρει. Τα ξεροκόμμα-

της πόλης με ένα σκοινί, στο λιμάνι της Σμύρνης ώστε να επιβιβαστούν σε πλοία με προορισμό ορισμένα λιμάνια ελληνικών πόλεων. Στο δρόμο δεν ήξεραν που οδηγούνται και μόνο όταν έφτασαν στην προβλήτα και είδαν τα πλοία που περίμεναν κατάλαβαν ότι ήρθε η ώρα να φύγουν και ξέσπασαν σε κλάματα χαράς.

Κάπου εκεί η μητέρα Βηθλεέμ με τα δυο παιδιά της τον Στρατή και την Τασία επιβιβάζεται μαζί με άλλους σε πλοίο που τους αφήνει στο Μεσολόγγι. Από τα 7 άτομα που απαριθμούσε οι οικογένεια είχαν μείνει 3. Μετά από μέρες στην πόλη του Αγρινίου ο μικρός γιος συναντάει ανέλπιστα τον πατέρα. Ο πατέρας έχοντας αποδράσει από το στρατόπεδο συγκέντρωσης είχε επιβιβαστεί και αυτός σε πλοίο για το Μεσολόγγι. Τα βάσανα μόλις είχαν τελειώσει προς το παρόν... όχι όμως και ο πόνος που προκαλούν οι αναμνήσεις και η θύμηση των χαμένων δικών τους ανθρώπων. Ο αδερφός και ο γαμπρός τού Στρατή χάθηκαν για πάντα στα στρατόπεδα εργασίας.

Στο Αγρίνιο ένας οδηγός φορτηγού πείθει την οικογένεια να τους μεταφέρει στην Καλαμάτα. Η οικογένεια του Στρατή εγκαθίσταται στην παραλία κάτω από ένα αρμυρίκι. Στην αρχή τους αντιμετώπιζαν σαν άγρια θηρία, έρχονταν κόσμος να τους δει και τους έλεγαν τουρκόσπορους. Σιγά σιγά οι μόνιμοι κάτοικοι τους συνήθισαν, τους πρόσφεραν στέγη και δουλειά, όμως το μελάνι της ιστορίας συνέχισε να στιγματίζει το σώμα και την καρδιά του μπάρμπα Στρατή: λιμενεργάτης στην αιματοβαμμένη εξέγερση στην Καλαμάτα τον Μάιο του 1934, στρατιώτης και τραυματίας στον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940, αντάρτης στο τάγμα του Ταϋγέτου, βασανισμοί και πολλά χρόνια φυλακή.

Ο μπάρμπα Στρατής έφυγε από αυτή τη ζωή σε ηλικία 103 χρονών. Σε μία από τις βόλτες που κάναμε στην παραλία της Καλαμάτας, ένα χρόνο περίπου πριν φύγει, περάσαμε από το αρμυρίκι όπου η οικογένεια του είχε εγκατασταθεί, όταν είχε πρωτοέρθει στην πόλη. Το δέντρο αυτό ήταν το τέλος της μικρασιατικής του περιπέτειας και η αρχή για μια νέα ζωή σε ένα καινούργιο τόπο. Το αγκάλιασε και το φίλησε, σαν κάποιον συνομήλικο φίλο από τα παλιά, όπου μετά από χίλια κύματα ξαναβρίσκονται και ο καθένας κατάφερε να μείνει στην θέση του με αξιοπρέπεια. Μου είχε πει τότε: ***«Καμιά φορά που περνάω από εδώ το αγκαλιάζω, είναι ο μόνος φίλος που μου έχει απομείνει από εκείνα τα χρόνια».***

Ελευθερόκοκκος

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση

τεί πανικός και κλάματα αλλά η μητέρα, αφού προσπαθεί να εξηγήσει στους Ιταλούς στρατιώτες τη συμβαίνει, αφήνει τον Στρατή στην εκκλησία και βγαίνει έξω να αναζητήσει τους υπόλοιπους. Στο δρόμο βρίσκει την μια της έγκυο κόρη παρέα με τον γαμπρό της να έχουν αιχμαλωτιστεί από Τούρκους στρατιώτες. Πέφτει στα πόδια τους και αφού παριστάνει την τουρκάλα καταφέρνει να τους αποσπάσει. Εν το μεταξύ ο πατέρας και ο μεγαλύτερος γιος βρίσκονται σε ένα σχολείο όπου επίσης φρουρείται από Ιταλούς. Όλοι μαζί κατευθύνονται στην εκκλησία όπου ο Στρατής τους περιμένει. Για λίγο είναι πάλι όλοι μαζί, μα έχει φύγει για πάντα η Σοφία. Η φωτιά που έχει ξεσπάσει στην πόλη πλησιάζει στα διπλανά κτήρια της εκκλησίας. Η λαμαρινένια στέγη της εκκλησίας πυρώνει κάνοντας την κατάσταση στο εσωτερικό της αποπνικτική. Πολλοί δεν αντέχουν και πεθαίνουν.

Οι Ιταλοί την νύχτα ανοίγουν την πίσω πόρτα του ναού λέγοντας στους εγκλωβισμένους ότι θα τους οδηγήσουν στην προκυμαία με την προϋπόθεση να φωνάζουν «Ιτάλιαν» γιατί αλλιώς θα κινδύνευαν με παράδοση στους Τούρκους. Οι Ιταλοί στην προκυμαία ξεχωρίζουν αυτούς που φώναζαν «Ιτάλιαν» προς την μεριά της θάλασσας, ενώ τους υπόλοιπους προς την φλεγόμενη πόλη. Αυτός ο διαχωρισμός δεν κράτησε για πολύ αφού ο κόσμος που ήταν στην μεριά της πόλης έσπασε το μπλόκο των Ιταλών. Παρ' όλα αυτά οι εγκλωβισμένοι στην προκυμαία, είτε ήταν υπό «ιταλική προστασία» είτε όχι δεν καταφέρνουν να ξεφύγουν. Κάποιοι σκοτώνονται και οι υπόλοιποι αιχμαλωτίζονται.

Η Αιχμαλωσία

Το ξημέρωμα βρίσκει την οικογένεια αιχμάλωτη των Τούρκων όπου οδηγείται στο Μπουρνόβα, προάστιο έξω από την Σμύρνη. Τους χτυπούν με ξύλα προστάζοντας τους να κινηθούν γρήγορα. Οι αργοί και οι άρρωστοι εκτελούνταν ή αφήνονταν να πεθάνουν στο δρόμο. Στο Μπουρνόβα οι αιχμάλωτοι στοιβάζονται σε παράγκες, και δέχονται την επίσκεψη Αμερικάνων αξιωματικών όπου τους

ναν τα βράδια στις παράγκες και διάλεγαν τα ομορφότερα κορίτσια για να ικανοποιήσουν τις άρρωστες ορέξεις τους. Μια μέρα μάζεψαν όλους τους άνδρες από 16-60 χρονών, ο πατέρας, ο μεγάλος γιος και ο γαμπρός αρπάζονται και εξαφανίζονται, δεν ξαναγυρνούν πίσω. Απόγνωση για την μητέρα, το μικρό Στρατή και την κόρη που έμειναν πίσω.

Μετά από είκοσι μέρες οι εναπομείναντες αιχμάλωτοι μπαίνουν σε σειρά και μεταφέρονται πάλι στην Σμύρνη. Όσους φορούν ρούχα και παπούτσια που βρίσκονται κάπως σε καλή κατάσταση, τους αναγκάζουν να τα βγάλουν και τους υποχρεώνουν να περπατούν ημίγυμνοι. Στην Σμύρνη στοιβάζονται σε ένα μαντρότοιχο. Η τροφή τους περιοριζόταν σε ξεροκόμματα που τα πετούσαν οι στρατιώτες από τον μαντρότοιχο και οι πεινασμένοι αιχμάλωτοι τσακώνονταν για το ποιος θα τα πάρει. Τα ξεροκόμματα έπεφταν στις λάσπες, στα σκουπίδια και στα περιττώματα αλλά συνέχιζαν να είναι εξαιρετικό δώρο επιβίωσης αλλά και μήλο της έριδος μεταξύ των αιχμαλώτων.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό η κόρη γεννάει και η μάνα παίρνει το παιδί και το πετάει στα σκουπίδια, σκεπτόμενη πως ένα μωρό θα ήταν αδύνατο να ζήσει σε αυτές τις συνθήκες παρέα με την ανασφάλεια της καθημερινής απειλής για την δικιά τους ζωή. Η παραπάνω τραγική πρακτική φαίνεται πως ήταν διαδεδομένη μεταξύ των αιχμαλώτων που ήταν ετοιμόγεννες. Ρούχα για να τυλιχτεί το παιδί δεν υπήρχαν, οι γυναίκες ήταν ήδη πεινασμένες και έμοιαζαν με ανθρώπινα ράκη πράγμα που επηρέαζε άμεσα τον

της πόλης με ένα σκοινί, στο λιμάνι της Σμύρνης ώστε να επιβιβαστούν σε πλοία με προορισμό ορισμένα λιμάνια ελληνικών πόλεων. Στο δρόμο δεν ήξεραν που οδηγούνται και μόνο όταν έφτασαν στην προβλήτα και είδαν τα πλοία που περίμεναν κατάλαβαν ότι ήρθε η ώρα να φύγουν και ξέσπασαν σε κλάματα χαράς.

Κάπου εκεί η μητέρα Βηθλεέμ με τα δυο παιδιά της τον Στρατή και την Τασία επιβιβάζεται μαζί με άλλους σε πλοίο που τους αφήνει στο Μεσολόγγι. Από τα 7 άτομα που απαριθμούσε οι οικογένεια είχαν μείνει 3. Μετά από μέρες στην πόλη του Αγρινίου ο μικρός γιος συναντάει ανέλπιστα τον πατέρα. Ο πατέρας έχοντας αποδράσει από το στρατόπεδο συγκέντρωσης είχε επιβιβαστεί και αυτός σε πλοίο για το Μεσολόγγι. Τα βάσανα μόλις είχαν τελειώσει προς το

πίζαν σαν άγρια θηρία, έρχονταν κόσμος να τους δει και τους έλεγαν τουρκόσπορους. Σιγά σιγά οι μόνιμοι κάτοικοι τους συνήθισαν, τους πρόσφεραν στέγη και δουλειά, όμως το μελάνι της ιστορίας συνέχισε να στιγματίζει το σώμα και την καρδιά του μπάρμπα Στρατή: λιμενεργάτης στην αιματοβαμμένη εξέγερση στην Καλαμάτα τον Μάιο του 1934, στρατιώτης και τραυματίας στον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940, αντάρτης στο τάγμα του Ταϋγέτου, βασανισμοί και πολλά χρόνια φυλακή.

Ο μπάρμπα Στρατής έφυγε από αυτή τη ζωή σε ηλικία 103 χρονών. Σε μία από τις βόλτες που κάναμε στην παραλία της Καλαμάτας, ένα χρόνο περίπου πριν φύγει, περάσαμε από το αρμυρίκι όπου η οικογένεια του είχε εγκατασταθεί, όταν είχε πρωτοέρθει στην πόλη. Το δέντρο αυτό ήταν το τέλος της μικρασιατικής του περιπέτειας και η αρχή για μια νέα ζωή σε ένα καινούργιο τόπο. Το αγκάλιασε και το φίλησε, σαν κάποιον συνομήλικο φίλο από τα παλιά, όπου μετά από χίλια κύματα ξαναβρίσκονται και ο καθένας κατάφερε να μείνει στην θέση του με αξιοπρέπεια. Μου είχε πει τότε: ***«Καμιά φορά που περνάω από εδώ το αγκαλιάζω, είναι ο μόνος φίλος που μου έχει απομείνει από εκείνα τα χρόνια».***

Ελευθερόκοκκος

που έχει ξεσπάσει στην πόλη πλησιάζει στα διπλανά κτήρια της εκκλησίας. Η λαμαρινένια στέγη της εκκλησίας πυρώνει κάνοντας την κατάσταση στο εσωτερικό της αποπνικτική. Πολλοί δεν αντέχουν και πεθαίνουν.

Οι Ιταλοί την νύχτα ανοίγουν την πίσω πόρτα του ναού λέγοντας στους εγκλωβισμένους ότι θα τους οδηγήσουν στην προκυμαία με την προϋπόθεση να φωνάζουν «Ιτάλιαν» γιατί αλλιώς θα κινδύνευαν με παράδοση στους Τούρκους. Οι Ιταλοί στην προκυμαία ξεχωρίζουν αυτούς που φώναζαν «Ιτάλιαν» προς την μεριά της θάλασσας, ενώ τους υπόλοιπους προς την φλεγόμενη πόλη. Αυτός ο διαχωρισμός δεν κράτησε για πολύ αφού ο κόσμος που ήταν στην μεριά της πόλης έσπασε το μπλόκο των Ιταλών. Παρ' όλα αυτά οι εγκλωβισμένοι στην προκυμαία, είτε ήταν υπό «ιταλική προστασία» είτε όχι δεν καταφέρνουν να ξεφύγουν. Κάποιοι σκοτώνονται και οι υπόλοιποι αιχμαλωτίζονται.

Η Αιχμαλωσία

Το ξημέρωμα βρίσκει την οικογένεια αιχμάλωτη των Τούρκων όπου οδηγείται στο Μπουρνόβα, προάστιο έξω από την Σμύρνη. Τους χτυπούν με ξύλα προστάζοντας τους να κινηθούν γρήγορα. Οι αργοί και οι άρρωστοι εκτελούνταν ή αφήνονταν να πεθάνουν στο δρόμο. Στο Μπουρνόβα οι αιχμάλωτοι στοιβάζονται σε παράγκες, και δέχονται την επίσκεψη Αμερικάνων αξιωματικών όπου τους διαβεβαιώνουν ότι θα τους στείλουν τρόφιμα και ότι σχεδιάζεται η απελευθέρωσή τους. Πράγματι λίγες μέρες μετά μοιράζονται αλεύρι, κονσέρβες και ψωμάκια στους αιχμαλώτους. Ο μπάρμπα Στρατής μέχρι το τέλος της ζωής του θυμόταν τη λεπτομέρεια ότι τα ψωμάκια ζύγιζαν 100 δράμια. Τα πράγματα στο συγκεκριμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης ήταν φρικτά, ο κόσμος υπέφερε από πείνα, ψείρες και αρρώστιες και σαν να μην έφταναν αυτά οι στρατιώτες έμπαι-

Μια μέρα μαζεύαν όλους τους άνδρες από 16-60 χρονών, ο πατέρας, ο μεγάλος γιος και ο γαμπρός αρπάζονται και εξαφανίζονται, δεν ξαναγυρνούν πίσω. Απόγνωση για την μητέρα, το μικρό Στρατή και την κόρη που έμειναν πίσω.

Μετά από είκοσι μέρες οι εναπομείναντες αιχμάλωτοι μπαίνουν σε σειρά και μεταφέρονται πάλι στην Σμύρνη. Όσους φορούν ρούχα και παπούτσια που βρίσκονται κάπως σε καλή κατάσταση, τους αναγκάζουν να τα βγάλουν και τους υποχρεώνουν να περπατούν ημίγυμνοι. Στην Σμύρνη στοιβάζονται σε ένα μαντρότοιχο. Η τροφή τους περιοριζόταν σε ξεροκόμματα που τα πετούσαν οι στρατιώτες από τον μαντρότοιχο και οι πεινασμένοι αιχμάλωτοι τσακώνονταν για το ποιος θα τα πάρει. Τα ξεροκόμματα έπεφταν στις λάσπες, στα σκουπίδια και στα περιττώματα αλλά συνέχιζαν να είναι εξαιρετικό δώρο επιβίωσης αλλά και μήλο της έριδος μεταξύ των αιχμαλώτων.

Μέσα σε αυτό το σκηνικό η κόρη γεννάει και η μάνα παίρνει το παιδί και το πετάει στα σκουπίδια, σκεπτόμενη πως ένα μωρό θα ήταν αδύνατο να ζήσει σε αυτές τις συνθήκες παρέα με την ανασφάλεια της καθημερινής απειλής για την δικιά τους ζωή. Η παραπάνω τραγική πρακτική φαίνεται πως ήταν διαδεδομένη μεταξύ των αιχμαλώτων που ήταν ετοιμόγεννες. Ρούχα για να τυλιχτεί το παιδί δεν υπήρχαν, οι γυναίκες ήταν ήδη πεινασμένες και έμοιαζαν με ανθρώπινα ράκη πράγμα που επηρέαζε άμεσα τον θηλασμό με την έλλειψη γάλατος. Όσο κι αν φαίνεται υπερβολικό και απάνθρωπο, από την μεριά του θεατή, η ζωή εκείνων των ανθρώπων έπαιζε τραγικά παιχνίδια με ακόμα πιο απάνθρωπα διλλήματα ζωής και θανάτου σε καθημερινή βάση.

Η Φυγή

Μετά από ένα μήνα οι κρατούμενοι οδηγούνται, με συνοδεία ιππέων και διαχωρισμένοι από το υπόλοιπο πλήθος

κων πόλεων. Στο δρόμο δεν ήξεραν που οδηγούνται και μόνο όταν έφτασαν στην προβλήτα και είδαν τα πλοία που περίμεναν κατάλαβαν ότι ήρθε η ώρα να φύγουν και ξέσπασαν σε κλάματα χαράς.

Κάπου εκεί η μητέρα Βηθλεέμ με τα δυο παιδιά της τον Στρατή και την Τασία επιβιβάζεται μαζί με άλλους σε πλοίο που τους αφήνει στο Μεσολόγγι. Από τα 7 άτομα που απαριθμούσε οι οικογένεια είχαν μείνει 3. Μετά από μέρες στην πόλη του Αγρινίου ο μικρός γιος συναντάει ανέλπιστα τον πατέρα. Ο πατέρας έχοντας αποδράσει από το στρατόπεδο συγκέντρωσης είχε επιβιβαστεί και αυτός σε πλοίο για το Μεσολόγγι. Τα βάσανα μόλις είχαν τελειώσει προς το

φύγει, περάσαμε από το αρμυρίκι όπου η οικογένεια του είχε εγκατασταθεί, όταν είχε πρωτοέρθει στην πόλη. Το δέντρο αυτό ήταν το τέλος της μικρασιατικής του περιπέτειας και η αρχή για μια νέα ζωή σε ένα καινούργιο τόπο. Το αγκάλιασε και το φίλησε, σαν κάποιον συνομήλικο φίλο από τα παλιά, όπου μετά από χίλια κύματα ξαναβρίσκονται και ο καθένας κατάφερε να μείνει στην θέση του με αξιοπρέπεια. Μου είχε πει τότε: ***«Καμιά φορά που περνάω από εδώ το αγκαλιάζω, είναι ο μόνος φίλος που μου έχει απομείνει από εκείνα τα χρόνια».***

Ελευθερόκοκκος